

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Tablo Gerginleri

GAMZE AYDENİZ

EPHESUS

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Ünlü Koleksiyoner Segah Kaşıkçı, ortadan kaybolan kocası ve milyon dolarlar değerindeki önemli bir tablonun yokluğuyla hayatının en karanlık günlerini yaşamaya başlar.

Erken yaşta kurmak istediği düzenli yaşantısı altüst olduğunda davaya dahil olan başarılı Dedektif Korel Baysal bile bu gizemleri çözemez ve durum içinden çıkılmaz bir hale gelir. Kayıplarla ilgili tüm umutlar tükendiği sırada ortaya çıkan ipuçları Korel ve Segah'ı bilinmezliklerle dolu bambaşka bir dünyanın kapısına götürür.

Hareketlenen fırça izleri ve canlanan tablolar iki yeni gezginin ziyareti için artık hazırdır. Fakat tüm tehlikelere rağmen büyüülü bir yolculuğa çıkan gezginler, tabloların içindeki dünya ve Avcılar'la başa çıkabilecek midir?

"Beni burada bırakma, bu çizilmiş gökyüzünün altında en çok yaratılmış gökyüzüne bakmayı özledim."

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayinlari
/ephesus yayinlari

EPHESUS

www.ephesusyayinlari.com

444 0 454

9 786258 133417

GAMZE AYDENİZ

Tablo Gerginleri

Tablo Gerginleri

Yazar: Gamze Aydeniz

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Yayına Hazırlayan: Emre Özcan

Editör: Ece Uyar

Düzeltili: Ecem Acay

Kapak Tasarım: Beyzanur Şen

Sayfa Tasarım: Merve Polat - Beyzanur Şen

1. Baskı: Eylül, 2022

ISBN: 978-625-8133-41-7

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2022, Gamze Aydeniz

Türkçe Yayın Hakkı

©Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 3646 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Baskı: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4

Topkapı/İstanbul

Tel: 0 (212) 577 79 77

Sertifika No: 49388

Çile: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.

Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL

Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94

www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan

Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.

Çiğliçe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza

Küçükçekmece / İstanbul

Tel: 444 0 454

GAMZE AYDENİZ

Tablo Gerginleri

Fırça izleri canlandığında onlar çıkacak ortaya.

Gezgin efsanesi şöyledir:

Çalınan en eski eşya ele geçirildiğinde renkler ayna olur kumaşın üstünde. Her ayna bir yansımadır, her yansımanın bir gezgini vardır.

Çizilmiş her zaman birer kapıdan ibarettir. Son Akşam Yemeği'nden bir kadeh alabilir, Kaplumbağa Terbiyecisi'nden bir kaplumbağa sahiplenebilirsiniz. Hayatınızı ortaya koyacak cesaretiniz varsa eğer tarihi değiştiren kadın ya da adam bile olabilirsiniz.

Ahşap çerçeveler çatırdadığında onlar çıkacak ortaya.

Şimdilik sadece biri...

'Beni burada bırakma. Bu çizilmiş gökyüzünün altında en çok, yaratılmış gökyüzüne bakmayı özledim.'

Tablo Gezginleri başlıyor.

1. BÖLÜM

Genç kadın bir yandan hazırladığı yemekleri masaya taşıırken bir yandan da uzaktan bağlandığı toplantıdaki konuşulanları dinlemeye çalışıyordu. Sürekli çıkıp duran kulaklığını bir kere daha düzeltti. Birkaç dakika daha bu şekilde idare etmeye çalışsa da en sonunda kulaklığının düğmesine dokunup kapattı ve ilgilenmesi gereken ne varsa ofisinde ilgilenmeye karar verdi.

“Sensiz idare edebileceklerini biliyorsun, değil mi?” diye seslendi adam salona doğru. Demlediği taze kahveyi sakince fincanlara doldururken dalgın olsa da karısının telaşı gülmesine neden oluyordu. “Kendi işine sahip olmanın güzel yanlarını bir türlü öğretemedim sana.”

“Rahat edemiyorum Taylan, biliyorsun... Çok önemli bir anlaşmanın son ve en sancılı zamanları. Sabah kaçamağı yapmaya lüksüm yoktu ama kötü bir adam tarafından kandırıldım,” dedi kocasını işaret ederken. Böyle söylese de içten içe hiçbir şekilde pişman değildi. Bir süredir birbirlerine zaman ayırmakta zorlanıyorlardı ve geçirdikleri sabah, uzun zamandır geçirdikleri en güzel sabahtı.

Taylan kahveleri masaya bırakıp oturduğu sandalyede resmen savaş veren karısını bir süre izledi. Yine nefes kesici bir görüntüyle karşı karşıyaydı. Pudra pembesi ceketi

ve aynı renk mini eteğiyle kaliteli bir takım giymişti kadın. Krem rengi topuklu ayakkabılarının ince kemerini bağlamaya çalışması her zamanki gibi gereğinden uzun sürdüğünde yaklaşıp önünde hafifçe diz çöktü. “Ben hallederim.” Kadının ince parmaklarını ayağından uzaklaştırıp geriye yaslanmasını sağladı.

“Teşekkür ederim. Parmaklarım titriyor,” diye itiraf etti kadın sonunda. “Her an bir aksilik çıkacakmış gibi geliyor. İçimde kötü bir his var.”

“İşin içinde sen olduğun sürece ben endişelenmiyorum, sen de endişelenme.”

“Bu tablo için yıllardır uğraşıyoruz. Önce babam, şimdi de ben. Tahmin edersin ki sadece biz de değiliz.” Ayakkabılarının uğraştırıcı kemerleri aradan çıktığında adam yerine geçti ve kahvesini yudumlamaya başladı.

İam gidecek zamanı buldun sen de Taylan. Akşam geldiğinde kollarında sakinleşemeyeceğini bilmek daha da geniyor beni.” Yavaşça yüzü düşen Taylan, hissettiklerini belli etmemeye çalıştı.

Sadece iki gün,” dedi ama öyle olmayacağını biliyordu.

Hangi avukat bu kadar çok iş gezisine gider?” Genç kadın kahvenin sıcaklığını unutup aldığı büyük yudumun ağzını yakan kısmını istemsizce çıkardığında bluzunun mahvoluşu iyice sinirini bozdu. “Harika.” Neyse ki takımı kirlenmemişti. Söylene söylene yatak odasına ilerlerken gün içinde yaşayacağını tahmin ettiği ne varsa onları söylemeye devam ediyordu.

Taylan arkasından bir süre bakakaldı. Ona olan biteni anlatabileceği çizgiyi çoktan geçmesi bir yana artık anlatmak

istemiyordu da. Nerede biteceğini bilmediği bir yola çıkmıştı ve sonuna kadar gitmeye kararlıydı. Tek endişesi kadının yaşayacaklarıyla nasıl başa çıkacağıydı. Geniş salonun ayna kaplı duvarında bir süre kendini izledi. Siyah gür saçları düzgünce şekillendirilmişti ve üzerindeki özel dikim siyah takım elbise jilet gibiydi. Yüzündeki kararsız ve düşünceli ifade kendisine yabancıydı.

Ünlü Avukat Taylan Zafer kendinden eminliği ve şanslı adımlarıyla bilinirdi. Hayatı boyunca doğru kararlar vermiş, yerinde adımlar atmış ve karşısına çıkan hiçbir fırsatı kaçırmamıştı. Karısı Segah Kaşıkçı Zafer de bu fırsatlardan biri sayılırdı.

“İlk başta sinirlendim ama bu gömlek daha güzel oldu sanki. Sence?” Adam salona doğru yürüyen kadını baştan aşağı son bir defa süzdükten sonra başıyla onayladı.

“Harika görünüyorsun Segah.”

“Sen de bugün ayrı bir yakışıklısın.” Adamın temiz ve yakışıklı görüntüsüne kapılmamak mümkün değildi. Sıkıdığı pahalı parfümün gizlediği teninin kokusu kadının hâlâ burnunun ucundaydı. “Hâlâ sabahın etkisindeyim. Sanırım yapmam gereken her şeyi bir gün ertelememi söyleyen tarafım biraz daha birlikte kalırsak ağır basacak,” derken koltuğun kenarına bıraktığı çantasını ve fırlattığı kulaklıklarını aldı. “İki gün sonra ara veriyoruz!” diye şakıdı evin içinde sevgi dolu bir sesle. “Ben anlaşmamı tamamlıyorum, sen de toplantılarına katılıp geliyorsun ve kaçıyoruz. Anlaştık mı?”

Taylan bir an için ne diyeceğini bilemedi. Öyle bir anın içindeydi ki Segah’a zarar verecek hiçbir şey söylemek istemiyordu. “Anlaştık,” dese bile sesi zar zor duyuldu.

Adamın endişeli tarafını görebilirdi belki ama kadının saate bakarken büyüdüğü büyüyen gözleri aciliyetin

giderek arttığını gösteriyordu. “Benim artık gerçekten çıkınamam gerekiyor. Masayı Esen Hanım toplar, sen de geç kalma,” dedikten sonra kapıya doğru neredeyse koşar adımlarla ilerledi. Kendine sürekli hatırlattıkları aklına geldiğinde ise dudakları düz bir çizgi haline geldi, adımlarını yavaşlattı ve en nihayetinde kapının önünde durdu.

Nesli Koleksiyoner ailelerden gelen soylu bir ailenin işkolik ve tutkulu son koleksiyoneri Segah Kaşıkçı, kocasına dönüp utangaç bir bakış attı. Evde işkolik tarafını dizginleyeceğine dair yaptıkları anlaşmayı neredeyse ihlal edecekti. Uzun kahverengi saçlarını geriye attı, elindeki-leri bir kenara bıraktı ve koş a koş onu ayakta karşılayan kocasına sarıldı.

“Neredeyse vedalaşmadan gidiyordun,” dedi Taylan gülerek. Artık ona alışmıştı ne de olsa.

“Özür dilerim, bir an aklım geç kalışıma takıldı.”

“Ben yokken kendini çok yorma diyeceğim ama imkânsız, biliyorum,” dediğinde genç kadın kibarca onayladı onu. “Bu yüzden daha kolay yapacağın bir şey isteyeceğim senden. Ben yokken dikkatli ol ve kimseye güvenme.” Geri çekilip kadının küçük yüzünü avuçlarının arasına aldı ve dudaklarına kısa bir öpücük kondurdu. “Geri dönüp sana her gece seslendiğim gibi seslenmeden bana bile güvenme.”

Kafası karışsa da Segah hem daha fazla geç kalmamak hem de bir süredir ilgilenemediği kocasını dinlediğini ve önemseydiğini göstermek için kibarca onayladı. Sadece kendisine gösterdiği bir tarafı olsa da kocası dışarıda olduğunun aksine çok endişeli ve paranoyak olabiliyordu.

Adamın siyah gözlerinden hafif bir parıltı geçer gibi olduğunda kadını bıraktı ve nihayet kendinde geri çekilecek gücü buldu. “Şimdi git ve o tabloyu al, Segah Kaşıkçı,” derken kadının, dikkatini bir aklına düştüğünde kolaylıkla kopamadığı işine yoğunlaştırdığını biliyordu.

Kısa bir vedalaşmanın ardından birbirlerine son defa baktılar ve Segah işine giderken Taylan bir süre daha salonun ortasında öylece dikilmeye devam etti. Kararını ikinci bir defa sorgulamadan üstelik...

İki gün, iki hafta oldu. Daha sonra ise iki hafta iki aya tamamlanmak üzereydi.

Segah içini paramparça eden günler birbirini kovalarken hangi günde olduklarını takip etmeyi çoktan bırakmıştı. Ofisinin alt katındaki sergi salonunun en büyük duvarına bakarken daha ne kadar üzülebileceğini bilmiyordu. Yer yer tablolarla süslü duvarın tam ortasında olması gereken tablonun yerindeki boşluğa ne kadar uzun bakabilirse o kadar baktı.

Dışarıdan gören biri sakince duvarı ya da tabloları izlediğini düşünebilirdi ama işin doğrusu bambaşkaydı. İçinde kopan fırtınayı kimseye anlatamıyor, yaşadığı acıya rağmen işlerin aksamaması için çırpınırken yorulan ruhunu dinlendirmenin yolunu bir türlü bulamıyordu. Üzerinde kolları dantel, siyah kalem bir elbise vardı. İnsanlar onun renkli takımlarını üzgün olduğu için bir kenara bıraktığını sanıyordu ama Segah üzgün olduğu için siyah giymezdi. Genç kadın güçlü kalmak zorundaydı ve ne zaman gücünü korumaya çalışsa siyah giyerdi. Bugün de o günlerden biriydi.

Ne kollarında gecelerce dinlendiği kocası ortadaydı ne de en değerli tablosu...

İki günlük iş gezisinden haftalardır dönmeyen Taylan Zafer kayıptı ve kendisine hiçbir şekilde ulaşamıyordu. Şimdi de küçüklüğünden beri en sevdiği tablonun yerinde elinde sadece yeni boyanmış gri renk bir duvar kalmıştı.

Gözleri yavaşça dolduğunda istemsizce yutkundu ve polisler büyük sergi salonunda araştırmalarını yapıp etrafı girilmez bandıyla işaretlemeye başlarken ofisine dönmek için en iyisi olacağına karar verdi. Etrafta bu kadar insan varken ağlayamazdı, ağlamak istemiyordu. Başını kaldırıp gözlerini birkaç defa kırptırdı. Derin bir nefes aldığı anda ise kontrolü tekrar eline aldığını biliyordu.

Salonda yankılanan topluk sesleriyle odasına doğru ilerlediği sırada kesildi yolu. Karşısındaki adamı daha önce hiç görmemişti. Öyle kaba bir görüntüsü ve havası vardı ki Segah bu adamı daha önce görmüş olsa unutmayacağını biliyordu. Hayatı boyunca böyle insanlardan uzak durmuştu.

Genç kadın düzen ve kaliteyi severdi. Adamın dağınık ve serseri havası kendisini şimdiden germiştir. Geniş omuzlarını saran deri bir ceket giymiştir, altındaki koyu renk kot pantolonu kaliteli olsa da kırış kırış görünüyordu. Aynı giydiği beyaz gömlek gibi... Güneş gözlüklerini çıkardıktan sonra bir an için göz göze geldiler.

“Segah Kaşıkçı siz misiniz?” diye sordu adam tok bir sesle. Segah adamın güçlü bir sesi olduğunu inkâr edemezdi.

“Benim. Siz kimsiniz?”

Adam görüntüsünün aksine kibarca elini uzattı fakat tokalaşmak için değildi. Segah başını eğip adamın eline baktığında kendisine uzattığı kimliği gördü.

“Dedektif Korel Baysal,” dedi kimliğini geri çekip arkasına cebine sıkıştırırken. “Kocanızın dosyasıyla ilgilenecek olan dedektif benim. Bir de kayıp bir tablomuz olmuş sanırım,” derken etrafa bakınıyor, karşılaştığı polislerin kendisini selamlamasına karşılık veriyordu. Genç kadın bir süre sadece gözlemledi. Endişeli, üzgün ve parçalanmış hayatını bu adamın aydınlığa kavuşturabileceğine inancı yoktu. Bunu yansıtmaktan da çekinmiyordu üstelik fakat adamın mavi gözleri etrafına bakarken parıl parıl parlıyordu. Çalışmak için yanıp tutuşan tarafı bir acemi tutkusu mu yoksa profesyonel görev aşkı mıydı anlayamadı.

“Tanıştığımıza memnun oldum dedektif,” dedi ve odasına ilerlemeye devam etti. Bir süre kimseye güvenmeyeceğine dair söz vermişti kocasına ama şimdilik dedektife bir şans vermekten başka seçeneği yoktu.

Düzenli ve huzurlu hayatını geri istiyordu ve bunun için gerekirse büyük bir servet ödemeye hazırdı.

En önemli servetini kaybettiğinin henüz farkında bile değildi...

5 YIL SONRA

Segah evin içindeki hareketliliğe uyum sağlamaya çalışırken bir o tarafa bir bu tarafa koşturmaktan daha şimdiden sıkılmıştı. Yapmaya karar verdiği değişiklik konusunda düşünceleri aynıydı ama bu kadar uğraştırıcı olabileceğini tahmin etmemişti. İki kişi bile yaşarken kendilerine büyük gelen evin içinde yıllardır tek başına yaşıyordu. Her şeyden iki tane varken yaşadığı yalnızlık, tarif edemeyeceği hasarlar vermeye başlamıştı.

Kocasının döneceğine dair inancının sarsıldığı bu dönemde kendini korumak zorundaydı. Beklenti ve onca uğraşla geçen zamanların telafisini istemiyordu belki ama düzenini tekrar kurmalı ve eski Segah Kaşıkçı olmalıydı. Çocuklukta yaşadığı işkolik Segah beş yıldır beklenti ve sonu gelmeyen hayal kırıklıklarıyla sarılmış umudu tarafından bastırılmış, olmadığı bir insan haline dönüşmüştü.

Bütün bu olanlar sadece onu etkilememişti elbette. Gidişine dair hiçbir iz bırakmayan Taylan, ailesinin en büyük skandalı olmuştu. Hakkında yazıp çizilen haberlerin önüne geçilememiş ve aile itibarında iyileştirmesi zaman alan yaralar bırakmıştı.

Bir diğer itibar kaybı Özel Dedektif Korel Baysal tarafından yaşanmıştı. Genç kadın hâlâ onun kaba ve yola

gelmez bir adam olduğunu düşünüyordu fakat işinde ne kadar iyi olduğunu tanıştıkları ilk yıl öğrenmişti. Yıllarca birinci sınıf emniyet müdürü olarak çalıştığını öğrendiği Korel'in nasıl dedektif olduğunu henüz bilmece de Taylan Zafer dosyasının çözüme kavuşturamadığı ilk dosya olduğunu biliyordu.

Her ne olursa olsun tüm bu süreçte en büyük hasarı yine Segah almıştı. Tüm o ev aramaları, ofis aramaları, sorgular, yanlış çıkan ihbarlar, ne gördüğünden emin olmayan görgü tanıkları, her çalan telefonun yeşerttiği umudun dakikalar sonra sönmesi... Hayatının ne kadar çabuk alt üst olduğunu düşündüğünde genç kadının başına ağrılar girmiyor değildi. Yirmi sekiz yaşındaydı, otuzlarında yaşamayı planladığı hayatı erkenden kurmayı başarabilmiş ama ne yazık ki koruyamamıştı.

Krem rengi gömleğinin kollarını sıvayıp evdeki işleri hızlandırmak için biraz daha çalışmaya karar verdi. Evinde yabancıların gezinmesine çoğu zaman tahammül edemiyordu. Defalarca aranan çalışma odasının içinde nereden başlayacağını bilemeden bir süre bekledi. Elbette kocasının eşyalarını atmak gibi bir niyeti yoktu. Taylan'ın döneceğine inanan bir tarafı hâlâ vardı.

Sadece iki katlı evlerinin ilk katını bütün bu olanlardan arındırmak niyetindeydi. Taylan'ın eşyalarını olduğu gibi ikinci kata taşımak ve artık evli bir kadın olarak hissettiği yalnızlığı içinde netleştirmek istiyordu.

Yanında getirdiği büyük kutunun içine ilk önce dolaptaki dosyaları ve ardından Taylan'ın kişisel eşyalarını doldurdu. Onun eşyalarını kutulara yerleştirmek düşündüğünden daha eziciydi. Artık her şey düşündüğünün

ötesindeydi. Dakikalarca yerleştirmeye devam etti. Hissetmemeye çalıştığı her saniye dikkatini sürekli başka alanlara yöneltti. Nihayet odadaki her şeyi kutuladı ve geriye sadece kullananın dokunuşları gittiğinde bomboş kalan mobilyalar kaldı.

“Beyefendi!” diye seslendi salona doğru. “Burada kişisel hiçbir eşya kalmadı, yukarı taşıyabilirsiniz.” Avuç içlerini silkeleyip diğer odaya geçmek için çağırdığı nakliyecinin gelmesini beklerken huysuzdu. Bu odada daha fazla kalmak istemiyordu.

“Yatak odasında toplamanız gereken eşyalar var mı?” Orta yaşlı nakliye şefinin sorusu kadını bir an için düşündürdü.

“Yatak odasında sadece dolap boşaltılacak. Siz burayı boşaltana kadar halletmiş olurum.” Yanında çağırdığı genç adamlara direktifleri vermeye başlayan şef mobilyalara ilerlerken genç çalışanlar kutuları yüklenmeye başlamıştı bile. “Dikkatli olun lütfen,” dedi istemsizce. Anıları eskisi kadar canlı olmasa da değerini koruyordu.

İnsanların işlerine karışmaktan vazgeçip yatak odasına girdiğinde çalışanlardan biri bir sürü kutuyu arkasından getirdi. “Buraya iki kutu yeter. Sadece giysileri çıkaracağım.” Dolabın kapaklarını araladığında adam çoktan gitmişti ve uzun süredir girmediği yatak odasında tek başına kalmıştı.

Renk renk sıralı takım elbiseleri gördüğünde gelişigüzel bir tanesine dokundu Segah. Kocasına çok yakışan takımları yavaş yavaş dolaptan çıkarıp yatağın üzerine dizmeye başladı. Sabahın erken saatlerinden beri tuttuğu

gözyaşları yanaklarına doğru süzölmeye başlarken kısa bir süre için kendine izin verdi. Sonbaharın rüzgârlı bir gününde olmalarına rağmen aynı Taylan'ın gittiği gündeki gibi sıcacık hissediyordu. O gittiğinde gençliğinin en renkli zamanlarındaydı. Şimdi ise renkler sadece çok sevdiği tabloların içindekilerden ibaretti.

Bütün eşyaları kutulara doldurduktan sonra boşluğu insanı üzen dolabı bir an önce kaldırmaları için adamları tekrar çağırdı. Dolap birkaç kişinin yardımıyla taşındı taşınmasına ama arkasında kalanlar kadını bir an nefessiz bırakacak kadar şaşırtıcıydı.

“Bunun burada ne işi var?” dedi ıslanmış yanaklarını elinin tersiyle silerken. Yakın uzak fark etmez, ne kadar bakabiliyorsa o kadar baktı. Evet, aynısıydı. Ne kadar dokunmak istese de dokunmadı, aksine hızlıca telefonuna sarıldı ve atacağı adımın sonuçlarından emin olmasa da o ismi aradı. Sinir bozucu ve uzadıkça uzayan çevir sesinin sonunda nihayet istediği sese ulaşmıştı.

“Segah?” diye açtı adam telefonu. Kadın istemsizce nefesini tuttuğunu birkaç saniye cevap veremediğinde anladı. Adamın tok sesi sakın ama bir o kadar güven vericiydi.

“Dedektif.” Üç yıl aynı amaç için sürekli bir arada olduklarından olsa gerek onunla olan tüm anıları capcanlıydı şimdi. Hatırladığında ürperdiği o anı da dahil. “Lütfen evime gelir misin? Acil bir durum var.”

“Sen iyi misin?” diyen karşı tarafın harekete geçtiğini duyduğu seslerden anladı genç kadın. Odadaki birkaç çalışanı daha kibarca çıkardı ve odanın ortasına geldiğinde iki eliyle sarıldığı telefona sessizce konuştu.

“Ben iyiyim ama şu an yatak odamda olmaması gereken bir şey var. Geline anlatacağım.” Arama sonlandığında yıllar önce kaybolan tabloya şaşkınlıkla bakmaya devam etti. Anlayamıyordu, defalarca incelenmişti bu oda da en az diğerleri kadar. Burada olmasının imkânı yoktu.

Yatağın üzerine oturup dakikalarca Korel’in gelmesini bekledi. Neyse ki adam çok fazla bekletmedi ve kapı çaldığında Esen Hanım’ın harekete geçmesine izin vermeden kapıya koşmaya başlamıştı bile. Kapıyı açtığında bu kadar gergin olmasa gülebileceği kadar hoşuna gitmişti tanıdık bir yüzle karşılaşmak.

Masmavi gözleri her zamanki gibi ıslıl ıslıl olsa da gergin çenesi ve çatık kaşları endişelendiğini ele veriyordu. Etrafta koşuşturan adamlara şöyle bir baktı. “Bu adamlar kim?”

“Sorun bu adamlar değil,” dedi Segah, dedektifin yanlış anladığı belliydi. “Gel,” diye işaret etti başıyla. Odasına doğru yürürken adamın peşinden geldiğini biliyordu. “Odama girince anlayacaksın.”

“Emin misin?” diye sordu Korel yukarı kıvrılan dudaklarıyla. “Bu odaya son girdiğimde olanları hatırlıyordur.”

“Bu konuyu açmayacaktık.” Odanın ortasına geldiklerinde Segah ifadesiz bir yüzle adama dönse de bunun sadece bir maske olduğunu iyi biliyordu.

“Açmadık ve iki yıl görüşmedik.” Kadına birkaç adım yaklaştığında ikisinin de hatıraları iyice belirgindi artık. “Merak etme, dava dosyası olsa şimdiye çoktan düşerdi. Sadece ateşli bir öpücük...” derken biraz daha yaklaştı ve

yüzleri arasındaki mesafe korkutucu bir şekilde azaldıkça azaldı. Segah onun çekici serseriliğinden ödün vermeyeceğini bilmeliydi. Korel Baysal'ı çağırması büyük bir hataydı ama verilebilecek en doğru karardı. “Bak sen,” dedi bir anda kadını geçip duvara yaklaşıırken. “Kimleri görüyorum.”

Sersemlemiş bir şekilde odanın ortasında kalan Segah kendini saniyeler içinde toparladı. “Kayıp tablom!” dedi kollarını iki yana açarak.

“Mutluluğunu paylaşmak için mi çağırdın beni?” Dedektif yaklaşıp tabloya iyice bakındı. Segah ise adamı incelemekle meşguldü. Üzerindeki mevsimlik trençkot ve bacaklarını sıkıca saran kot pantolonu onu fazlasıyla genç gösteriyordu. Üstelik hâlâ dev gibi görünüyordu.

“Tabii ki bu yüzden çağırmadım. Bu tablonun burada olmaması gerekiyor Korel.”

“Biliyorum, üç yıl aradık kendisini. Kocanı ararken tabii,” derken beyaz renklere hâkim odadaki mavi berjere gelişigüzel kuruldu. Korel bu konunun nereye gideceğini çok iyi anlamıştı ama kadını uzun zamandır görmemişti ve kendini açıklamaya çalışırkenki canlılığını görmek için onu biraz daha konuşturmaya karar verdi.

“Bulamadığımız için çok zor olsa da ödediğim parayı kurtardık mesela?” Segah ellerini başına koyup odanın içinde volta atmaya başladı. “Anlamıyorsun, bu tablonun burada olduğu fark edilirse adım dolandırıcıya çıkar. Benim için de ailem için de felaket demek bu.”

“Adımı temizlemiş olurum ama iyi yönden bakarsak. Hayatımda çözemediğim tek dosya sizinki. Sen dolandırıcı olursan beni de kandırmış olursun ve hatta,” dedi

ayağa kalkıp kadını kollarından yakalarken. “Seni ele veren ben olursam daha da güzel olur.”

“Bunu yapmana izin vermem dedektif,” dedi Segah kollarını ondan kurtarıken. İki yıl boyunca sabit tutmaya çalıştığı hayatı ve hisleri, Korel’in geldiği dakikadan itibaren dengesizleşmeye başlamıştı. “Tabloyu buraya sen koymadın mı?”

“Ben koymadım.”

“Ben de koymadığıma göre..” diye destekledi düşüncesini genç kadın. “Demek ki tabloyu buraya başkası koymuş.”

Korel sahte bir tebrikle alkışladı onu. “Dedektif olmalıymışsın.”

“Neden anlamak istemiyorsun? Yardımına ihtiyacım var. Sen başarısızlık kabul etmediğin kariyerini temizle ben de adımları koruyayım. Bence ikimizin de kazancı eşit bu durumda.”

Korel kollarını göğsünde birleştirip gözlerini kadının heyecanlı bakışlarına çevirdi. Üzerindeki pahalı olmasına rağmen basit duran parçalarla onu ilk gördüğü halini kıyasladı. Kadının birçok kaybı vardı belki ama güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Onu ilk gördüğünde yirmi üç yaşındaydı, hissettiği boşluklara rağmen tutkulu ve canlı bir kadındı. Şimdi ise karşısındaki çekiciliği asilliğiyle yarışan Segah’ın bunu nasıl yaptığını merak ediyordu.

“Kazancımız hiçbir zaman eşit olmayacak,” dedi dedektif ciddi bir tavırla. Ardından derin bir nefes aldı ve kadını daha fazla yormaktan vazgeçti. Tabloyu gördüğü ilk andan beri tekrar işin içinde olduğunu biliyordu. Kadının daki-

kalardır üzerinde düşündüğü detaylar adamın zaten çoktan anlamış olduğu detaylardı. “Yine de yardım edeceğim.”

Segah’ın bir an gözlerinin içi parladı. Dudakları istemsizce yukarı kıvrılırken mutlu olduğunu gizlemedi bile. Her ne kadar dosyaları tamamlayamamış olsa da ne kadar uğraştığını ve ne kadar titiz çalıştığını biliyordu. Olayın garip bir tarafı olduğunu kendisi de biliyordu ama anlamlandırmaya çalışmayı çoktan bırakmıştı.

“Rüzgâr bu sefer bizden tarafa esecek.”

“Bir şartım var.” Segah göz devirmeden edemedi. Korel’in öylece kabul edeceğini düşünmek çok iyimser bir yaklaşımdı belli ki.

“Başlıyoruz demek,” dedi o da dedektif gibi kollarını göğsünde birleştirirken. Yatak odasının ortasında aralarındaki mesafeye rağmen bütün taşlar ortaya dökülürken gerginlik hissedilir boyuttaydı. İkisi de ne istediğini biliyordu, ikisi de kendinden oldukça emindi.

“Haftada bir akşam yemeği. İkimiz.” Korel Baysal kartlarını doğru yer ve zamanda açık oynayacağını bilecek kadar tecrübeliydi. Otuz üç yıllık hayatında tüm başarısını da bu tecrübelerine borçluydu tüm acılarını da.

“Korel, bak,” dedi Segah başını olumsuzca sağa sola sallarken. “Ben hâlâ...” derken adam keskin bir şekilde kesti sözünü. Ona durmasını işaret etmek için havaya kaldırdığı eli yavaşça inerken bile ciddiydi.

“İki yıl önce söylediklerini tekrarlayacaksan hiç başlama bile. Sahip olduğun iki aile de takip edilen ünlü aileler, kâğıt üzerinde hâlâ evlisin ve adının herhangi bir skandala karışmasını istemiyorsun, evet, daha önce de duydum bunları.”

Segah fazlasıyla şaşkıındı ama ne kadar şaşırmış olduğunu ona göstermek istemiyordu. ‘*Demek hâlâ hatırlıyor...*’ diye geçirdi içinden. İki yıl önce bu odada söylenen son sözlerdi bunlar. Ve gerçekten de genç kadın bu sözleri tekrar etmek üzereydi. Bunca zaman sonra bile hayatında hiçbir şeyin değişmediği tokat gibi çarpıldı Segah’ın vüzüne.

“Ofisimde,” dedi onun kadar net bir tavırla. “Haftada bir akşam yemeği yiyeceksek seni galeriye davet etmek durumundayım. Dışarıda olmaz.”

“Bana uyar,” dedikten sonra etrafına şöyle bir bakındı ve oradan ayrılmak için küçük bir baş selamının ardından kadını geçip salondan ana kapıya yöneldi. Onu geçirmemişti ama gidişinin ardından bir süre odanın içinde durdu Segah. Evin kapısının kapandığını duyduğunda ise kendine gelir gibi irkildi. Çok fazla düşünmedi.

Adımlarını hızlandırıp taşıma işlerini bitirmek üzere olan adamlara çarpmamak için dikkatle aralarından geçip saniyeler önce kapanan evin kapısını yeniden açtı. “Dedektif!” diye bağırdı adamın arkasından. Arabasına binmek üzere anahtarları cebinden çıkaran adamı seslenişle durdurduğunu gördüğünde kendisine dönmesini bekledi. Aralarındaki mesafeye rağmen, “Tekrar hoş geldin!” Bağırışı birkaç kişinin dikkatini çekse de önemli değildi. Uzun zamandır koruduğu sessizliğinin bozulmak üzere olduğunu biliyordu.

Genişçe gülümseyen adam sadece kibarca el sallamakla yetindi. Söylenecek çok fazla söz yoktu belki ama adamın gidişini sessizce izlerken bu sefer kazanacaklarını hissediyordu. Araştırdığına göre Korel Baysal bir şehir

efsanesiydi ve bir kere başarısız olduysa bile ikincisine asla izin vermeyeceğini biliyordu.

İçeri döndükten sonra çalışan herkese kibarca teşekkür edip ödemelerini fazlasıyla yaptı. Yemek dahil her türlü hazırlığı yapan Esen Hanım ve çalışanlar evden ayrıldığında öncelik olarak kısa bir duş aldı, üzerini değiştirip rahatladı ve kendine kahve doldurmak için mutfığa yöneldi. İzlediğinden değil ama evde ses olması için açık bıraktığı televizyonda haberler dönerken düşünceleri karıştı. En sevdiği kupasını almak için dolabı açtığında düşünceleri daha da karıştı. İlk kat tamamen tek kişiye aitmiş gibi boşaltılmıştı ama can alıcı durumlar her zaman detaylarda gizliydi. Kupasının yanında Taylan'ın en sevdiği bardağı gördüğünde dudakları düz bir çizgi halini aldı. Doğru adımlar attığından emin değildi ama bardağı alıp neredeyse hiç kullanmadıkları bir dolaba koydu. Atsa bir dert atmasa ayrı dert olsa da yine de şimdilik görmeyeceği bir yere kaldırdı geri kalan eşyaları.

Kahvesini alıp koltuğuna kuruldu, günün yorgunluğunu atmaya çalışırken sessizdi. Yıllar öncesini düşündüğünde kendi haline burukça gülmeden edemedi. Eskiden sessiz bir insan değildi. Hatta bazen belli belirsiz saatte ötüp baş ağrıtan kuşlarla yarışabilecek bir konuşma becerisine sahipti.

Yaşantısını çabucak tükettiğinin farkında olsa da geride bıraktığı beş yılı telafi edemeyeceğini üzülerək kabul etti. Kabul etmesi gereken bir diğer durum da elinden gelen her şeyi yapmış olduğuydu. Araştırabileceği her yeri araştırmış, ülkenin en iyi dedektifini tutmuş ve çıkmaza girene kadar ailesiyle birlikte çalmadık kapı bırakmamıştı.

İşin en kötü tarafı, geldiği son noktanın işinden bile kevit almayı bıraktığı nokta olmasıydı. Her şey bir kenara tabloları bir kenaraydı Segah için. Keyifle çalıştığı günleri özliyordu. Hiçbir şey düşünmeden ilerlediği günler, toplantıdan toplantıya koşarken dağılan saçları, iki anlaşma arasında gidip gelirken arabada üzerini değiştirdiği zamanlardı onu canlı tutan.

Bu tablonun nereden geldiğini çözer çözmez dört elle sarılacaktı geride bıraktığı her şeye.

Segah Kaşıkçı'nın geri dönmesi gerekiyordu.

2. BÖLÜM

İki koca dolabın nünde öylece dikilirken giyecek hiçbir şey bulamaması olur şey değildi. Elini beline koydu ve uzun zamandır giydiği, etiketleri üzerinde ya da henüz hiç giymediği ne varsa şöyle bir göz gezdirdi. Üzerinde beyaz teninde kontrast geçişler oluşturan siyah, kaliteli bir iç çamaşırı takımı vardı. O kadar huzursuzdu ki en sevdiği markanın en sevdiği takımından biri olsa da dantellerinin geçişlerine bile takılmadan edemiyordu.

“Böyle olmayacak” dedi Segah kendini öylece yatağın üzerine bırakırken. Gri yasukları geriye doğru dikleştirip evinin sıcak ve sessiz huzurunda sakinleşmeyi bekledi.

Artık yirmilerinin başında değildi, neredeyse otuz olmak üzereydi ve değişen bedeni bile dertti, şu an başında hiç derdi yokmuş gibi... Yukan taşınan dolabın yerindeki tablo hâlâ oradaydı. Dedektif kendisi tekrar gelene kadar kimse'nin tabloya dokunmamasını istemişti kesin bir dille. İncelemek için bile olsa dokunmamıştı Segah. Halbuki alıp bir an önce evinden çıkarmak için deli oluyordu.

Düğünceleri Korel'e yöneldiğinde bakışları bir süre için odanın bir köşesine daldı gitti. Bir daha ne zaman göreceğini bilmediği Korel Bayсал dün tam da odasının ortasında idi. Hanstadiği gibi hâlâ kimseden çekinmiyordu ve

hâlâ alaycı serseriliği sinir bozucu olsa da insanı canlandıran tarafı ağır basıyordu. En önemlisi de yollarının ayrıldığı son gün konuştukları her şeyi harfi harfine hatırlaması kadını fazlasıyla şaşırtmıştı. Segah'ın anıları da hâlâ tazeydi. Özellikle neredeyse aklını kaybedeceği o günün anıları geride bıraktığı iki yılda ara ara çıkmıştı karşısına.

“Şimdi bunları düşünemezsin,” derken ayaklandı ve çok fazla düşünmeden hazırlanmaya devam etti. Bugün araştırmalar tekrar başlayacağı için tedirgin de olsa heyecanlıydı. Bu sefer araştırmaların her adımını birebir takip edecekti.

Kapı çalıp Esen Hanım'ın hareketlendiğini hissettiğinde altın küpesinin kopçasını kapatmak üzereydi. Neyse ki hızlandırdığı hazırlıklarıyla kapının çalması aynı anda bitmişti ve günü karşılamaya her zamankinden daha hazırды.

“Korel Bey geldiler Segah Hanım!” Hizmetlisinin seslenmesi üzerine odasının kapısını araladı ve salona yeni giriş yapan dedektifi ufak bir baş selamıyla karşıladı. Cebinde titreyen telefonu bir an için dikkatini dağıtsa da önemsemedi çünkü karşısında daha dikkat çekici şeyler vardı. Kocaman siyah bir çanta ve Korel'in yanında getirdiği adam da buna dahildi elbette.

“Merhabalar babaanne,” dedi Korel kadını şöyle bir süzdükten sonra. Yaşının çok üzerindeki hanımefendilerin tercih edeceği renk ve parçalarla kadının kendine ne yapmaya çalıştığını bir türlü anlamıyordu dedektif. Selamlaşmak için yaklaştığı sırada kulağından düşmek üzere olan küpeyi fark etti, uzandı ve kibar bir hareketle düşmesini engelledi.

“Babaanne mi?” diyen Segah’ın gözleri istemsizce büyüdü. Uzun zamandır duyduğu en dehşet verici şeydi bu. Bir üzerine bir de adamın elindeki küpesine baktı.

“Al,” diyerek uzattı adam küpeyi. “Gerçek altın mı bu? Kefen paranı sakladığın keseye koyarsın.” Şaşkınlıkla kocaman açılan ağzı bir yana dursun Korel bunları söylerken ciddiye, yanındaki adam kendini tutamayarak bıyık altından gülümsedi.

“Sende kalsın,” derken duruşunu dikleştirdi genç kadın. “Aylık ücretinin üç katı değerinde.” Ardından Esen Hanım’a dönüp içecek bir şeyler ve atıştırmalık getirmesini rica etti. Uyandığından beri hiçbir şey yememişti. Korel’le başa çıkmak istiyorsa dolu bir mideye ihtiyacı vardı. “Siz de hoş geldiniz.” Daha önce görüp görmediğinden bir türlü emin olamasa da uzattığı eli kibarca karşıladı adam.

“Merhabalar Segah Hanım. Ben Mehmet, sanırım geleceğimden haberiniz yoktu,” derken evin en rahat koltuğuna oturan arkadaşına bakmayı ihmal etmedi.

“Evet, söylemeyi unuttum.” Esen Hanım’ın getirdiği atıştırmalıklardan yemeye başlayan dedektif uzaktan da olsa ikisini tanıştırmaya karar verdi. “Segah, bu Mehmet. Kendisi emniyet zamanlarından arkadaşım. Olay Yeri İnceleme’den. Neden getirdiğimi anlamışsındır,” dedikten sonra elindeki bademi ağzına atıp devam etti. “Mehmet, bu Segah. Değeri maaşımın üç katı olmasına rağmen elli yaş ürünleri almayı seven bir koleksiyoner.”

Çıldırılmamak elde değildi. Olumsuz anlamda başını sallarken adamın vurdumduymazlığına şaşırmadan cde-

mivordu. Mehmet'le selamlaşmaları bittiğinde uzaktan kendisini izleyen adama kaşlarını çatarak baktı. "Bir dakika gelir misin?" dedikten sonra mutfağa yöneldi. Dedektifin peşinden geleceğini bildiği için arkasına bile bakmadı ama kendini kontrol etmekte zorlanıyordu.

Beyaz ve mürdüm renklerinin hâkim olduğu mutfağın ortasında kollarını birbirine kavuşturup onu beklemeye başladı. En sevdiği dere otlu poğaçanın kokusu mutfağı sarmıştı.

"Buyurunuz," diye giriş yaptı Korel. Mutfaka adımı-
nı attığı an gözlerini kapatıp mutfaktaki yoğun kokuyu birkaç saniye içine çekti. Dedektif hakkında bilinen bir diğer ayrıntılardan biri de yemeğe olan düşkünlüğüydü. "Bu güzel kokan şeyden yiyecek miyiz?" O kadar komik görünüyordu ki...

"Yiyeceksin," dedi Segah gülmemek için kendini tutmaya çalışırken. "Ama önce ne hakla bana babaanne dersin?" Tahmininden daha fazla yükselmişti ama bunu kabul edemiyordu.

"Sen hâlâ orada mısın?" Genişçe gülen dedektifin gülüşü mavi gözlerine kadar yansıdı. "Amacıma ulaşmışım belli ki."

"Neden beni sinirlendirmek bu kadar hoşuna gidiyor? Hiç değişmemişsin Korel, hiç. İki yıl önce de sinirimi bozuyordun, şimdi de aynısını yapıyorsun."

"Değişmedim mi? Şu halime bak," dedi kollarını iki yana açıp kendini gösterirken. Üzerindeki kaliteli parçalar uyumsuz da olsa yakışmıştı ona. Uzun boyu ve yapılı vücuduna uygun giyinmeyi öğrenmişti besbelli. "O za-

man da havalı bir dedektiftim ama şimdi... ateşli bir dedektifim,” dediğinde istemsizce yutkundu Segah. “Attığın her adımda insanlar dönüp sana bir kere daha bakardı Segah. Üç yıl birlikte vakit geçirdik. Geçen zaman ağırdı, biliyorum ama karşımdaki kadının Segah Kaşıkçı’yla alakası yok.” Etrafta kimse olup olmadığına baktıktan sonra birkaç adımda yaklaştı kadına.

Segah ondan kaçmak için gerilediği her an heyecanlanıyordu. Geriledikçe geriledi, artık gerileyeceği hiçbir yer kalmadığını sırtı yüzeyi soğuk buzdolabına değdiğinde anladı. Korel ise çift kapılı buzdolabıyla vücudu arasında kendisine meydan okumaktan hâlâ zevk alan kadına bakıyordu. Sınırlarda gezmekten bu kadar hoşlanan bir kadın daha görmemişti hayatı boyunca.

“Üstündekileri bir şekilde halledersin,” diye mırıldandı kulağına eğildiğinde. Hindistan cevizi özünün kokusu tatlı tatlı çarpıyordu burnuna. Segah’a belli etmedi ama dudaklarının kıvrılmasına engel olamıyordu. Tam bir karmaşaya dönüşmüştü kadın zaman içinde. Ne tatlı yönünden vazgeçmişti, ne çekici yönünden ne de inzivaya çekilmiş görüntüsünden... “Eğer bunların altında hâlâ o nadide danteller varsa umut var demektir.”

“Hatırlatıp duracağını bilmem gerekirdi.” Hızlanan nabızı ve sıklaşan nefeslerine rağmen saklanmadı genç kadın. Aksine kafasını kaldırıp mavi gözlerinin içine baktı dedektifin. Ne yapmaya çalıştığını biliyordu, neyi ispatlamaya çalıştığı fazlasıyla belliydi. Hatta Segah’ın içinde bir yer, varlığı belli belirsiz olan bir yer adanın haklı olduğunu da biliyordu. Hazır değildi. Tüm bu sorunlar çözülmeyen gideceği yolu çizmek istemediğinden emindi.

“Hatırlatmıyorum, zaten hatırlıyorsun,” dedikten sonra geri çekilip kadına rahat bir nefes alanı bıraktı Korel. Ona her haliyle güzel olduğunu söylemek istese de birkaç adım geri atmanın zamanıydı. Segah’a kendisini tekrar bulması için izin vermeliydi. “Mehmet’e tabloyu göstersek iyi olacak.”

Ceketini düzelterip mutfaktan ayrılırken fırına göz atmayı ihmal etmeyen dedektif yolda karşılaştığı Esen Hanım’a poğaçaların durumunu sormayı da unutmadı. Onu çözememek bile farklı bir maceraydı Segah için.

Salona döndüğünde profesyonel bir çalışmanın ortasına düşmek ortamın havasını birdenbire değiştirdi. Korel az önceki serseriliğini bir kenara bırakmış poğaçasını yerken tablonun başında arkadaşının parmak izi çalışmalarını izliyordu. “Tabloya dokunan birileri oldu mu?”

“Hayır,” dedi Segah. Bir an için önceki günü gözden geçirdi, hiçbir detayı atlamak istemiyordu. “İki kişi dolabı kaldırdığında ortaya çıktı. Kimsenin dokunmasına izin vermedim ve seni aramadan önce de dokunmadım.”

“Harika.” Mehmet elindeki ince fırçayla çalışmasını sürdürürken herkes sessiz bir şekilde onu izliyordu. “Yalnız Korel, sonucu hemen getirmem mümkün olmayabilir. Soruşturmayı gizli yürüttüğün için Halil’e paslamam lazım. O da on beş gün izinde.”

“Sorun yok.” Dedektif yaklaşp tabloyu yakından incelemeye başladı. Segah’ı rahat bırakmadığı gibi Mehmet’in de tepesinde adamın ne yaptığıyla fazlaca ilgiliydi. “Güzeldir,” diye söylendi kendi kendine.

“Güzeldir tabii.” İlgili olduğu bir konu olduğunda asla geri durmazdı. Adamın yanına gidip onunla birlikte tab-

loyu izlemeye başladı. İnsanlarla birlikte tabloları izlemeye bayılır, onların bilmedikleri ne varsa paylaşmaktan büyük keyif alırdı. “Eflatun Gök ve Taflanlar bu tablonun adı. Ne zamanlardı...” Geçirdiği yoğun ve koşuşturmalı zamanlar gözünün önünden geçtiğinde derin bir nefes aldı. “Çok uğraştım bu tabloya sahip olmak için. Tam benim oldu derken kaybolmuştu ortadan. Benim için çok değerliydi.”

“Neden?” Dümdüz, öylesine yöneltildiği belli olan bir soru olsa da takılmadı genç kadın. Belki de niyeti ona anlatmak değil, o an hatıralarında boğulmak istiyordu.

“Bu tabloyu ilk Avrupa seyahatimizde görmüştüm, dokuz yaşındaydım galiba. Babamın yakın bir arkadaşı bizi çok nadide eserlerin olduğu bir müzayedeye davet etmişti. Kaşıkçılar’ın davet edilmediği, katılmadığı bir müzayede olmazdı. Babamın bu tabloyu çok istediğini hatırlasam da benim için daha özel bir tarafı vardı. Taflanların esintisini, eflatun gökyüzünü gerçekten hissettiğimi düşünürdüm.”

“Aslında ben sadece rengi beğenmiştim,” diyen Korel’e dönüp ters ters baktı.

“Kime ne anlatıyorum...”

Geçen bir buçuk saatte çalışmalarını bitiren Mehmet, eldivenlerini çıkarıp çantasına bıraktı. Aldığı örnekleri öncesinde dikkatlice güvene almıştı. “Segah Hanım, bunu burada bırakmanızı tavsiye etmiyorum. En azından sonuçlar çıkana kadar.”

“Ben de evde olmasını hiç istemiyorum ama şimdilik götürebileceğim en uzak yer evin bodrum katı. Uğraşlarınız için teşekkür ederim Mehmet Bey,” derken adamın elini ikinci kez, bu sefer saygıyla sıktı.

“Taşıyabilmeniz için parmak izi bırakmayan eldivenlerden vereceğim Korel’e. Sonuçlara göre tabloyu ne yapacağınıza karar verirsiniz.” Başıyla onaylayan Segah adamın toplanması için ona zaman verirken dedektif odanın canından dışarıyı izlemekle meşguldü. Genç kadın onun aklından geçenleri tahmin etmeye yeltenmedi bile. Emindi ki kırk tilki adamın zihninde koşturuyor, hiçbirinin de kuyruğu birbirine değmiyordu.

Mehmet evden ayrıldığında genç kadın vücudunu esnetmek için kollarını kaldırıp omuzlarını ölçülü hareketlerle oynattı. Çok çalışmış sayılmazdı ama o kadar gergin bir işti ki bu, bütün gün çalışmış kadar ağrımişti omuzları. Korel’in yorulup yorulmadığını düşünürken duydu sesini.

“Yapmamız gereken daha çok şey var,” diye söylene söylene salona gelen Korel’in ciddiyetine bakılırsa hâlâ çalışıyordu. “Kamera kayıtlarını incelemem lazım. İşin en sevmediğim kısmı...”

“Kamera görüntülerini Vedat Bey’den alırım senin için.” Esen Hanım ve Vedat Bey genç kadının yaşamındaki en önemli isimlerden sadece ikisiydi. Güvenlik Vedat Bey’den sorulurdu, Esen Hanım ise evin ev olmasını sağlayan kadındı. Temizlik ve yemek konusunda o olmasa Segah keskin bir boşlukta olurdu. Yirmilerinin başından beri birlikteledir.

“Yarın elimde olur mu?” Bir yandan arkadaşlarının masanın üzerine bıraktığı eldiveni giyerken bir yandan hâlâ kaşları çatıktı. Hoşuna gitmeyen bir şeyler olduğu o kadar belliydi ki.

“Elimden geldiğince çabuk ulaştırırım sana merak etme. Rica ettiğim gibi hazırlar Vedat Bey.”

“Tamamdır,” dedikten sonra eldivenli elleriyle yatak odasına hızlı bir giriş yaptı. “Bu bebeği nereye götürüyoruz?”

Adam bir an için Segah'ın gözlerinden keskin bir parıltı geçtiğine yemin edebilirdi. Bu kadını tanıyordu, ilk tanıştıkları zamandaki gibi tam olarak Koleksiyoner Segah Kaşıkçı bakışlarıydı bu. Kadının aklından neler geçtiğini merak ediyordu.

“Dikkatli ol ve beni takip et.”

Bakışları resmen tablo ve Korel arasında süzüldü ve başıyla içeriyi işaret ettiğinde dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Genç adam tabloyu dikkatlice taşıyarak kadını temkinli adımlarla dikkat etti. Bir kat aşağı indiler, indikleri katın sonuna geldiklerinde ise Segah'ın şifresini hızlıca girdikten sonra büyük memnuniyetle araladığı kapı bir dizi merdiveni daha açığa çıkardı. Birlikte son merdivenleri de indiklerinde sıcaklığının adama farklı geldiği bir odanın girişindeydiler. Boydan boya siyah kadife bir perdenin birleştiği yer altın yaldızlı kalın bir halatla bağlanmıştı.

Segah adama birkaç adım geri çekilmesini söyledikten sonra kalın ipi alışkın olduğu şekilde çözdü ve aralaması bile güç gerektiren perdeyi tek seferde açtı.

Dedektif Korel Baysal daha önce hiçbir evde böyle bir gizli bölme görmemişti. Kadının mesleğini biliyordu elbette fakat zaten neredeyse üç katlı geniş bir galeriye sahipti. Galerinin ilk iki katı tablolar ve değerli sanat eserleriyle doluyken daha fazlasının olduğunu düşünmemişti. Olsa bile evinde saklayacağını düşünmemişti hiç.

“Demek eve iş getiren bir kadınsın,” dedi Segah'ın arkasından en az yatak odası kadar büyük olduğunu düşündüğü bölmeye girerken. Krem rengi duvarları süsleyen varaklı çerçeveler ve eserler göz alıcıydı. Bölmenin üç büyük

duvarı da tablolar için ayrılmıştı; ısklandırmamasından ısıtmasına burası tam anlamıyla mini bir sergi alanı gibiydi.

“İş sayılmaz. Bu benim kişisel koleksiyonum.”

Etkilenmemek elde değildi. Büyüklü küçüklü en az yirmi tabloya teker teker göz atarken duvardaki boşluk Korel’in dikkatini çekti. “Bu tabloyu sergilemek için almıyordun,” diye mınıldandı kendine kendine. “Kişisel koleksiyonun için ısrarla peşine düşmüştün.” Duvardaki boşluk tam da kucağındaki tabloya göre ayrılmıştı.

“Eflatun Gök ve Taflanlar’ı hep burada görmeyi hayal etmiştim. Şimdi onu yerine asan sen olacaksın ama benim bile değil. Fark edilirse hırsız olacağım, dolandırıcı olacağım... Hayat gerçekten çok garip.”

Korel dikkatlice duvara yaklaşıp tabloyu özel alana titizlikle yerleştirdi. Hassasiyeti çok önemseydiğinden değil, Segah’ın hayallerini kucağında tutmasından geliyordu. “Oldu mu?” diye seslendi bırakmadan önce.

“Biraz daha yukarı.” Kadının dediği gibi Korel tabloyu birkaç santim daha yukarı kaldırdığında duyulan küçük bir kilit sesi tablonun yerine tam olarak yerleştiğinin sesiydi. “İşte şimdi oldu.”

Dedektif geri çekildiğinde Segah tabloyu, göğsünde kavuşturduğu kollarını istemsizce sıkarak izledi. Her şey tam görünüyordu şimdi ama genç kadın hiçbir şeyin tam olmadığını biliyordu. Hayatındaki her şey hâlâ bölük pörçük parçalar halindeydi. Titreyen telefonu dikkatini dağıttığında cebinden çıkardı. Esen Hanım arıyordu.

“Aşağıdayım,” dediğinde kadının sesi bölmenin içinde yakulandı.

“Muhasebeciniz geldi Segah Hanım. İçeri davet ettim, ne zaman geleceğinizi söyleyeyim?”

“Birkaç dakika içinde yukarıdayım.” Telefonu kapatıp şöyle bir etrafına baktı Segah. Burada olmayı fazlaca özlemişti. Perdeyi kapatıp dışarıdan bakanın anlamayacağı ama Segah’ın artık alışkın olduğu düğümü hızlıca attı. Dedektifin kendisini izlediğinden emindi.

Birlikte yukarı çıktılar fakat Korel şaşırtıcı bir şekilde sessizdi. Bir şeyler düşünüyor gibi de değildi, sadece biraz durgunlaşmış gibiydi. Salona girdiklerinde dalgınlığını dağıtan Esen Hanım’ın ısıttığı poğaçalardı. Segah onun aşağıdaki milyon dolarlık tablolaransa poğaçalardan daha fazla etkilendiğine yemin edebilirdi.

“Bir poğaçaya yiyip öyle gideyim madem,” derken yerine oturmuştu bile. Segah onun yemek gördüğündeki hallerini fazlasıyla tatlı buluyordu ve gülümsemeden durmadığı bir gerçektir. Yine de kendini saniyeler içinde toparladı.

“Hoş geldin, Samet,” derken adamla kısaca selamlaştı.

“Hoş buldum, Segah, aramadan geldim kusura bakma n’olur.”

“Ne kusuru, bugün evdeydim zaten, zamanlaman harika,” dedikten sonra ekledi. “Böyle çat kapı geldiğin zamanlarda haberler çok güzel olmuyor ama. Yine ne kaybettik?” Bunu bu kadar kolay söylemesi dedektifi şaşırttı. Kayıplar karşısındaki sakin tutumu bir alışkanlık mıydı yoksa bir maske mi, karar vermek zordu.

“Bugün kötü haber getirmediğim neyse ki. “Çantasından ince bir dosya çıkaran adam onu kibarca Segah’a uzattı. “Bu sefer mesele Taylan’la alakalı.”

“Dinliyorum,” derken sesi düşse de dosyayı incelemeye başladı genç kadın. Aynı zamanda karşısındaki adamı dinliyordu.

“Elindeki dosya bir kişisel depo kontratı. Taylan kaybolmadan önce kiralamıştı ve beş yıllık ödemesini peşin yapmıştı. Şirket dün aradı beni. Deponun kullanım süresi bitmek üzere. İstersen dosyayı incele, deponun içinde ne olduğu yazmıyor ama kullanım amaçları vs. her türlü bilgi var. İstersen yenileriz sözleşmeyi.”

Anladığını belirtircesine başını sallayan Segah bir yandan hâlâ dosyayı inceliyordu. “Taylan’ın kayıp olduğunu söyledin mi? Burada onun izni olmadan deponun üçüncü bir şahıs tarafından asla açılmayacağı yazıyor. İçinde ne olduğunu bilmeden kontratı yenileyemem.” Ardından Korel’e döndü. “Birçok soruşturmanız oldu, bu depoyla ilgili bir bilgin var mı?”

“Samet Bey’e sormak lazım,” dedi Korel sakinlikle. “Bütün dosya ve kayıtları inceledik. Böyle bir dosya olduğunu hatırlamıyorum.”

“Bu dosya, tarafımıza şirket tarafından kargolanan dosya. Orijinali nerede, onu ben de bilmiyorum.”

“Tamam,” dedi Segah daha fazla uzatmadan. “Lütfen **şirketle** konuşup durumu anlat Samet. Depoyu görmemize izin verirlerse kontratı güncel fiyatıyla yenilemeyi **düşündüğümüzü** de belirt.”

“Sana yol göründü.” Korel gitmek için ayaklandığında **Muhasebeci** Samet Bey bile adamı şöyle bir süzmeden **edemedi**.

“Sadece bana değil, sen de benimle geliyorsun,” dedi Segah arkasına yaslanırken. “Dedektif olarak değil, Korel olarak gel. Neyle karşılaşacağımı bilmiyorum.”

Genç adam hiçbir şey demeden bir süre kadının ifadesiz tutmaya çalıştığı güzel yüzüne baktı. Yine sınırlarda dolaşıyordu ve sınırları zorladığının farkında bile değildi.

Kolunda ısrarla titreyen akıllı saate baktı. Hiçbir arama kabul etmeyeceği bir iş üzerinde olsa da tek tuşla aramayı kulaklığına yönlendirdi. Özellikle sergi alanındayken dikkatinin dağılmasından hiç hoşlanmazdı ama şu sıra birçok işi birlikte idare etmesi gerektiğinin farkındaydı. Genç kadın etrafında kendisini dinleyip söylediklerini not alan öğrencilerden uzaklaşıp sergi salonunun ortasına doğru yürümeye başladı.

“Samet, merhaba. nemli bir eğitimin ortasındayım. Acil bir durum yoksa bir buçuk iki saat sonra görüşelim mi?”

“Olur, tabii. Hatta şöyle yapalım, Korel’i de çağır ofise. Benim işim bittiğinde seninki de bitmiş olur. Yakınlardayım, bir kahveni içerim.” Segah bu planı ayaküstü bir telefon konuşmasından daha çok sevdi.

“ağırmama gerek yok,” diye mırıldandı. Bir yandan gözü elinde çay fincanıyla ofisine giden merdivenlerden yavaş yavaş inen adama kaydı. “İşin bitince gel, bekliyorum,” dedikten sonra aramayı sonlandırdı. Amacı yetiştirmeye başladığı asistan öğrencilerin yanına geri dnmekti ama dedektifin kendisine yöneldiğini gördüğünde biraz daha bekledi. “Bir şey bulabildin mi?”

Segah mesai başlangıcından beri asistanlarla ilgileniyordu. Dedektif ise kamera kayıtlarının içine gömülmüş, sadece çay ya da kahve isterse ofisten çıkıyordu. “Henüz değil. Çayım bitti,” derken kulpunu parmağına geçirdiği siyah fincanını havada salladı.

“Ne istersen odama isteyebileceğini defalarca söyledim.” Korel birkaç adımda kadının yanına iyice yaklaştığında parfümünün kokusu burnuna dolarken Segah daha rahat nefes alabilmek için başını istemsizce başka yöne çevirdi. En sevdiği kokulardan biriydi adamın üzerindeki...

“Bir evin ya da iş yerinin en çok insan gören yerinin mutfak olduğunu biliyor muydun?”

“Bunun konumuzla ne alakası olduğunu merak etsem de çocuklar beni bekliyor,” dedi genç kadın, ileride gülüşlerini gizlemeye çalışan bir grup öğrenciyi işaret ederken. Korel elindeki çay fincanıyla öğrencilere selam verirken grubun içindeki genç kızların gözleri parlıyordu.

“O yüzden bugün öğretmen gibi giyindin demek ki.” İlk önce babaanne, şimdi de öğretmen... Halbuki bugün her zamankinden genç görüldüğünü düşünüyordu Segah. Ayağındaki önü taşlı saten stiletto’larla yürümenin ne kadar zor olduğunu bilse alay etmeye utanırdı. Üzerinde siyah, tam kalıp bir ceket elbise vardı.

“Korel, benimle uğraşma. Senin zevkine göre giyinecek değilim,” dese de adamın giydiklerini beğenmemesi içten içe sinirini bozuyordu. Giydiklerine harcadığı onca paradan sonra hem de...

Kadının öfkelendiğini gören dedektif dudaklarında amacına ulaşmış bir gülümsemeyle sergi salonundan ayrıldı. Segah nihayet tekrar odaklanmaya hazırdı, derin bir nefes aldı ve saçlarını şöyle bir geriye atıp kendinden emin adımlarla öğrencilerin yanına döndü.

“Gördüğünüz gibi işler hiç bitmiyor,” dedi esprili bir giriş yaparak. Aslında dikkati dağılmış, neredede kaldıklarına dair hiçbir fikri yoktu. Genç kadın genişçe gülümsüyor ve melek gibi bir ifade sunuyorsa altında muhakkak saklamak istediği bir şeyler oluyordu. Işıldayan gülümsemesi onun maskelerinden biriydi. On öğrencinin onu da Koleksiyoner Segah Kaşıkçı’ya olan hayranlıklarını gizlemekte zorlanıyordu. “Şimdi, neredede kaldığımızı kim hatırlatacak?”

Segah’ın ağzından çıkan her şeyi not eden bir öğrenci hevesle lafa girdi. “Tabloların nasıl korunması gerektiğini anlatacaktınız Segah Hanım?”

“Harikası.” Segah bir türlü alışamadığı kulaklığını tekrar düzeltirken birkaç saniye içinde zihnini toparlamayı başardı. Sergi salonunun içinde küçük adımlarla ilerlerken öğrenciler de peşinden geliyordu.

Fildişi, krem rengi ve gri duvarla çevrili büyük bir salona sahipti. Aile mirası sayılabilecek mülkler şu an kendisinin üzerindeydi ve sahip olduğu eserlerle yeni öğrencilere ilham olmak gurur vericiydi. Yılda sadece iki kere başvuru açıyordu öğrencilere eğitim vermek için. Bu eğitimler, ülke çapında ünlü ve yetersiz kontenjanları eleştirilse de sürekli takip altında olan sayılı etkinliklerden biriydi. Segah öğrencileri sadece öylesine bir sergi gezintisine davet ediyor olsaydı elli kişiyi çağırabilirdi belki ama özenle bilgilerini paylaştığı öğrencilerden en az biri, şanslılarsa ikisi Tale Of Art Galerisi’nde stajyer olma fırsatına sahiplerdi. Tabii eğer Segah’ın deyimiyle yeterince tutkulularsa...

Göz ucuyla takip ettiği salonun girişindeki hareketlilik kadının gülümsemesini sağladı. Gizlice takip ettiği

genç kızın ne kadar ısrarcı olabileceğini görmek istedi. Sınırları zorlayan insanları severdi.

En sevdiği tablolardan biri olan *Türk Giysileri İçinde Bir Kadın*'ın önünde durduğunda öğrenciler de onunla birlikte durdu. "Söyleyin bakalım, özellikle saklanması konusunda bir tablonun ve dolayısıyla bizim düşmanlarımız nelerdir?" Kelimesi kelimesine her şeyi not alan öğrenci hevesle el kaldırdığında ilk olarak sözü ona verdi Segah.

"Ben Uğur," dedi genç adam söze başlarken. "Bir tablonun düşmanı olarak nitelendirebileceğimiz birçok dış etken vardır Segah Hanım. Güneş, tozlanma, çok sıcak ya da çok soğuk ısı durumu," derken Segah aceleyle durdurdu öğrenciyi.

"Çok doğru, güzel gidiyorsun ama biraz da diğer arkadaşlarımıza düşünme zamanı bırakalım." Öğrencinin bilgiye sahip olduğunu gösterme çabasının farkında olduğunu geniş bir gülümseme ve baş onayıyla belli ederken diğerlerine döndü. "Var mı devam etmek isteyen?" diye sorusunu yinelediğinde diğer dokuz öğrenci de birbirine ya da Segah dışındaki her yere bakmaya başladı. Tam tahmin ettiği gibi...

"Serdar!" diye seslendi biraz ötede kendilerini izleyen asistanına. Serdar hızlı adımlarla yanına yaklaştığında ise "Güvenliğe söyle, içeri girmeye çalışan öğrenciye izin versinler." Öğrencilere döndüğünde hepsinin gözlerine teker teker baktı. Neredeyse bir dakikadan fazla zaman geçmesine rağmen cümlesini tamamlamak isteyen Serdar dışında kimse cevabı bilmiyordu.

"Yolunuz, geleceğiniz çok parlak olsun gençler ama önce gerçekten ne yapmak istediğinize karar verin. Bu-

raya gelirken çok emek harcadığınızı düşünüyorsunuz, yer bulmak zordu, okuduğunuz bölüm zordu... Sabahın erken saatlerinden beri birlikteyiz. Sanat tarihi hakkında konuştuk, merak ettiğiniz tabloları sordunuz, gelecek hedeflerinizi söylediniz... Ama bu kadar sevdiğinizi düşündüğünüz bir meslekte zaman içinde düşmanınız olacak etkenlerden bile bihabersiniz. Sorduğum soru babamın bana verdiği ilk dersti. Unutmayın, nasıl koruyacağınızı bilmediğiniz sevginiz, sevdiğinize zarar vermekten başka bir şey değildir.”

Yarı açık sırt çantasının içindekileri döke saç salonun ortasına kadar koşan genç kız tüm dikkatleri üzerine çektiğinin farkında olmasına rağmen heyecanını bastıramıyordu. Başının arkasında tek kuyruk topladığı saçları dağılmış, yanakları hem heyecan hem de koşuşturmadan al al olmuştu. Segah genç kızı görünce tekrar güzelce gülümsedi.

“Bir süredir izliyorum seni. Davetiyen olmadığı halde saatlerdir içeri girmeye çalışıyorsun.”

“Sizleri rahatsız etmek istemezdim, inanın. Adım Beril Adalı, Mimar Sinan, İç Mimarlık dördüncü sınıf öğrencisiyim,” dediğinde Segah’ın ilgisini daha çok çekti. Buradaki öğrencilerin hepsi ilgili bölümlerin öğrencisiydi.

“Beril, bana bir tablonun saklanması konusundaki yedi önemli maddeyi sıralayabilir misin?” Genç kızın heyecanlandığını görünce bir süre duraksadı ama Segah onun saniyeler içinde kendisini toparlayacağını biliyordu. Öyle de oldu.

”Her koleksiyonerin bu konuda farklı yollar denediğini duymuştum ama prensip olarak bildiğim maddeler

herkesin ortak noktası. Birincisi toz, ikincisi hava esintisi, üçüncüsü nem, dördüncüsü güneş, beşincisi aşırı sıcak ya da aşırı soğuk hava durumu, altıncısı da yoğun ses ve gürültü,” dedi Beril kendinden emin bir şekilde. Fakat ne kadar düşünürse düşünsün yedinci maddeyi bir türlü hatırlayamıyordu. “Sanırım bir madde daha söylemem lazım ama aklıma gelmiyor.”

“Yedinci madde,” derken yüzü düşen öğrencilere karşı olabildiğince anlayışlı olmaya çalışıyordu. “Tabloların en büyük düşmanı, bütün bunları bilmeyen eser sahipleridir,” dedikten sonra saatini kontrol etti ve bu konuşmadan sonra sağlıklı geçmeyeceğini düşündüğü eğitimi sonlandırmaya karar verdi. “Bugün burada bitirelim. Yarın öğle saatlerinde kaldığımız yerden devam ederiz. Asistanım Serdar Bey size tam saati mesajla bildirir. Bugün ve yarın sergi tamamen size ayrıldı. İstedığınız gibi gezip istediğiniz kadar kalabilirsiniz.”

Bu haberle keyifleri biraz olsun yerine gelen grup yavaşça dağılmaya başlarken bir yandan da kadına teşekkür ediyordu. Bütün teşekkürleri gülümseyerek karşılayan Segah ofisine dönmek üzere ortak alana yürümeye başlarken iki öğrenci tarafından durduruldu.

“Segah Hanım, Segah Hanım!” diye seslenerek kadının dikkatini çekmeye çalışan Beril, utangaç bir tavırla kadının önüne geçti. Uğur da arkasındaydı.

“Önemli bir şey mi var?” Segah cevaplamak üzere olduğu aramayı meşgule alıp genç kıza döndü.

“Bugün sizin sayenizde içeri girebildim. Eğitimi kaçırdım ama sizinle tanışmak ve konuşmak benim için harika bir deneyimdi. İzin verirseniz yarın ben de gelmek

isterim.” Genç kadın önünde kendisine beklentiyle bakan kızın gözlerindeki parıltıya bakakaldı. Öyle tanıdık bir parıltıydı ki... Beş yıl önceki Segah’ın gözlerindeki parıltının neredeyse aynısıydı. Onun içindeki tutkuyu, heyecanı, çalışma istediğini hissedebiliyordu.

“Gelebilirsin,” dedikten sonra Serdar’a döndü. “Beril Hanım’ın bilgilerini de dosyaya ekleyin, olur mu? Diğer öğrencilere hediye ettiğimiz paketlerden hediye etmeyi de unutmayın.”

“Endişeniz olmasın Segah Hanım, her şeyle ilgileniyor olacağım.”

“Genç hanım bana birini hatırlattı,” dediğinde yıllardır asistanlığını yapan Serdar’ın başını eğip hafifçe gülümsediğini gördü. Öğrenciler sıraladıkları teşekkürlerle birlikte uzaklaştığında ikili yalnız kaldılar.

“Ben de içeri zorla girmiştım, Segah Hanım. Hâlâ hatırlıyorsunuz.”

“Hatırlıyorum tabii. Üstelik öğrenci bile değildiniz.”

Bugün fazlaca geçmişe gittiği için durgunlaşan kadın hissettiği kırıklığı belli etmemek için gülümsemeyi tercih etti. Asistanı işlerine başlamak için yanından ayrıldığında ellerini arkasında birleştirip sergi salonunun içinde yavaşça yürümeye başladı. Yavaş adımlarla etrafı gezdikten sonra ofisine giden kestirme yolu kullanmanın daha kolay olacağını düşünüyordu. Ayaklarındaki ağrı, topuklu ayakkabılara bugünlük veda etmesi gerektiğinin sinyallerini vermeye başlamıştı bile.

“Bir an önce sonuçlara ihtiyacım var Mehmet. Bu kayıtlardan bir bok çıkmaz. Segah’ın tabloyu bulduğu gü-

nün ve haftanın kayıtları ne hikmetse yok. Öncesinden de bir şey çıkmadı.”

Ofisinin kapısına geldiğinde adamın sesini rahatlıkla duyabiliyordu Segah. Kapıyı iki kere tıklatıp içeri girdiğinde bir an için odanın girişinde kalakaldı.

Birkaç gündür sürekli ceketıyla gördüğü Korel, epey farklı görünüyordu. Bir süre nefes almayı unutacağı kadar farklı...

Beyaz gömleğinin kolları gelişigüzel kıvrılmış, saçları hafifçe dağılmış, yakasından açtığı birkaç düğme geniş göğsünün bir kısmını gözler önüne seriyordu. Arkasına yaslanmış bir yandan telefonla konuşurken bir yandan da masanın üzerindeki fincanın yuvarlak ağzını parmağıyla takip ediyordu. Dedektif Korel Baysal fena halde çekici görünüyordu.

Genç kadının kapıda kendisine baktığını gören Korel sanki kendi odasındaymış gibi eliyle gelmesini işaret etti. Segah'ın koltuğundan kalkmak istese de kadın oturmasını işaret ettiğinde hafifçe yükseldiği sandalyeye geri oturdu. Segah ise tam karşısına denk gelen koltuğa oturmuş, bacak bacak üstüne attığı haliyle adamın dikkatini bir an için dağıttı.

Üzerindeki siyah ceket elbise az da olsa yukarı toplanmıştı ve eteğinin ucundan siyah stiletto'larına kadar açıkta kalan pürüzsüz bacakları adamı hangi konuda konuştuğunu resmen unutturmuştu. Eli hâlâ fincanın ağzını takip etse de bakışları kadının kendisinden ayırmadığı gözlerindeydi. Nefes alsa büyü bozulacaktı sanki, sınırları katıydı ama bir yandan da sihirli bir güzelliğe sahipti Segah Kaşıkçı.

“Dediklerinden hiçbir şey anlamadım. Kusura bakma Mehmet, dikkatim dağıldı,” diye itiraf etti. Mehmet dakikalardır telefonun diğer ucunda bir şeyler anlatıyordu fakat dedektif hiçbirini dinlememişti.

Korel’in itirafını duyan sadece Mehmet değildi. Segah’ın dudakları duyduklarıyla yavaşça yukarı doğru kıvrıldı. Ne yaptığını bilse de neden yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Yine de dedektifle geçirdiği zamanın hangi duyguyu beraberinde getirdiğini öngörememek keyifliydi.

Dakikalar içinde Korel’in konuşması sonlandı ve telefonu masaya bıraktıktan sonra ellerini yorgunca saçlarının içinden geçirdi. “Görüntülerden bir şey çıkmadı. Vedat Bey sistemde bulduğu görüntülerin bu kadar olduğunu söyledi.”

“Şirketle görüşeceğim. Emin değilim ama bir de onlar baksın.”

Kısa bir baş onayıyla yerinden kalkan adam kadına koltuğunu işaret etti. “Ofisinde çalışmama izin verdiğin için teşekkür ederim.”

“Eminim ki gizli bir soruşturma yürütmek senin için de sıkıntı oluyordur. Burası gözlerden uzak, burada rahatça çalışabilirsin.” Genç kadın ayaklanıp yavaşça kendi yerine geçti. Odası zaten güzel kokuyordu ama masasına yaklaştıkça yoğunlaşan koku, keyfini iyiden iyiye yerine getirdi.

“Beni düşünüyormuş gibi konuşuyorsun ya, başkası olsa kanacak sana,” dedi ve odanın bahçeye bakan camla kaplı duvarının önünden dışarıyı izlemeye başladı. Elleri ceplerinde, sıkıntılı bir tavrı vardı. “Kanmak çok zor olmasa gerek.”

“Tamam, biraz da her şeyi yakından takip etmek istiyordur olabılırım,” diyerek dolaylı yoldan bir itirafta bulundu. “Söylediklerimde de ciddiylim.”

Kapı birkaç kere tıkladıldı ve konuşmayı Serdar’ın ani gelişini bölmüş oldu. “Samet Bey geldiler.” Misafirini içeri çağırmasını söyledikten sonraki saniyeler içinde Samet odaya girdi ve kısaca selamlaştılar.

“İkiniz de yorgun görünüyorsunuz,” dedi adam az önce Segah’ın oturduğu koltuğa otururken. Korel hâlâ cam kenarındaki yerinde, genç kadın ise koltuğundaydı.

“Korel’i bilmem ama ben fena yorulduğum. Öğrenciler çok tatlı ama çok gençler.”

“Sanki sen çok yaşlısın.” Ne kadar yorgun olursa olsun kadınla uğraşacak kadar enerjisi vardı belli ki.

“Her zaman seninle başa çıkabilecek kadar genç olacağım. Sen kendi derdine yan.” Bıyık altından gülümseyen Samet Bey çantasından bir önceki gelişinde getirdiğinden daha büyük bir dosya çıkardı.

“Muhabbetinizi bölmek istemem ama bunu bilmeniz lazım.” Dosyayı tam ortadan açtı ve yaptığı işten memnun olduğunu gösteren ifadesiyle bıraktı masanın ortasına. “Depo yetkilileriyle bizzat görüştüm. Taylan Bey’in kaybıyla ilgili tüm belgeleri inceledikten sonra doğal olarak gözlerindeki müşteri sen oldun. Güncel fiyatlardan uzun süreli yenileyebileceğini duyduklarında,” dedikten sonra cebinden ucunda metal bir isimlik bulunan anahtarı çıkarıp dosyanın üzerine koydu. “Deponun anahtarlarını verdiler. Bir hafta içinde dönüş bekliyorlar.”

Segah anahtarı eline aldığı anda isimliğe özel olarak kazınmış Taylan Zafer yazısı hafifçe parladı.

“Gidelim,” derken aniden ayaklandı ve anahtarı hızlıca çantasına attı. Bu olay hayatından beş yıl almıştı, daha fazla zaman kaybetmenin düşüncesi bile içini bulandırıyordu.

“Yorgun olduğunu söyledin. Yarın gideriz.”

“Bugün gidelim Korel. Sürmeyi kabul edersen arabada dinlenirim.” Hemen yanındaki ceketini alıp dikkatlice attı adama doğru attı. Ceketini havada yakalayan dedektif, Segah’ın yine aynı hatayı yapmasından endişeleniyordu.

“Ben de kalkayım o zaman. Eğer depoyu kiralamak istersen bana haber vermen yeterli, gerekli işlemleri yaparım.”

“Ah, Samet çok özür dilerim. Kahve ikram edecektim sana,” diyerek adamı durdurmak istese de adam kendisi gibi ayaklanmıştı bile.

“Bir sonraki sefer için sözün olsun.”

“Söz ne demek, kusura bakma lütfen.” Samet’i kibarca yolcu ettikten sonra çekmecesini açıp bir ağrı kesici içti genç kadın. Günün geri kalanını kaldırması için baş ağrısından kurtulması gerekiyordu.

“Yine aynı şeyi yapıyorsun.”

“Taylan’ın kaybolmasıyla ilgili bir şeyler bulabiliriz. Kimsenin şu ana kadar varlığından bile haberi olmadığı bir depodan bahsediyoruz Korel. Düşündükçe başıma ağırlar giriyor, evet. Yine çok düşünüyorum, evet. Ama...” dedikten sonra odanın ortasına doğru birkaç adım attı. “Artık yola devam etmem lazım. Ne kadar istesem de olanları çözmeden yola devam edemiyorum.”

Kadının keskin ama bir o kadar yorgun bakışlarını sakince izledi. “Hadi,” dedi kararını verdikten sonra. Geri-

ye katladığı gömleğinin kollarını yavaşça indirdi, düğmelerini ilikledi ve saçlarını parmaklarının uçlarıyla düzeltti.

“Gidelim.”

Açık camdan içeri dolan rüzgâr yola çıkmadan açtığı saçlarını uçuştururken sıkıca tuttuğu kahvesinden büyük bir yudum aldı. Normalde olsa fazlaca keyif alacağı bir anın içinde olmasına rağmen zihnini saran endişeler tarafından ele geçirilmiş gibiydi. Akıp giden yol şehrin son kalan yeşilliklerini göz önüne sunuyordu fakat Segah’ın tek düşündüğü depoda neler bulacağıydı.

“Ne içiyorsun sen öyle?” dedi Korel arabanın içine yayılan nane kokusunu içine çekerken.

“*Latte*,” derken dikkatini dağıtmaya çalışan adama göz ucuyla baktı. Sakin bir ifadeyle yola odaklanmış olsa da Segah’a laf atmaktan geri kalmıyordu. “Ama naneli.”

“Güzel mi?” Segah adamın yeme içme düşkünlüğüne her şahit olduğunda gülmeden edemiyordu. Belki de ondan bu derece bir sevimlilik beklemediği içindi bilmiyordu ama dedektif bu yönünü ortaya çıkarmaktan çekinmiyor gibiydi.

“Güzel tabii. Sen de al demiştim. İstemeyen sendin.” Gözlerini yoldan ayırmasa da Segah aklının kahvede kaldığını biliyordu. Karton kahve bardağının kapağını çıkarıp dikkatlice dedektife uzattı. “Tadına bakmak ister misin?”

Bir kadına bir kahve bardağına bakan adam yavaşlayıp bardağı aldı ve kadını geri çevirmeden kahveyi yudumladı. “Vay canına,” dedi, kahve ve nanenin ağzında bıraktığı farklı, mayhoş tadı değerlendirirken. “Enteresan.”

“Bir dahaki sefere sana da ısmarlarım. Hatta,” dedi kahvesini zorla da olsa geri alırken, “şu haftalık akşam yemeği anlaşmamız var ya?”

“Caymayı aklından bile geçirme.”

“Bu akşam başlayalım diyecektim.”

Korel otoparka giriş yaparken duyduklarından memnundu. Kolayca park ettiği arabayı durdurduğunda yanında makyajını kontrol eden kadına döndü. Akşam yemeği teklif etmemiş gibi sakın ve işine odaklanmış gibi görünüyordu Segah.

“Yorgun olduğunu söylemiştin.”

“Dinlendim. Bir buçuk saattir yoldayız.” Tepe aynasından makyaj kontrolünü bitiren genç kadın uzanıp arka koltuktan çantasını aldı ve yola çıkmadan önce adamın ısrarlarıyla çıkardığı stiletto’larını giydi. “Sen yorgunsan orasını bilemem.” Arabadan indiği gibi etrafa bakmaya başladı.

“Başlayalım,” dedi arkasından inen dedektif. “Ama önce şu depo meselesini halledelim.”

Geldikleri yer bir depo alanına göre fazlaca lüks bir görüntüye sahipti. Dışarıdan büyük bir fabrikayı andıran yapının içine girdiklerinde bölüm bölüm ayrılan kısımları korkutucu olsa da kapıdan girdikleri gibi yanlarına gelen görevli Segah’ın biraz daha rahatlamasını sağladı. Ana girişten itibaren ayrılan beş yol, ucu bucağı görünmeyen depo sokaklarına benziyordu. Kimi depo tek bir prefabrik yapıyken kimisi iki katlı kimisi ise üç katlı ve daha fazlasından oluşuyordu.

Takım elbisesinin iç cebinden çıkardığı küçük bir tabletle kendilerini karşılayan görevliyi şöyle bir inceledi Segah. Nasıl bir yerde olduklarını anlamaya çalışıyordu. Taylan'ın neden böyle bir yeri seçtiğini anlamak zordu.

“Merhabalar. Segah Kaşıkçı,” diyerek tanıttı kendini kısaca. Genç görevli tabletindeki kontrolünü yaparken tavrı gözle görülür bir şekilde değişti.

“Hoş geldiniz Segah Hanım, biz de sizi bekliyorduk,” derken dedektifi de başıyla selamladı. “Deponuzu görmeden önce kahve ikram edelim size?”

“Çok teşekkür ederim fakat fazla vaktim yok. Mümkünse depoyu kontrol edip ardından tekliflerinizi almayı planlıyorum.”

“Elbette. Birkaç dakika bekletmemizde bir sakınca var mı?” Sorusuna kibar bir karşılık alan görevli uzaklaşır uzaklaşmaz etrafa bakınmaya başladı genç kadın. Artık depoda ne olduğunu daha fazla merak ediyordu.

“Seninki bir haltlar yemiş belli ki.” En az Segah kadar yoğun bir merakla etrafına baksa da soğukkanlılığını koruyordu Korel. İçine sinmeyen bir şeyler vardı. Garip bir içgüdüyle kadını korumaya daha bir yatkındı.

Segah dedektifin yorumuna cevap vermedi. Derin düşüncelere dalmıştı, bir yandan Korel'e katılırken bir yandan da ne hissedeceğini bilmiyordu. Görevlinin gidişinin ardından geçen birkaç dakika düşünceli ve sessiz geçmişti, görevli ve yönetici olduğunu tahmin ettiği iki adam geri geldiğinde tüm dikkatini onlara verdi.

“Tekrar hoş geldiniz Segah Hanım, sizi burada görmek büyük mutluluk. Ben Hikmet Gönen, Golden Box

Depolama'nın yöneticisiyim.” Adamın uzattığı eli gülümseyerek sıktı genç kadın. Karşındaki orta yaşlı adamın enerjisi istemsizce onunkini de yükseltti. Hikmet Bey ilk izlenim olarak tam bir yönetici gibi görünüyordu. El sıkışmasında, selamlaşmasında dahi hissettirmek istediği bir güven vardı.

“Merhabalar Hikmet Bey, tanıştığımıza memnun oldum. Bu vesileyle tanışmak biraz üzücü ama bizim için güzel bir başlangıç olur umarım,” dediğinde adamın gözlerinin parladığına yemin edebilirdi.

“Bizim de amacımız sizinle tanışmak ve değerlerinizi beş yıldır olduğu gibi korumaya devam etmek. Taylan Bey'in kayboluşu hepimizi çok üzdü, inanın. Bu durumda ne denir bilmiyorum ama kişisel olarak sohbetinden keyif aldığım, değer verdiğim biriydi Taylan Bey,” dedikten sonra direkt iş konusunda geçiş yaptı. Segah'ın da selamlaşma faslını geçip gelmek istediği ama sabırla beklediği durumdu bu. “Sizi şimdi depoya götüreceğim ama öncesinde imzalamanız gereken bazı belgeler var.” Hikmet Bey elini yana doğru uzattığında yardımcısı eline ince bir dosya bıraktı.

“Prosedür bunu gerektiriyorsa imzalarım elbette.”

“Daha önce size ilettiğimiz dosyanın aynısı, endişe etmeyin, bir tür gizlilik belgesi. Golden Box olarak hizmet verdiğimiz müşteri ağımız, normal depolama alanlarından biraz daha farklı. Üst düzey yöneticilerin, belirli statünün üstünde olan hanımefendilerin, beyefendilerin özel olarak kullandığı odalar gibi düşünebilirsiniz.”

“Anlıyorum,” dedi Segah. İçeri girdiği andan itibaren normal bir depo olmadığını fark etmişti zaten.

“Bu durumu çok nadir yaşıyoruz. Normalde prosedür gereği resmi depo sahibi haricinde odaların açılması kesinlikle yasaktır. Biz firma yetkilileri bile önemli bir durum olsa dahi belirli şartlar yerindeyse, ancak o zaman müdahale edebiliyoruz. Taylan Bey’in dosyası dava raporu gören, depo sahibinin beş yıl işlem yapmaması gibi maddeler içeren bir dosya. Dolayısıyla size hizmet vermeye devam edebilmemiz için size ulaştık, geri dönüşünüz için ayrıca teşekkür ederiz.”

Adamın resmi ve bilgilendirici açıklamalarını dikkatle dinliyordu genç kadın. Daha önce dosyada okuduklarından çok farklı değildi belki ama en ufak bir ayrıntı bile önemliydi. “Anne ve babasına neden ulaşmadınız peki? Prosedürlerden konuşuyorsak, benden önce onların bilgilendirilmesi gerekmiyor muydu?”

“Depo sahibinin belirttiği yakınlık derecesine göre hareket ediyoruz. Taylan Bey anne ve babasının haberdar edilmemesini istediği bir madde ekletti,” dediğinde çantasından Samet’in verdiği dosyayı çıkardı ve kısaca tekrar inceledi. Daha önce gözden kaçırmış olmalıydı. Adamın bahsettiği gibi Taylan yakınlık derecesi durumunu tamamen ortadan kaldırmıştı. Maddeler arasında sadece eşinin adı yazıyordu. Genç kadının ilgili maddeyi gördüğünü anlamış olacak ki “Bu taraftan,” diyerek yönlendirmeye başladı. Ta ki Korel’in de geldiğini fark edene kadar. “Beyefendi, isterseniz size misafir odamızda bir kahve ikram edelim,” derken gelmemesi gerektiğini kibar bir dille anlattığını düşünüyordu.

“Benimle gelecek,” dedi Segah net bir ifadeyle.

“Üzgünüm efendim ama buna izin verebileceğimi sanmıyorum.” Segah ne kadar netse, Hikmet Bey de o kadar net bir ifadeyle konuşuyordu.

“Güzel bir başlangıç yapacağımızı sanıyordum Hikmet Bey,” derken birkaç adımda adama yavaşça yaklaştı. Üzerinde hâlâ siyah ceket elbisesi vardı ve görünüşünden de kendisinden de emindi. “Buraya, muhasebecimin beni ütöpik rakamlarınıza karşı uyarmasına ve farklı tercihler sunmasına rağmen bir buçuk saatlik yolculuğa değmesini umarak geldim. Ve geldiğimden beri fazla vaktimin olmadığını söylüyorum. Beni bekletmeye devam edecek misiniz?”

Geri çekildiğinde adamın yüzü düşer gibi oldu fakat profesyonelliği elden bırakmamaya kararlıydı. Kravatını şöyle bir düzelttikten sonra Segah ve Korel’in yüzüne birkaç saniye baktı. Esnetmemesi gereken bir kural olduğu belliydi fakat Segah’ın oynadığı ütöpik rakamlar kozu doğru olsa gerek, bundan vazgeçebilecek lüksü olmadığı anlaşılıyordu.

“O zaman sizi daha fazla bekletmeyelim. Segah Hanım, Korel Bey... Lütfen beni takip edin.” Genç kadın ıslıl ıslıl gülümsemelerinden birini sunarken Korel’e yanına gelmesini işaret etti ve birlikte adamı takip etmeye başladılar. Korel’in yanında olmaması gibi bir ihtimali en başından düşünmemiştii bile. Nerede olduğunu ve neyle karşılaşacağını hâlâ bilmiyordu. Görecekları beş yıldır büyük paralarla korunan eşyalar olduğunu artık anlamıştı. İçeri girdiğinde başına ne geleceğı bile belli değilkendi dedektifi arkada bırakamazdı.

Renk renk prefabrik odaların önünden ilerlemeye başlarken eski heyecanına kavuşan Hikmet Bey eliyle odacıkları işaret etmeye başladı. “Yan tarafta gördüğünüz sarı depolar beşinci derece, herkesin rahatlıkla kullanabileceğı kısa süreli kullanıma uygun depolardır. Sonrasında mavi, yeşil, mor ve kırmızı depolar gördüğünüz gibi boyut ve

şekil değiştirebiliyor,” derken ikiliye dönüp genişçe gülümsedi. “Kullanım alanları da değişiyor tahmin edeceğiniz üzere.”

Komik olmayan bu konuşmaya sahte bir ifadeyle gülseler de adam bir süre daha kendi kendine konuşmaya devam etti. Geçtikleri her koridor farklı bir rengi geride bırakmaya devam ederken Segah adamın lafını kesmek zorunda kaldı. “Bizim depomuz hangi renk? Beş derece saydınız ve sonuncusunu da bitirmek üzereyiz,” dedi kırmızı depoların sonuna geldiklerinde.

“Renk mi? Sizin odanızın rengi yok,” diyen adamın dudaklarına yayılan gülümseme Segah’ı daha da meraklandırdı. Büyük bir kapının önüne geldiklerinde Hikmet Bey güvenlik kartını kapıya okuttu. Ardına kadar açılan kapı artık çok az şeye şaşıran kadını bile şaşırtacak kadar geniş bir alanı ortaya çıkardı.

“Adınızın hakkını veriyorsunuz firma olarak.” Şimdiye kadar geçtikleri yerlerin toplamı kadar büyük bir alanın içine aralıklarla yerleştirilmiş sadece on tane depo vardı. Gerçi Segah adamın neden arada bir oda dediğini şimdi anlıyordu. Karşısındaki depolar, depo demek için bile fazla gösterişliydi. Yan yana dizilmiş altın renkli prefabrik odalar, tek kişilik minyatür evleri andırıyordu.

“Dördüncü sıradaki oda sizin odanız,” derken içeriyi incelemeye başlayan ikiliyi odaya doğru yönlendirmeye başladı yönetici. Odanın önüne geldiğinde Segah çantasından anahtarı çıkardı. “Bu anahtar sadece ilk kapıyı açacaktır.” Cebinden çıkardığı, üzerinde aynı anahtarlık-taki meral gibi Taylan Zafer işlemeli kartı kadına uzattı. “İkinci kapı için bunu okutmanız yeterli olacak.” Adam

görevini tamamladığını gösterircesine eliyle kapıyı işaret edip kibarca kenara çekildi.

Geldiği bu noktada Segah içeri girmek için hazır olduğunu biliyordu ama bu kadar ayrıntıya gerek olup olmadığı da düşünmüyor değildi. Taylan kişisel zevkleri olan bir adamdı. Sanata ve sanat eserlerine ilgili olduğu bilinirdi. Yine de kapıları aralarken karısından bile bu derece sakladığı bir şeylerin olduğunu bilmek Segah'ın kalbini incitti.

“Hadi Segah,” derken bir elini kadının omzuna koydu dedektif. “Buradayım, yapabilirsin.”

İkinci kapıyı da aralayan genç kadın bir an için ne düşüneceğini bilemedi. Bir oda dolusu altın beklemişti, hatta içten içe yasa dışı işler yaptığı dosyaları sakladığı bile tahminleri arasında vardı. Fakat uzanıp ışığı yaktığında karşısında minyatür bir ev hissiyatı veren bu odanın, içinin de aynı şekilde olduğunu gördü.

Somon rengine boyanmış duvarlar birkaç tabloyla süslenmişti. Odanın bir kısmını kaplayan altın varaklı bir sandalye, yerde Segah'ın çok eski bir parça olduğunu bilmesine rağmen yepyeni görünen bir halı vardı. Odanın bir kısmını net bir şekilde kaplayan ahşap dolabın altın kulpları hemen göze çarpacak kadar parlak, odanın diğer köşesinin spot ışığıyla parlayan kısmında ise irili ufaklı kırmızı, zümrüt yeşili ve siyah kadife kutular vardı.

“Bu da ne böyle?” derken hâlâ hiçbir şeyi anlamlandıramayan Segah kafası karışmış bir halde etrafı incelemeye devam etti. İlerleyip dolabı araladığında gördükleri ise kafasını iyiden iyiye karıştırmaktan başka hiçbir işe yaramamıştı.

“Kaftan mı o?” Dolabın içinden bile fark edilen parçalar genç kadını bir an için afallattı. Gerçekten de demir askılara asılmış parçalardan bir tanesi Osmanlı motifli, kırmızı kadife üzerine altın işlemeli bir padişah kaftanını andırıyordu. Hemen altında ise kaftanla takım olduğu belli olan bir kavuk vardı.

“Sanırım öyle,” dedi Segah askılıkları yavaşça aralar-ken. “Bu da bir kraliyet kostümüne benziyor.” Pantolon ve ceketten oluşan takımın armalarından renklerine, kılıcından botlarına kadar etkileyici ve gerçek görünüyordu.

“Taylan’ın iflah olmaz bir kostüm toplayıcısı olduğunu düşünmeye başlıyorum,” derken eline aldığı yelpazeyi kadına doğru sallamaya başladı Korel. “Tahminimce bu yelpaze de şuradaki elbiseyle takım?”

Segah adamın işaret ettiği askıyı diğerlerinden ayırdığında tarihi aşk romanları ve dönem tablolarından aşına olduğu kadın kıyafetlerinden birkaçının yan yana asılmış olduğunu gördü. “Anlayamıyorum,” dese de incelediği her şey bir yandan o kadar tanıdıktı ki... Farklı bir sürü dönemin birleşimi olan bu dolap karşısında ne düşüneceğini bilemiyordu. “Kostüm olmak için çok kaliteli ve gerçek görünüyorlar.” Arka tarafta sandalyeye oturmuş kendini yelpazeleyen Korel’in dinlemediğini bilse de bir nevi kendisiyle konuşuyor sayılırdı. İncelemesi gereken daha çok eşya vardı ama diğer kısımlara geçmek için bir süreliğine dolabın kapaklarını kapattı.

“O kaftan...” dedi Korel kaşları çatık bir ifadeyle. “Aynı şu tablodakini andırıyor.”

Eski ve bir o kadar değerli tabloların birinin önünde duran Segah içten içe dedektifi onayladı. Taylan neden

tablolardaki eşyaların aynılarını ya da benzerlerini toplamıştı, gerçekten anlayamıyordu.

Küçük adımlarla kadife kutuların olduğu bölüme ilerledi. Elbisesine dikkat ederek dizlerinin üzerine çöktüğünde kutuları yavaş yavaş aralamaya başladı. “Vay!” dedi istemsizce. “Korel, bunların burada olması gerektiğinden emin değilim,” dediğinde adam da yanına çöktü.

Kutular incisinden pırlantasına, yakutundan zümrüdüne, kıymetli doğal taşından el işlemeli olanlarına kadar sayamayacağı kadar çok mücevheratla doluydu.

“Bu işin sonu iyi değil,” diye mırıldandı genç kadın. “Bunların Taylan’ın kaybolmasıyla bir ilgisi olabilir mi sence?”

“Taylan Zafer dosyası üç yıl sürdü Segah. Bu eşyalar birinin üç yıl vazgeçebileceği eşyalar değiller. Biri olmasa, peşinde biri varsa eğer şimdiye kadar muhakkak biri çıkardı ortaya.”

“Bu kadar iyi korunuyorken bile mi?”

“Özellikle bu kadar iyi korunuyorken.”

Düşünmesi gereken konulara birini daha ekleyip geriye kalan küçük zümrüt kutuyu açtığında ise içinden günümüzde kullanılan kutulara benzer bir kutu daha çıktı. Üzerinde küçük bir not vardı üstelik. Krem bir kâğıdın üzerindeki notta altın harflerle ve kusursuz bir el yazısıyla ‘*Segah Kaşıkçı Zafer*’ yazıyordu.

“Bunu önceden vermek için doğru zamanı mı bekliyordu, yoksa aradan geçen zamandan sonra bulmanı mı planlıyordu?”

Cevabı elinde olmayan bu soru aklında yankılanırken kendine düşünme zamanı verdi. Paniklemeye kalksa paçaları tutuşmuş gibi oradan oraya koşacağını biliyordu ama soğukkanlı tavrını sonuna kadar sürdürmeye kararlıydı.

Kutuyu saran parmakları hafifçe titreyen Segah, zarif kutunun kapağını araladığında küçük pırlanta işlemeli bir tokayla karşılaştı.

Küçük, kıymetli, göz alıcı ve eski...

“Segah Hanım, her şey yolunda, değil mi?” diye seslenen Hikmet Bey’in sesiyle kendine geldiğinde kutuyu kapatıp çantasına koydu. Burası alelade bakılacak bir yer değildi. Eğer şüphelendiği gibiyse ve evindeki tablo keşfedilirse adının başına alacağı dolandırıcı etiketinden daha fazlasını beklediğini biliyordu.

“Yolunda!” diye seslendi kapıdaki Hikmet Bey’e doğru.

Aslında hiçbir şey yolunda değildi ama bunu düşünmeyi sonraya bıraktı. Buradaki işleri şimdilik bitmişti. “Önce benim eve gidiyoruz Korel, hemen.”

3. BÖLÜM

“**B**unu gerçekten yapmak zorunda mıyız?”

“Benimle yemek yemek istiyor musun, istemiyor musun?” diye sordu genç kadın.

Dedektifi zorladığını biliyordu ama madem kendisi bir şeyler için vakit ayırmak zorunda kalacaktı, Segah’ın da bazı şartları olacaktı tabii. İsteddiği o kadar da zor değildi üstelik. Boşalttığı odasının ortasına kurduğu iki şövale ve sehparın üzerine dizdiği renklerle iki tane yeni tablo ortaya çıkaracaklardı o kadar.

“İstedığimi biliyorsun.”

“O zaman fırçanı eline al ve ortaya nasıl bir resim çıkarmak istiyorsan çizmeye başla.”

Genç adam söylenmeyi bırakıp sonunda fırçayı eline aldığı anda ne yapacağını bilemedi. Tablolarla ve özellikle resimle arası çok iyi değildi. Resim derslerinden de nefret ederdi üstelik. Karşısındaki büyük tuvale şöyle bir baktı. Aktarmak istediği bir şey var mı diye düşündü, o da yoktu doğrusu. *‘Ee, ne çizeceğim ben şimdi?’* diye geçirdi içinden.

“Düşünme, hayal et,” dedi Segah, adamın zorlandığını gördüğünde. Ortaya bir eser çıkarmasını beklemiyordu tabii. Tek istediği adama nasıl hayal kurulacağını hatırlatmaktı.

“Seninle daha eğlenceli şeyler yaptığımızı hayal ediyorum,” dediğinde genç kadın gözlerini devirdi. Her zamanki Korel Baysal...

“O zaman ne hayal ediyorsan onu çiz.”

“Emin misin bak, kızma sonra neler çizdin diye?” Dayanamadı ve ciddi ifadesini yumuşattı Segah. Belli ki Korel’in edepsiz ruhu ortaya çıkmaya çalışıyordu ama şu an çok ciddi bir iş üzerindeydiler.

“Kızmayacağım ama sen de doğru dürüst hayaller kur.”

“Sanatçının hayaline karışılmaz hanımefendi, lütfen kendi tuvalinize dönün.”

Korel derin bir nefes alıp meseleyi ciddiye almaya karar verdiğinde bir şeyler çizemeyeceğinden emindi. Olay hayalleri yansıtmaksa eğer renkleri kullanmakta bir sakınca olamazdı, değil mi? Fırçasını bir kenara bırakıp kadının yanına koyduğu malzemeleri incelemeye başladı. Capcanlı renkler olduğu gibi fazlasıyla koyu ve karanlık renklerin olduğu çantadan kırmızının ve mavinin sevdiği iki tonunu çıkardı. Fırça kullanmaya da niyeti yoktu üstelik. Kırmızı boyanın kapağını açtığı gibi avucuna sıktı.

Genç kadın ise sakince onu izliyordu. Hislerine hâkim olabileceğinin farkındaydı ama bu sefer kendine biraz izin vermek istedi. Özgür bir ruhtu Korel. Kendisine fırça uzattığında onu kullanmak istemiyorsa geçmiş olsun, istenileni yapar ama kendi kurallarına göre oynardı.

Korel avucunu bembeyaz tuvalin ortasına bastırınca kırmızı damlalar etrafa yayılmaya başladı. El izlerini kapata kapata boyadığı tuvalin kırmızı kısımlarına bakarken gülümsüyordu.

“Kırmızıyı çok mu seviyorsun?” diye sordu Segah onu ilgiyle izlerken.

“Kırmızı bana çok yakından tanıdığım ama hiç yaklaştımadığım birini hatırlatıyor,” dediğinde genç kadın belli belirsiz bir şekilde gülümsedi.

“İddialı bir renk.”

“İddialıdan ziyade...” diye mırıldandı Korel. “Çok şiddetli. Aşırı, kırmızıyla her duyguyu aşırı bir şekilde anlatabileceğimi hayal ediyorum.” Bir yandan da rengi tuvale yaymaya devam ediyordu. “Şu an çok havalı duruyor olmalıyım. Fotoğrafımı çeksene.”

“Ciddi misin?”

“Evet?” Doğrusu gerçekten de havalı duruyordu. Telefonunu sehpanın üzerinden aldığı anda adam olumsuzca başını sağa sola salladı. “Benim telefonumla çek. Tabii telefonunda fotoğrafımın olmasını istiyorsan orası ayrı.”

“Korel, bazen çok konuştuğunun farkında mısın?”

“Senin yanında sadece,” dedikten sonra sandalyesinden hafifçe doğrulup arka cebini işaret etti. “Alsana telefonumu.” Segah ona laf yetiştirmekten yorulup dediğini yaptığı anda telefonunun şifresiz olduğunu fark etti. Kamerayı açtı ve sabırla adamın poz vermesini bekledi.

“Her türlü güzel çıkıyorsun. Bence bacaklarını hafifçe aç ve geriye doğru belini dik tutarak yaslan. En güzel fotoğraf pozlarından biri.”

“Bak bak, neler de biliyorsun böyle,” derken bir yandan da Segah’ın anlattığı pozu yakalamaya çalışıyordu. “Böyle mi?”

“Evet, bir saniye.” Genç kadın adamın bir sürü fotoğrafını çektikten sonra telefonunu sehpaye bıraktı. Doğrusu gerçekten güzel çıkmıştı ve kendi telefonunda bir tanesinin durmasını istemek gibi saçma bir hissi vardı.

“Sana da gönderirim beğendiğim bir tanesini.”

“Gerek yok,” dedi Segah kendi resmine odaklanmaya çalışarak. Adamın bu açık mavi gömlek ve kot pantolon kombinine bayılıyordu. Özellikle resim yaparken ve fotoğrafta harika görünmüştü.

“Çok acıktım, sonra devam edelim,” derken ayaklandı odadan ayrıldı. Derin bir iç çekti Segah. Bu adamla ne yapacağını bilmiyordu.

Siyah ahşaptan özel yapılan makyaj masasının koltuğunda oturmuş, sıra sıra minik ampullerin dizili olduğu aynasında kendisine düşünceli bir şekilde bakıyordu.

Dışarıdan bakan biri sakince oturan genç bir kadın görebilirdi ama görünenin aksine Segah dağınık düşünceleri ve cevapsız tüm sorularıyla tam bir karmaşanın içindeydi. Sakin görünümlü maskesine uzun zamandır alışkın olduğu için artık gerçekten sakın mıydı yoksa kendini mi dizginliyordu bilmiyordu.

Yanında getirdiği zümrüt kadife kutu hemen önündeki masanın üzerindeydi. Özel depoyu tekrar incelemek için gidecekti tabii ama öncesinde Hikmet Bey’in yüzünü ve cebini güldürecek bir anlaymayla deponun kullanım tarihini güncellemişti. Gördüğü kaftanlar, üniformalar, takılar, eşyalar ve tablolar aklından bir türlü çıkmıyordu. Korunmaları için her şeyi yapmaya hazırdı. Zamanında Taylan’ın da yapacağı gibi...

Doğrudan gelen ışığın parıl parıl parlattığı kahverengi gözleri boşluğa bakar gibi baksa da düşünceleri baktığı yerin ötesindeydi. Bir yanı bütün akşamı yıllardır vaktini geçirdiği koltukta oturup kahvesini yudumlayarak geçirmek istiyordu. Bir yanı ise artık oraya çakılı kalamayacağına farkında, Korel'le geçireceği akşamın doğru bir seçim olduğunu biliyordu. Neyse ki tüm hazırlıklarını tamamlamıştı.

Serdar Bey'e misafirinin olduğunu ve akşam saatleri için iki kişilik modern menü bir akşam yemeği hazırlatmasını rica etmişti. Davet salonunu çok severdi Segah, diğer salonlara göre küçük olsa da nadide eserlerle çevrilmiş salon yarı resmi bir akşam yemeği için kusursuz bir seçimdi. Salonun özel olarak hazırlandığını öğrendiği andan şimdiye kadar geçen zamanda ise kendi hazırlıklarını tamamlamıştı. Kutuyu dikkatlice aralarken aynadaki aksine bir kere daha baktı.

Eve gelmeden önce yaptırdığı saçları hâlâ jilet gibi dümdüz şeklini koruyordu. Üzerinde vücudunu saran ince askılı, boydan boya drapeli midi boy kırmızı bir elbise vardı. Ne babaanne ne de öğretmen... İçten içe ona gerçek Segah'ı gösterecek olmanın heyecanı içinde olduğunu itiraf edebilirdi.

"Madem en başından beri benim olması gerekiyordu..." diye mırıldanırken kahverengi saçlarının önüne düşen tutamlarını zarif bir hareketle başının arkasında birleştirip altı kristalin oluşturduğu, büyük taşın etrafına dizilmiş mini bir taç gibi duran tokayı birleştirdiği noktada sabitledi. Bir iki tutam yüzünün yanına çıkardığı saçlarla birlikte içine sinen bir görüntüyü nihayet yakaladı.

Dumanlı göz makyajı ve ten rengi rujuyla uzun zamandır hissetmediği kadar iyi hissediyordu.

Ayaklanıp vazgeçemediği stiletto'larının krem rengi klasik bir modelini giyerken telefonunun çaldığını işitti. Tahmin ettiği gibi arayan dedektifti. Aramayı cevapladığı gibi lafa giren karşı taraf oldu. "Galeriye ulaşmak üzereyim."

"Ben de çıkıyorum şimdi, orada görüşürüz." Bu kısa konuşmanın ardından çantasını da alan Segah evden çıktığı gibi kendisini bekleyen Vedat Bey'le karşılaştı. "Çok beklettiysem kusura bakmayın Vedat Bey."

"Olur mu öyle şey Segah Hanım, görevim." Genç kadının kapısını kibarca açtıktan sonra şoför koltuğuna geçti ve galeriye doğru sürmeye başladı. Normalde şimdiye kadar çoktan resmiyetin kalkması gerekirdi ama Segah'ın babası ciddiyet ve resmiyete çok önem veren bir adamdı. Segah'ı da kendi doğrularına göre yetiştirmiş, kadının bugünkü mesafeli karakterinin temellerini küçüklüğünde atmıştı.

"Yorgun görünüyorsunuz," dedi Segah yolculuk devam ederken. Eviyle galeri arasında çok fazla mesafe yoktu.

"Bir süredir her şey yoğun ama şikayetçi değiliz. Esen ve ben kendimizi bildik bileli çalışan insanlarız. Yorgunluk akşam vakti bir bardak çayla üstesinden gelebileceğimiz bir mesele artık." Adamın sesindeki kabulleniş büyük bir tecrübenin göstergesiydi.

"Bir süredir kendimde değildim. Beş yıldır neler yaşadığımı en çok siz gördünüz. Şimdi düşünüyorum da..." derken samimi bir itirafta bulunmaktan çekinmedi. "Sizin neler yaşadığınızı, ne kadar yorulduğunuzu göreme-

mişim.” Derin bir nefes aldı ve gerekli ayarlamaların yapılmasını Samet’e söylemek için aklına bir not aldı. Hep sevimli bulduğu bu orta yaşlı çiftin güzelce dinlenme vakti geldi de geçiyordu. Bütün ayarlamalar yapılmadan söylemek istemedi. Bir nevi sürpriz yapmak niyetindeydi.

“şimdiye kadar yaptıklarınıza minnettarız. Hiçbir şeyimizi eksik etmediniz, en önemlisi kızımızın yurt dışında okumasına ön ayak oldunuz. Bunlar bizim için kâfi. Siz iyi olun da...”

Vedat Bey galerinin önünde durduğunda kısa sohbetleri de böylece kesilmiş oldu. “Daha sonra devam etmek isterim, Derya’nın nasıl olduğunu merak ediyorum,” diyerek arabadan indiğinde orta yaşlı adam arabayı otoparka park edip anahtarı güvenliğe bırakacağının bilgisini verdi. Kısa bir vedalaşmanın ardından ise Segah galerinin kapısında öylece dururken buldu kendini.

Başını onaylarcasına salladıktan sonra ana girişe giden merdivenleri kararlı adımlarla çıktı ve ışıkları hâlâ yanmasına rağmen bomboş kalan galerinin içine girdiğinde direkt olarak davet salonuna yöneldi. Beyaz oymalı kapılardan birinin bir kenarı açıktı, hole doğru süzülen ışık misafirin çoktan salonda olduğunu gösteriyordu.

Nefesleri hızlanan Segah, aynı şekilde hızlandırdığı adımlarıyla odanın kapısına geldiğinde bugün ikinci defa nefesi kesilir gibi oldu.

Dedektifin akşam yemeği konusundaki ciddiyetini üzerindeki siyah takım elbisesiyle kanıtladığı yetmiyor-muş gibi kadının alışkın olduğu sakallarını kesmiş, mavi gözlerini iyiden iyiye ortaya çıkarmıştı.

“Merhaba dedektif,” dedi Segah, karşısındaki sandalyeye oturmada önce. Erken davranan Korel, büyük birkaç adımla Segah’a yaklaşıp sandalyesini kibarca çekti. Onun kaba saba bir adam olduğunu düşünürdü genç kadın. Genel tavrındaki serserilik hâlâ hissedilebiliyordu, çekici bir yönü de vardı üstelik.

“Merhaba Segah Kaşıkçı” diye mırıldanırken sandalyesine oturan genç kadının açık omuzlarına hafifçe dokundu. Segah ise ne kadar önemli olmadığını ya da onun düşüncesini önemsemediğini düşünse de ikinci bir babaanne vakası yaşanmadığı için mutluydu.

Adamın elleri omuzlarında tüm gerginliğini almak istercesine birkaç saniye gezindi fakat düşündüğünden daha erken uzaklaştı dokunuşu. “Pek dinlenememiş gibisin.”

“Bildğin gibi yoğun bir gündü. Yorgun muyum değil miyim, bilmiyorum bile.” Akşam için özel görevlendirilmiş hizmetli kapıyı tıklatıp içeri girdiğinde yemek servisi başlamış oldu.

“Benim de ellerimden kırmızı boyayı çıkarmam bir saatimi aldı. Bir dahaki yemek hazırlığını ben yapacağım,” derken hizmetlinin varlığından pek hoşnut olmadığı belliydi. Kadın yemekleri servis edip odadan ayrıldığında tekrar baş başa kaldılar.

“Ortaklığımızın ne kadar süreceği belli değil. İlk akşam yemeğinin özverili olmasını istedim. Sen de zaten böyle düşüneceğini biliyor gibisin.” Adamın üzerindeki takımın görünümünü kısmını şöyle bir süzdü bakışlarıyla. Siyah ceketinin altından parlayan beyaz gömleği özgürce açtı. Kravat ya da herhangi bir şeyle süslenmemiş, sadeliğin en çekici haliyle bezenmişti sadece. “Seni ilk kez bir takım elbisenin içinde görüyorum. Yakışıklı görünüyorsun.”

“Bu akşam gerçek Segah ile karşı karşıya kalacağımı biliyordum. Güzelliğinin yanına yakışmak istedim.” Tok sesi odada yankılanırken bakışları bir an olsun ondan ayrılmadı. Segah ona bakmaktan çekinecek bir kadın değildi, Korel ise geri adım atmak nedir bilmezdi.

“Bu akşam ağzından güzel sözler çıkıyor Korel Baysal. Şaşıırıyorum.” İkisi de yemeklerinden birkaç çatal alırken konuşuyorlardı fakat amaç en başından beri yemek yemek değildi.

Adamın en başından beri istediğı buydu. İki sene önce yolları ayrılmadan kadına sunduğı teklif bundan fazlası değildi. Birbirlerine çekildiklerini anladıkları an tehlikeli bir yolculuğun başında olduklarını bilmesine rağmen Korel o zaman da geri adım atmayan taraf olmuştu. Segah’a bakarken derin düşüncelere dalan adam bir süre sessiz kalmış olacak ki ortama bir sessizlik çöktü. Sessizce kadını izleyen Korel kendine de karşısındaki en güzel yaşlarını bu yalnızlıkla geçiren kadına da kıızıyordu.

“Neden öyle bakıyorsun?” diye sordu Segah, adamın ezici bakışlarına daha fazla dayanamadı.

“Zaman kaybetmekten nefret eden bir kadına karşı nasıl bu kadar çok zaman kaybettiğimi düşünüyorum.” Bir süre havada kalan çatalını tabağının kenarına bırakan kadın, sandalyeye dayadığı dirseğine yaslandı.

“Hayatın bu şekilde ilerlemesini ben istemedim.”

“Biliyorum,” derken derin bir nefes alan dedektif aldığı nefesi sıkıntıyla verdi. “Bu konulara girmeyeceğiz korkma.” Sandalyesini geriye itip yapılı vücuduna rağmen zarif bir hareketle ayaklandı. “Sadece geceyi devam ettirebilmek için birkaç kadehe ihtiyacım var.”

“İstevelim, getirsinler.” Harekete geçmek üzcreyken dedektif tarafından durdurulan Segah tekrar yerine oturdu.

“Koleksiyonundan güzel bir şişe seçeceğim, iznin olursa tabii.”

“Çekinme lütfen.” Nereye gideceğini tarif ettiği Korel salondan ayrıldığında yanan yüzünü elleriyle yelpazeleme başladı. İnanılır gibi değildi bakışları. Dakikalarca kadının bakışlarından ayırmadığı bakışları baskın, baskın olduğu kadar sıcaktı.

Yerinde oturamadığını fark ettiğinde ayaklandı ve salonun içinde volta atmaya başladı. Ona söylemek istediği çok şey vardı. Zaman kaybeden sadece Korel değildi. İki yıl öncesinde neler yaşandığını ve nasıl ayrıldıklarını en az onun kadar net bir şekilde hatırlıyordu.

Fakat şimdi elinde kariyeri ve adı dışında hiçbir şey kalmamıştı. Genç yaşta kurduğu bütün düzenin başına yıkılmasının ardından geriye kâğıt üzerine kalan bir evlilik, nereden geldiği belli olmayan kayıp tablolar ve yollarının tekrar kesişmesine rağmen yeterince cesur olmayan hisler kalmıştı. Yanlış yer ve yanlış zaman deyiminin yanlış zaman kısmının kendileriyle alay gibi hayatlarına yapışmış olmasını Segah bile nasıl adlandırmalıydı, bilmiyordu.

Sakinleşmek için daha önce ne yapıyorsa aynısını yapmaya karar verdi. Derin nefes alırken adımlarını yavaşlattı ve odayı süsleyen tabloların önünde gezintiye çıkmışçasına yürümeye başladı. Biliyordu ki birazdan dikkati dağılacak, tablolardeki fırça izlerine dikkat kesildiğinde renklerin cazibesine kapılmamak neredeyse imkânsız olacaktı.

Birçok tablo gezdi. Kimi dönem tablosuydu, kimi realist kimi ise modern çizgilerden oluşuyordu. Bir tanesi vardı ki genç kadın ne zaman önünden geçse birkaç dakikasını ona ayırmamak imkânsızdı.

“Sen olsan ne yapardın?” diye sordu, karşısında huzurlu ifadesiyle oturan kadın portresine. *Servetin Güzelliği* tablosunun önüne durmuş kollarını göğsünde birleştirmişti. Sakinleşeceğini düşünüyordu ama aklı hâlâ söyleyemediği sözlerdeydi. Adamın yüzüne söylemek istediği ne varsa kadınla paylaşıyor gibi hissediyordu. Bakışları yerde olan kadının kıvrıkcık koyu renk saçları vardı. Yanaklarında hafif bir allık görüntüsü, süt gibi tenine masumluk katarken kucağındaki çiçeklerin solgun yaprakları bile görkemini gölgeleyemiyordu. ”Ne yani? Aklımı başımdan aldığı için ona teşekkür mü etseydim? Kocamın kaybının üçüncü yıl dönümünde ona karşı koyamadığım, kollarındayken öpücüklerinin tenimi yakmasına izin verdiğim için mutlu mu olsaydım? Senin güzelliğin Korel’sen, kollarındaki solmuş çiçekler de bendim.”

Birikmiş suçluluğun yanı sıra o an beklenmedik bir şey yaşandı. Segah içini döktüğü kadının yere bakan bakışlarının bir an için kendisine döndüğüne yemin edebilirdi.

Gözlerini kırıştırtıp yanlış görüp görmediğini kontrol etmek için tekrar tabloya baktı. Hatta biraz da yaklaştı. İçmeden sarhoş olmadıysa eğer kadının yere bakan gözlerinin yavaşça yükseldiğini, saniyeler içinde bakışlarının bakışlarına değdiğini gördü.

Korkuyla geriye doğru birkaç adım attığında kolları iki yanına düştü. Gözleri belki yanlış anlaşılabilirdi ama kadın kollarında tuttuğu buketi çok yavaş hareketlerle

dizlerine bıraktığında yüzündeki gülüş yine çok yavaş bir şekilde büyüdü.

“İmkânsız,” derken çığlık atmakla bayılmak arasındaki çizgide gidip geldiğinin farkında olan Segah bir an için ne yapacağını bilemedi. Şaşkınlıkla açılan ağzını iki eliyle kapatsa da ne şaşkınlığı azalıyordu ne gördükleri değişiyordu. Masanın yanına yaklaşp kadehindeki suyu yüzüne boşalttı. “Kendine gel,” derken tabloya bakmıyordu ama küçük çatırtı sesleri ve kâğıt hareketliliği duyduğundan emindi. Kapiya doğru bakıp Korel’in bir an önce gelmesi için dua etti. Titreyen dizleri tüm hareket yeteneğini elinden almış gibiydi.

Korkarak da olsa başını tabloya çevirdiğinde şaşkınlıktan başka bir şeydi yaşadığı. Dudaklarındaki gülümsemeyi koruyan kadının tablosundan hafif bir ışık yayılıyor gibiydi. Daha da ilginç kısmı, buketinden kopardığı solmuş çiçeklerden birini yavaşça uzattığında Segah çiçeğin tablodan çıkışını saniyesi saniyesine izledi.

Renklerin gerçeğe dönüşmesi ve fırça izlerinin canlanması o an için kadına korkutucu geliyordu belki ama hayatında daha önce hiç bu kadar muazzam bir geçiş görmemişti.

Korka korka da olsa birkaç adım attı tabloya doğru. Kadının uzattığı çiçeğin parmaklarına değip değmeyeceğinden emin değildi ama Segah çiçeği avucuna aldığı an odaya giren Korel, kadının bayıldığı âni güç bela görebildi. “Segah!” diye bağırırken yanına koştu fakat kadının bilinci çoktan kapanmıştı.

Sekizinci gezgin Segah Kayışçı, parmaklarının arasındaki menekşeye adamın dizlerinde öylece yatıyordu.

Uyandığında hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağından habersizdi.

Genç kadın beklenmedik bir şekilde kapanan gözlerini bir süre sonra nihayet araladığında hareketsizce tavanı izlemeye başladı. Ofisindeki koltuğa uzanmıştı, yanındaki hareketlilik dedektifin hâlâ orada olduğunu gösteriyordu. Doğrulup oturmak istedi ama gördükleri ve yaşadıkları zihnini zorlarken ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

“Sadece beş dakika yalnız bırakmıştım...” diyen sesle derin bir nefes aldı ve başındaki ağrıya rağmen yavaşça doğruldu.

“Tam olarak ne oldu?” dedi bayılmadan öncesini düşünürken. “Neden buradayız?”

Büyük masaya yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirdiği gergin haliyle kadını izleyen Korel duruşunu bozmadı. Ceketini çıkarıp koltuğa gelişigüzel bırakmış, aynı gün ortasındaki gibi kollarını geriye doğru katlamıştı. Çatılı kaşlarına ve keskin bakışlarını derinleştiren mavi gözlerine bakılırsa Segah onun ciddi anlarından birinde olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdi.

“Seni hastaneye götürmek için kucağıma aldığım anda ofisine gitmek istediğini söyledin.” Başıyla onaylayan Segah o ânı hatırlamıyordu, hatta bilincinin tamamen kapalı olduğunu düşünüyordu ama belli ki düşündüğü gibi değildi.

Üzerindeki ince örtüyü kenara çekip çıplak ayaklarını aşağı sarkıttığında Korel başıyla ayakkabılarını koyduğu yeri işaret etti. Kadını hastaneye götürmek yerine odaya getirmesinin doğru bir karar olup olmadığından emin değildi ama yine de rahat etmesi için elinden geleni yap-

muştı. Segah'ın başına batmaması için çıkardığı tokasını çıkarmayı bile akıl etmişti. Orta sehpanın üzerinde parıl parıl parlıyordu kadının tokası.

“Gördün mü?” diye mırıldandı Segah ayakkabılarını giyerken. Saçlarını bir omzunda topladı, bakışları ayak-kabıllarındaydı ama alacağı cevabı merakla bekliyordu.

“İşıldaklı çerçevenin neresinden çıkardığını bilmediğim elinin sana saçma sapan bir çiçekle ilan-ı aşk etmesinden mi bahsediyorsun?” dediğinde genç kadın başını sağa sola salladı. Adam iflah olmaz bir konuşmacıydı. “Gördüm tabii ki.”

“Sen de gördüysen gerçek demektir.” Dirseklerini bacaklarına yaslayıp başını ellerinin arasına aldı. “Bu imkânsız Korel, deliriyor olmalıyız.” Önündeki sehpanın üzerinde duran solmuş çiçek yaşadıklarını tekrar hatırlattığında eline bakmadan edemedi.

“Hanımefendi, bayılmasaydınız ne olup olmadığını anlardık. Seni yatırıp döndüğümde her şey yerli yerindeydi.”

“Her gün tablolardan çiçekler kabul etmiyorum dedektif! Çok şaşırp bayılmam benim suçum mu?” derken ayaklandı.

“Sesin bu kadar çıktığına göre iyisin.” Korel de ayaklandı, ellerini cebine sokup bir süre dalgınca düşündü. Onun da bakışları sonunda çiçeği buldu. Etiketine taktığı parmağıyla ceketini omzuna attıktan sonra odanın kapısına doğru yürüdü, adımları sabırsızdı. “Çiçeğini al gel, olay yerine geri dönüyoruz.”

Sinir bozucu tavırları olmasa genç kadının havalı diyebileceği bir çıkışla salona ilerleyen Korel'in arkasından

öylece bakakaldı. Özellikle böyle zamanlarda adamı sarsıp kendine gelmesini sağlamak istiyordu. Segah sabırlı bir kadındı. Yine de şimdiye kadar sabrını dedektif kadar zorlayan biri olmamıştı.

Çiçeğin solmuş yapraklarının dökülmemesi için yavaş hareketlerle sehpadan alıp avucuna bıraktı. Bomboş galeride adamın söylenmelerini duyabiliyordu. Arkasından çıkıp davet salonuna ulaştığında Korel'i tabloya bakarken buldu. İçlerinde oldukları durumun komik bir yanı olmasa da dedektifin kadını yüzleşmek için eliyle çağırdığını gördüğünde gülmeden edemedi. O kadar ciddiye ki...

"Neyle karşı karşıya olduğumuzun farkında mısınız?" derken adamın yanına ilerledi ve artık etrafına ışık yaymayan tablonun karşısına geçti.

"Bir tarafım deli olduğunu, seninle geçirdiğim zamanların sonunda benim de delirdiğimi söylüyor." Söyledikleriyle kadına sataştığını bildiğinden kendisine kızdığındaki mutluluğunu görmek için göz ucuyla ona bakıyordu. "Ama gördüğüm şeyden de eminim."

"Ben de," diye yanıtladı. "Bak bu bana verdiği çiçeğin yeri, boş. Sen fark edemezsin belki ama sevdiğim tablolarından biridir bu. Önceki halinde bu çiçek buradaydı. Tabloya dokunarak göstermek istedi ama çekincesi ve terdirginliği gözle görülebilir derecedeydi."

"Korkuyor musun?" Segah kollarını göğsünde kavuşturmuş öylece tabloyu izlerken kadının hareket etmesinden endişe etmiyor değildi.

"Hah!" dedi Korel abartılı bir tavırla. "Beş dalda siyah kuşağım ve öldürücü bakışlarım var. Onlar bizden

korksunlar.” Segah’ı kolundan tutup önüne doğru çekti ve kadının önüne dökülen saçlarını omuzlarının arkasına nazikçe bıraktı.

“Ne yapıyorsun?”

“Seni görmesini sağlıyorum.” Hareket etmeyen tabloya ne kadar uzun süre bakabildilerse o kadar baktılar. Dedektif Segah’ı her açıdan tablonun önünde tutarken kadının hareketini bir türlü yakalayamadılar.

“Olmuyor,” dedi Segah sonunda. Olduğu yerde arkasını döndüğünde farkında olmadan yüz yüze kalmışlardı. Adamın mavi gözlerine yakından bakmak kötü bir fikirdi. O kadar uğraştıktan ve canlandığını gördüğü bir tablodan sonra bile şu an düşündüğü tek şey akşamlarının bu hale geliyordu.

Bakışları masaya kaydıığında soğuyan yemekler, birbirinden ayrı sandalyeler ve Korel’in henüz açmaya fırsat bulamadığı şarap şişesi içinde burukluğa neden oldu. “Bu akşamın yemek kısmını yaşamamış sayabiliriz.”

“Yine de o şişe benim,” diyen dedektif kadını nihayet gülümsetebilmişti. “Şaka bir yana Segah, istediğim seninle akşamımı paylaşmaktı. Öyle ya da böyle beraber bir akşam geçirdik. Tabii bu doyduğum anlamına gelmiyor.”

“Telafi için güzel bir teklif sunabilirdim ama çok uzun bir gündü Korel. Haftaya telafi ederiz, söz.” Adam başıyla onayladıktan sonra ceketini giydi. Gitmeye hazırlandığı belli olduğu için Segah da masanın üzerine bıraktığı çantasını aldı. Bıraksalar ayakta uyuklayacak kadar yorgun olsa da arabasına kadar dayanmaya çalışıyordu. Masanın ucundaki şişeyi alıp adama yaklaştı. “Benim yerime de bir kadeh iç.”

“Delirmene kadeh kaldıracağımın emin olabilirsiniz.”

Birlikte davet salonundan çıkışa doğru ilerlerken dedektif kadını sinirlendirmeye, Segah ise yıllardır sessiz ve hissiz geçirdiği zamanları geride bırakmaya devam etti.

Ertesi gün galeriye geldiğinde tablolar bir başka görünüyordu Segah'ın gözüne. Akşam eve gittiğinde tek istediği dinlenmek olsa da bir türlü istediği rahatlığı yakalayamamıştı. Özel koleksiyonunun olduğu odaya bile uğramış, herhangi biri hareket ediyor mu diye dakikalarca onları izlemişti. Bu durum artık sağlıklı bir boyuta ulaşıyordu. Bütün zamanı bunu düşünmekle geçiyordu ve bunun nasıl mümkün olduğunu bulana kadar da rahatlayamayacağını biliyordu.

Görevliye ve kendisini kapıda karşılayan Serdar Bey'e selam verdikten sonra limon sarısı takım elbisesinin ceketindeki birkaç düğmeyi aralayıp çantasını omzundan koluna aldı. Yürüdüğü büyük holün sol tarafı odasına çıkan merdivenlere, sağ tarafı ise hem sergi hem de davet salonlarına gidiyordu.

“Bugünün belirgin bir planı var mı Serdar Bey? Bu hafta ajandamı hiç takip edemedim.” Yanında kaliteli takım elbisesiyle yürüyen Serdar, kucağından indirmediği defterini dikkatle aralayıp günün planını hızlıca kontrol etti.

“Beril ve Uğur'la tanışma toplantınız var Segah Hanım. Asistan seçilmelerinin ardından söylediğiniz kitaplar ve eğitim desteklerini kendilerine ilettim. İkisinin de ailesi özellikle teşekkürlerini iletmek istiyorlar size.”

“Eksik olmasınlar,” dedi Segah merdivenlerden çıkarken. Bugün giydiği topuklu ayakkabılarının rahatsızlığı keyfini kaçırarak gibiydi. Sürekli giydiği için topuklu

ayakkabı seçimlerine güvenir, hangi ayakkabıyla nasıl rahat edeceğini bilirdi. Ayağındaki sarı tek bant ayakkabılar yanlış seçimlerinden biriydi belli ki. “Beril ve Uğur’u ara lütfen, iki saat ertelemek onlar için de uygunsa erteleyelim. Gün içinde incelemem gereken dosyalar var. Bir de.” Odanın girişinde durup eliyle başını işaret etti. “Burası beni mahvetmek üzere. Mutfaktan ufak bir kahvaltı ve etkili bir ağrı kesici göndermelerini söyler misin?”

“Elbette.” Merdivenlerden inmek üzere arkası dönen Serdar önemli bir şey hatırlarcasına irkildi ve kadını koltuğa oturmadan yakaladı. “Sabah odanızı temizletirken tokanızı buldum.”

Serdar’ın ağzından toka kelimesi çıktığı an yüzü düştü Segah’ın. Akşamdan beri aklını yoklayan eksiklik hissi o an isim buldu. Adam cebinden tokayı çıkarıp kadına uzatırken gururlu bir ifadesi vardı. İşverenini mutlu etmeyi bilen ve seven tiplerdendi. Ona minnettarlığını sıkı çalışmasıyla göstermeyi severdi.

“Harikasın.” Tokayı eline aldığı anda neredeyse akşamdan beri dinlenmesini engelleyen eksiklik hissi anında kayboldu. Odasındaki boy aynasının karşısına geçti ve saçlarını akşam topladığı gibi küçük hareketlerle topladı. İşte şimdi her şey tamam gibi görünüyordu. “Nasıl? Yakıştı mı?”

“Hayatımda gördüğüm en parlak taş galiba. Size de çok yakıştı.”

Kıbarca teşekkür eden Segah, koltuğuna kurulduğunda başını koltuğun başlığına yaslayıp gözlerini kapattı. Uykusuzluk, yorgunluk ve çalışamayacak kadar bitkin

hissettiği zamanlardan nefret ederdi. Güzelce dinlendi, ta ki telefonu çalana kadar.

Muazzam Dedektif Korel Baysal'ın en alışılmayan huylarından biri mesajlaşma kültürünün olmamasıydı. Konuşmalarının çok kısa süreceğini bilerek açtı telefonu.

“Alo? Segah, müsait miydin?” diye konuşmaya başladı adam Segah aramayı cevaplar cevaplamaz.

“Evet evet, dinliyorum,” derken tekrar gözlerini kapattı.

“Evin kayıtlarından hiçbir şey çıkmadı. Konuşmamız lazım.”

Genç kadın hiçbir ize rastlanmamasına şaşırmadı. Bu kadar kolay olmasını zaten beklemiyordu. “Nerede olduğumu biliyorsun Korel. Gel, konuşalım.”

Arama sonlandığında Segah ayaklandı. Dedektif gelmeden üzerindeki bu uyuşukluğu atmak, güne başlamak ve işlerini hallederken daha zinde olmak istiyordu. Kollarını iyice kaldırıp gerinebildiği kadar gerindi. Ardından ceketini ve üzerini şöyle bir düzeltip davet salonuna doğru kararlı adımlarla ilerledi. Bir kere daha bakmak, aklına yatmayan ne varsa bir an önce çözmek istiyordu.

Açılış saatine iki saatten fazla zaman vardı. Etrafta sadece temizlik görevlileri ve işe yeni gelen personeller vardı. Davet salonuna girdiğinde temizlik yapan görevliye kibarca kendisine biraz zaman verip veremeyeceğini sordu. Yalnız kaldığında ise büyük kapının arkasında, odanın ortasına ve tabloya ilerlemeden önce kendini hazırlamaya çalıştı.

İstemsizce kaşlarını çattı ve dudakları ince bir çizgi halini alırken geçti tablonun önüne. Dün akşam aldığı çiçe-

ğın yeri hâlâ boştu. İnandırıcı gibi değildi ama öyleydi işte. Hiçbir açıklaması olmasa da gözleriyle gördüğü boşluk dün akşamı kanıtlar nitelikteydi.

“Dün olanlar neydi?” diye mırıldandı kendi kendine. “Son beş yıldır her şey zaten çok garip ve karışık. Eğer dün olanlar gerçekse...” dedi kendi kendine konuştuğu için garip hissederken. “Bana kendini bir daha göster.”

Elleri iki yanında yumruk halini almış, beklediği her neyse yoğun bir beklenti içindeydi. Saniyeler içinde de cevabı geldi. Bu sefer şaşırmak, bayılmak ya da kaçmak yoktu. Dün akşamki gibi kadının yere bakan gözlerinin yavaşça yükseldiğini, saniyeler içinde bakışlarının bakışlarına değdiğini gördü. Kollarında tuttuğu buketi çok yavaş hareketlerle dizlerine bıraktığında yüzündeki gülüş yine çok yavaş bir şekilde büyüdü, soluk yanaklarına hafif bir kırmızılık geldi. Fakat bu kez Segah’a çiçek uzatmak yerine kaldırdığı kolu ve yavaşça açılan parmaklarıyla el sallayarak selamladı.

Genç kadın bir an için nefes alamadı. Aldığı nefesleri ise istemsizce tuttuğu dengesiz bir döngüye girmişti. Dikkatlice elini kaldırıp kadına el salladı. Bir süre sadece birbirlerine bakırlar ama çatırdama ve hışırtı seslerinin ardı arkası kesilmiyordu. Segah gözünü ondan alabilse etrafına bakıp olanları görebilirdi belki ama odağı tamamen önündeki tablodaydı.

Servetin Güzelliği eliyle sağ ve sol tarafını işaret etti. İşte o an Segah, kadının bakmasını işaret ettiği yerlere baktığında neredeyse küçük dilini yutacaktı. Kocaman açılan ağzını elleriyle kapattı ama olan her ne ise bozmaktan korktuğu için hareket edemiyordu. Gözünün

değdiği tablolardan çoğu hareketlenmişti, kiminde bir çocuk salıncakta ağır çekimde sallanıyor kiminde ise bir çift sapsarı bir başak tarlasında el ele koşuyordu.

Dün çiçek uzatan el bugün sadece elini uzattı. Segah ne yapacağını bilmiyordu. Tablodan kendisine doğru uzanan ele dokunmaktan ödü kopuyordu ama o an dokunmaktan başka seçeneğinin olmadığını farkındaydı. Neden ve nasıl olduğunu başka türlü nasıl anlayabilirdi?

Gri tonlu çizilmiş teni olan kadının elini tuttuğu an hissettiği sıcaklığını, gerçekliğini. Ne olduysa o an oldu. Ne duvardan geçer gibiydi ne zaman değiştirir gibi... Gözlerini kapatıp açması yeterliydi gördükleriyle karşılaşması için.

Tabloda gördüğü çizim dışarıdan görünen bir perdeydi sadece.

“Çalınmış ilk eşya,” dedi kadın Segah’ın elini bıraktığında. Sesini tarif etmek zordu ama kulağa öyle güzel geliyordu ki. “Sorunun cevabı.”

Segah’ın eli istemsizce tokasına gitti. Olduğu yere olan uyumsuzluğu, keskin bir huzursuzluğu beraberinde getirdi. Aynı tablonun arka planındaki gibi odanın içinde beyaz çarşafı dağınık bir yatak, duvarın dibine bırakılmış kitap sepetleri ve kadının solmuş bir buket çiçeği vardı.

“Burası gerçek mi? Seninle nasıl konuşabiliyorum?” Segah bu tablonun 1800’lü yılların Madrid’inde çizildiğini çok iyi biliyordu. Ressamını hatırlamasa da tabloların yıllarını genellikle hatırlardı.

“Benim dilimde konuşuyorsun,” dedi kadın hemen yanlarında duran çerçeveyi işaret edip. Çerçeve, davet

salonundakinin aksine ters duruyordu. “Zamanın, çizilme zamanım kadar.”

Odanın penceresine doğru yavaşça ilerlerken eski ve ahşap zeminin gıcırtiları topuk seslerine karışıyordu. “Bu imkânsız,” dedi camdan dışarı bakarken. Birkaç dakika önce sabahın erken saatlerindeydi. Camdan baktığında ise gördüğü yağmurlu ve bulanık hava hayra alamet değildi. “Dışarı çıkabiliyor muyum?”

“Böyle dışarı çıkarsan avcılar seni hemen yakalar.” Yeri süpüren etekleriyle Segah’a ilerleyen kadın, kendisinin kıvrıcık saçlarının aksine temiz ve bakımlı olan saçları süsleyen tokayı koparırcasına çıkardı.

Kopan saçlarıyla ufak bir çığlık atan genç kadın daha ne olduğunu anlamadan kendini ters duran tablonun önünde buldu. “Gezginler buralarda sevilmez. Bu iyiliğim burada bana iyi baktığın için. Buraya bir daha gelme, yoksa seni avcılara veririm.” Sert ve kesin uyarısını yaparken bile bırakmamıştı kadının saçlarının. Ne kadar ciddi olduğunu anlamasını istiyordu. Onu uyarmakla o kadar meşguldü ki Segah’ın cebine attığı bilekliği görmedi bile.

Eteğini hafifçe yukarı sıyırıp küçük bir hançer çıkardı. Tablonun kumaşını boydan boya kestikten sonra Segah’a döndü. “Diğerleri gibi olma,” derken bakışları o kadar çaresizdi ki... Onu koruyarak yanlış bir şey yaptığını biliyordu. Öğrenilirse başına geleceği de. Yine de kararını sorgulamadı ve kadın konuşmaya başlamadan önce açtığı kesikten tokayı fırlattı.

Bu onların ilk ve son görüşmesiydi.

“Segah nerede?”

Rahat adımlarla etrafta dolaşan Korel ofisinde bulamadığı kadını aramak için galerinin içinde geziyordu. Yanından geçen Serdar’ı durdurup kadının nerede olduğunu sorduğunda istediği cevabı alamadı. Segah’ın yanında hep kibar olduğunu gördüğü adamın kendisine pas verdiği söylenemezdi.

“Odasındaydı en son.” Adamın yüzüne bunu zaten bildiğini belli eden bıkmış bir ifadeyle baktı. Dedektifin bakışlarından kurtulmak isteyen Serdar patronunun nerede olduğunu bilmemesine rağmen adamı başından atmak için bir şeyler uydurdu. En fazla nerede olabilirdi? “Odasında değilse ya ana salondadır ya da davet salonundadır.”

İstediği cevabı aldığını düşünen Korel sahte bir gülüşle adamı geride bırakıp ana salona doğru ilerledi. “Bu kadar çok eseri ne yapacaklarsa...” diye mırıldandı heykellerin yanından geçerken. Segah ve ikisi hem zevk hem de yaşıntı olarak çok uç noktalardan birbirlerine el sallıyorlardı.

Genç kadını ana sergi salonunda bulamayınca direkt önceki akşam buluştukları davet salonuna yöneldi. “Muhtemelen yine bir tablonun önünde durmuş hayatın derinliklerini düşünüyordur.” Salona yaklaştıkça duyduğu tıkırtılar, anında kaşlarını çatmasına neden oldu. Adımlarını hızlandırıp kapıları araladığında her şeyin yolunda olduğunu gördü. Tabii bu sadece birkaç saniye sürdü.

Önceki akşam önünde durdukları tablodan bir kadın uçtu salonun ortasındaki masanın üzerine. Masanın

bu masayla birlikte devrilen sandalyeler beraberinde masanın da getirdi. Uzun kütük masadaki vazolar kırıldı. Sol tarafa vansı kadının vücuduna batıyordu. Korel bu anı hemen tanıdı. "Hayır!" diye bağırdı kadının düşeceği anladığında. Masanın diğer ucuna koşup Segah'ı tutmak isteriyken yakalayıp kucığına aldı. "Segah?" diye sesense de kadın gözleri kapalı bir şekilde yatıyordu. Dedektif eğilip onun nefes alıp almadığını kontrol etti. Nefes ki nefes alıyordu.

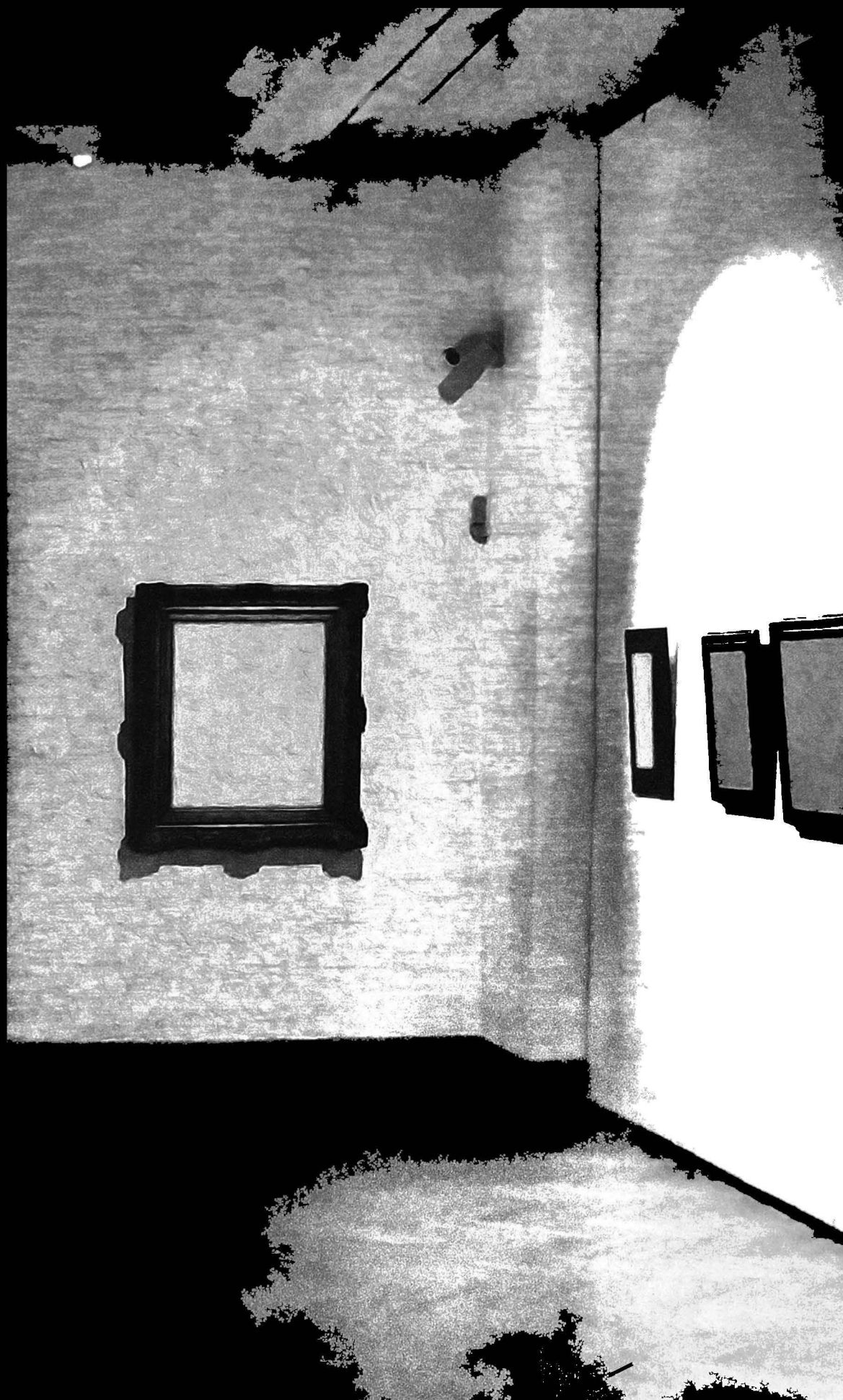
"Serdar!" diye kükrediğinde adam birkaç saniye içinde odaya girdi. Segah'ı adamın kucığında görmesi bir yana ~~masanın~~ masanın bir savaş alanı gibiydi. Kafasını çevirip tabloya baktığında boydan boya kesilmiş tablo iyice endişelenmesine neden oldu. "Galeriyi boşalt, Segah'ı odasına götürüceğim." Kelimelerine henüz ulaşamayan Serdar ~~masa~~ masa bir baş onayıyla odadan ayrıldığında Korel gücünü toplayarak kadını iyice kucığına aldı. Yaralı mı diye kontrol etmek istiyordu ama bacaklarının çoğunu açıkta bırakan limon sarısı takımının yer yer kanla kaplandığını görebiliyordu. Vazoların kırık parçalarına bakılırsa asıl ~~hasar~~ hasar düştüğü yerde aldığı belliydi.

"Dedektif..." diye mırıldandı genç kadın gözlerini yavaşça ~~açarken~~. Sol tarafına düştüğü için vücudunun ~~özellikle~~ özellikle sol tarafında canını yakan ağrılar ve nereden geldiğini bilmediği sızılar vardı. "İnebilir miyim?" Adamın kucığından ~~indiyinde~~ indiyinde zar zor ayakta duruyordu ama planını sağlama ~~almalıydı~~. Neyin içinde olduğunu az önceki ziyaretinde ~~biraz~~ biraz da olsa görmüştü. Tek başına olmaya cağından ~~emîn~~ emîn olmalıydı. Çok sonraki zamanlarda bu yapılgından ~~pişman~~ pişman olacağından bihaber adamın eline uzandı.

“Ayakta duramıyorsun, otur şöyle,” derken yakınındaki sandalyeyi çekip Segah’ın oturmasını sağladı. Kadının ne yapmak istediğini anlayamıyordu. “İyi misin?” Dağınık bakışlarıyla odaklanamadığını anladığında iki eliyle kadının yüzünü kavrayıp kendisine bakmaya zorladı. “Segah, hey,” dedi dikkatini çekmek istercesine. “Bana bak, benim. Korel.”

“İyiyim.” Segah’ın nihayet anlaşılır bir şeyler söylediğini duymak adamı biraz olsun rahatlatmıştı. Kadının parmakları bileklerine yavaşça dokundu. Dedektif daha ne olduğunu anlamadan bileğinde deri, üzerinde siyah taşlar olan bir bilekliği bileğine takılmış halde buldu. “Özür dilerim,” diye fısıldadıktan sonra adamın adını anlaşılır bir şekilde döküldü dudaklarından. “İlk çaldığım eşya senindir, Korel Baysal.” Ona sormadan bunu yapmamalıydı. Hatta şimdi düşündüğünde onu böyle bir durumun içine sokmanın dönülmez sonuçları olacağı içine geri plana atamadığı bir his gibi doğmuştu. “Özür dilerim.” Yaşlarla dolmuş gözleri tekrar kapanmadan önce söylediği son sözlerdi bunlar.

4. BÖLÜM

Gözünü açtığında bu sefer ofisinde değildi. Tek kişilik bir hastane odasının sert yatağında sırt üstü yatıyor, gözlerini açtığı andan itibaren yorgun hissedeceğini düşünse de aksine enerjisi yerinde gibiydi. Işık açık olduğuna göre akşam saati çoktan gelmiş olmalıydı. Havayı görmek için başını çevirdiğinde pencerenin önündeki koltuklarda oturan Korel'i gördü.

“Yine başımda beklemişsin,” diye mırıldandı doğrulurken. “Teşekkür ederim.”

Söylediklerine herhangi bir cevap vermedi dedektif. Bacak bacak üzerine attığı oturuşundan, yaslandığı yerde ritmik bir şekilde hareket eden parmaklarından bile gerginlik akıyordu. Kolunu hafifçe öne uzatıp Segah'a hâlâ çıkarmadığı bilekliğini işaret etti. Zeki bir adam ve üstelik bir dedektifti Korel. Kadının bir şeyler karıştırdığını çoktan anlamış olmalıydı.

“Bana ne yaptın?” diye sordu. Tok sesi odada yankılanırken içeri henüz giren hemşireden bir iki dakika sonra gelmesini rica etti. Şu an Segah hariç herkese ılımlı yaklaşıyordu.

“Sana sormadan bir işe kalkıştım farkındayım,” dedi Segah. Utandığı zamanlarda yaptığı gibi yüzüne düşen

saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Ama işe yarayacak mı, bilmiyoruz.”

“Sana ne düşündüğünü sormadım.” Mavi gözleri kararmış, sert çenesi ve ifadesiz yüzüyle sakın gibi görünse de genç kadın onun hiç de sakın olmadığını biliyordu. “Bana ne yaptın dedim,” dedikten sonra cebinden çıkardığı tokayı dizinin dibindeki masanın üzerine sertçe bıraktı. “Tablonun canlanmasındaki anahtar eşya bu, değil mi?”

“Evet.” Nereden başlaması gerektiğini bilmiyordu çünkü daha olayı bile tam olarak sindirebilmiş değildi. “Korel, bütün bunlar nasıl gerçek olabilir, bilmiyorum. Sana evet desem neye evet dediğimi nasıl açıklayabilirim? Tabloların canlanması nasıl mümkün olabilir? Bugün onlardan birinin içindeydim. Tabloda gördüğün kadın saçlarımdan tuttuğu gibi fırlattı beni. 1800’lü yıllardaydım Korel. Ne söylememi bekliyorsun?”

“Hâlâ,” dedi dedektif ve daha fazla dayanamadan ayaklandı. Kadına birkaç adımda yaklaşıp yatağa iyice sinmesine neden olacak kadar yakınına geldi. “Hâlâ bana ne yaptığını söylemeni bekliyorum.”

“Kadın bana *Gezgin* diye seslendi.” Hızlanan nabızı ve karşı karşıya kaldığı mavi gözlerin baskınlığı yaptığının doğru bir karar olup olmadığını sorgulatıyordu. “Çalınan ilk eşyanın önemli olduğunu söylediğinde toka sayesinde tablonun içine girebildiğimi anladım.”

“Sonra da ondan bunu çaldın.” Sinirden damarları belirginleşen adam onun yerine sözlerini tamamlarken istemsizce gözlerini kapattı.

“İlk çaldığım eşya senin olursa, sen de benimle gelebilirsin.” Huzursuz hissetmesindeki en büyük etken kendisinden uzaklaşan adamın ciddi anlamda uzak hissettirmesiydi.

“Böyle bir olayın içinde olmak istiyor muyum diye sormak aklına gelmedi mi?” Ne diyeceğini bilemiyordu. Yaptığından pişman değildi belki ama denemek istediği bir sürü şey varken yalnız kalmayı göze alamadığını adama söylemek istemedi. “Yaşayacağını nereden biliyorsun?” diye sorduğunda bakışlarını adama çevirdi. “Diyelim ki delirmedik ve gördüklerimiz tamamen gerçektir... Ya bu bir lanetse ve çok yakında öleceksen? Kendi hayatından bile emin değilken benim hayatımı nasıl riske atabilirsin? Senden etkileniyorum ve bunu belli ediyorum diye senin için kendimi tehlikeye atacağımı mı düşündün?”

Adamın dedikleri bir tokat gibi çarptı Segah’ın yüzüne. Doğrusunu söylemek gerekirse onun kendisine olan ilgisinin hep farkındaydı. Kimi zaman yaklaşmasına izin vermiş kimi zamansa geçilmez sınırlar çizmişti önüne. Bugün yaşadıklarını düşünürse çok da haksız sayılmazdı. Avcılardan Korel’e henüz bahsetmemişti üstelik. Hayatında bir kez bencil davranmak istemişti ve ne yazık ki çok keskin bir karar vermişti.

“Hayatımda bir sürü bencillik yaptım Segah,” dedi adam yatağın ucunda heykel gibi durmuş kadına bakarken. Gözlerinden okunan hayal kırıklığı çok netti. “Bencilliklerimin beni bile aştığı zamanlar oldu ama hiçbirinde kimseyi hiç bilmediği bir yola atmadım. Ve sana bir şey söyleyeyim.” Koltuğa yaklaşp sert bir hareketle ceketini alıp kapıya doğru yürümeye başladı. “Sorsaydın, sonuç bir tablonun içine girmek bile olsa cevabım senden yana olurdu.” Gitti. Arkasından seslenmeye bile izin ver-

meden, gideceğini belli etse de ona yaklaşmasını engelle-
yecek bir ciddilikte odadan ayrıldı.

Derin bir nefes alırken üzerindeki örtüyü bir kenara çekti. Adamın peşinden gitmenin bir mantığı yoktu. Hiddetlendiğinde ve konuşarak çözemeyeceği bir durum varsa uzaklaşıp kafasını toparlamayı seçerdi Korel. Bazı huylarını bilecek kadar iyi tanıyordu Segah onu. Gerçekten de adama sorsaydı cevabının olumlu olacağını şimdi düşündüğünde biliyordu.

Çok korkmuştu. Dedektifin kendisine inanmaması durumunda tekrar yollarının ayrılmasına içi elvermezdi. Bir tablonun içinden dışarı doğru fırlatılmasına rağmen onun kollarında gözünü açtığında ilk düşündüğü tüm bu garipliklerin içinde dedektifin uzaklaşmasına izin vermemekti. Düşündüğü ilk planı uygulaması da bu yüzdendi.

Bol güneşli bir günün sabah saatleriydi. Etrafta erken saatte işe gitmek için evlerinden çıkan birkaç insan hariç kimseler yoktu. Genel olarak sakin bir sokak sayılırdı. Sıra sıra dizili evlerin hepsi tek, en fazla iki katlıydı. Önünde durduğu iki katlı ev epey güzel görünüyordu. Modern, kırık beyaz ve krem detayları olan bir yapıydı.

Elindeki kâğıda tekrar bakarak doğru yere gelip gelmediğinden emin olmak istedi genç kadın, işte burasıydı. Korel'le yaklaşık on gündür konuşmuyorlardı. Adam ne aramalara cevap veriyor ne de mesajlarına bakıyordu.

Segah onu incittiği için üzgündü ama elinde zorlukla edindiği tabloyla her şeyi düzeltebileceğini biliyordu.

Elindeki tabloya çok fazla para ödemişti belki ama önemli değildi. Bu on gün etrafın ne kadar sessizleştiği düşünülürse iki yılın ardından her şey tekrar hareketliyen ödediği hiçbir ücretin hesabını yapmazdı Segah.

Üzerinde bugüne özel bir kıyafet vardı. Yapacağı ilk resmi deneme hem Korel'le birlikte hem de en özeli olmalıydı. Kendisi bile heyecanını gizleyemeyecek kadar sabırsızdı. Eğer bu Gezgin meselesi doğruysa ve bir şekilde en büyük hayalini gerçekleştirecekse o zaman her şeye tamam diyecekti. Bu seferki takımı tamamen buna özel hazırlanmıştı. Başında *cloche*, kenarında minik kasımpatılar olan çan bir şapka vardı. Tozlu Erik renginin hâkim olduğu takımı şimdiki modeller kadar modern değil, klasik ve şıktı. İnce ceketinin uçları kalçasından aşağı iniyor, içindeki gömleği üstündekilerden sadece birkaç ton açıktı. Kahverengi saçlarını ensesinden topuz toplamış, gitmek istediği yerde geçirebileceği süre çok uzun olmadığı için uyumsuzluğun bir problem olmasını istememişti.

Kapının önüne geldiğinde şapkasını düzeltip zili çaldı. Hemen açmasını beklemiyordu tabii ama kapıyı açması bir dakikadan daha uzun sürdüğünde tekrar çaldı. “Korel! Evde olduğunu biliyorum.”

Daha uzun süreceğini düşünse de kapı aniden açıldı. Segah geçen zamanın ardından kendini saldığını, kötü görüneceğini düşünüyordu. En azından filmlerde hep öyle olurdu. Fakat genç adam yeni duş almış gibiydi. Tertemiz görünüyor ve kadına kafa tutmak için yeterli enerjiye sahip olduğu belli oluyordu. “Açmıyorsam seni görmek istemiyorumdur,” derken bir yandan da kadının bu zaman için biraz da olsa geri kalmış giysilerine, ardından da elinde tutmaya çalıştığı büyük tabloya baktı.

“Hazırlan dedektif,” dedi Segah kendinden emin bir tonda. Genç kadının gözlerinin içi resmen parlıyordu. “Seni götürmeyi deneyeceğim yere ulaşmadan beni çoktan affetmiş olacaksın.”

5. BÖLÜM

Üçlü koltuğun ortasına yaslanmış tablonun karşısında Segah ve Korel, hayranlıkla dolu bakışlarını tablodan ayıramıyorlardı. Daha önce böyle bir eserin varlığından haberleri bile yokken bu güzelliği neden daha önce görmediğini sorgulamaya başladı dedektif.

Uzaktan bakışın resmedildiği bir eserdi *Mavi Zarafet*. Bir balo salonunu geniş açıdan gören tablo, direkt dans pistini ve etrafındaki birkaç masayı odaklıyordu. Herkes, dans pistini pür dikkat izler gibi çizilmişti. Nedenini anlamak zor olmasa gerekti. Genç kadın dedektifin aksine tablodan haberdar olan kişiydi. Taylan'ın gidişinin ardından değişen hayatı ve verdiği mücadele tabloya olan hayranlığını unuttursa da tabloyu izlerken yoğunlaşan hisleri gerçektir.

Korel genç kadına dönüp bu sefer gerçek niyetini bildiği haliyle inceledi onu. Ayakkabılarından üstündekilere, takılarından makyajına kadar tablodaki kadınlardan bir farkı yoktu. Hatta hepsinden daha güzeldi. Segah'ın ince bir kolyeyle süslediği boynunu parmağının arkasıyla okşadıktan sonra yavaşça yukarı doğru bir yol izledi. Ta ki şapkasındaki kasımpatılara kadar...

“En sevdiği çiçekler,” dedi sakince. Şapkasındaki çiçeklere zarar vermekten korkarcasına dokunduğunda kadının bakışları bakışlarını buldu. “Affedildin.”

İçine girip giremeyeceklerinden emin olmasa da Segah, dedektifin tabloyu gördükten sonra kendisini affedeceğini biliyordu. Değerlisini öğreneli çok olmuştu. Bir yandan da o kadar heyecanlı ve duygusaldı ki bir an için cevap veremedi. Titreyen ellerini kontrol altına almaya çalışırken, “Takımını giy gel,” dedi. Sesi fısıltıdan farksızdı. “*Mavi Zarafet*’i ziyarete gideceğiz.”

Dedektif ilk olarak eve geldiği ilk an çıkarıp kenara koyduğu bilekliğini taktı ve ardından hazırlanmak üzere yukarı kata çıktığında Segah salonda yalnız kaldı. Avcıları öğrendiğinden beri endişe etmiyor değildi ama bırakın Avcılar’ı, peşlerine dünyanın düşeceğini bilse yine de bunu denerdi.

Hâlâ neler yapabildiklerinden emin değildi Segah. Düşündüğünden daha çabuk inanmıştı yaşadıklarına ama Taylan’ın deposunu gördükten sonra içini rahatsız eden hisler besliyordu. Garip bir toka ya da hayatında çaldığı ilk eşya olan bir bileklikle tablolaradaki zamanlara gidebiliyorsa bunun neden ve nasıl olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Özellikle böyle bir durumun içinde kalması hayallerinin en imkânsız olanını gerçekleştirebilecekse Segah seve seve Gezgini olmaya hazırdı. Kol çantasının içindeki küçük hançer, biber gazı ve yaptığı diğer hazırlıklar biraz daha güvende hissetmesini sağlıyordu. Geçen sefer daha ne olduğunu anlamadan çekilmişti tablonun içine. Üzerindeki limon sarısı takım elbise ve döneme olan uygunsuzluğu işlerin iyice karışmasına sebep olsa da bu sefer hazırlıklıydı.

Öğrenmek için ne kadar çabalarsa çabalasın tablonun yapım süresini öğrenememişti. Zaten elinde topu topu iki net bilgi vardı. Biri çalınmış eşya, diğeri ise yapım süresiydi.

Korel'in hazırlıkları süredursun, Segah bir daha yaralanmamak için neler yapabileceğini düşünüyordu. Tabloyu tam olarak koltukları gören duvara dikkatlice astı. Ev sahibine sormasa da bunu onun da iyiliği için yaptığını bildiğinden, zaman kaybetmeden koltukları birer bariyer olarak tabloya doğru çevirdi. Büyük minderleri yere ve küçük yastıkları potansiyel tehlike gördüğü yerlere koydu. Sehpayı kenara çekip vazo ve bibloları da odanın diğer köşesine çekmeyi ihmal etmedi.

Hazırlıklarını bitirdiği sırada dedektif üzerinde simsiyah bir takım elbiseyle merdivenlerden göz alıcı adımlarla inmeye başladı. Yanına gelene kadar izledi onu Segah. En güzel parfümünü sürmüş, yeni tıraş olmuş yüzünü bir kere daha losyonlanmıştı. Geriye doğru taranmış gür saçları mavi gözlerini iyice ortaya çıkarmıştı çıkarmasına ama bir bütün olarak baktığında adamın ne yapmak istediğini fark etmişti. Yakasındaki bayrak broşu ona olan saygısı katlarca arttı. Göstermek istemese de dedektifin çok düşünceli bir yapısı vardı. Segah bu tabloya girme ve gezginlik olayı gerçekse, onun olduğu yere en temiz, en yakışıklı haliyle gitmek isteyeceğini biliyordu.

"Kalbim çok hızlı atıyor," dedi Korel, elini istemsizce kalbinin üzerine götürdü. Bu rüyalarında bile sahip olabileceği bir olay değildi. Genç kadın adam kendine iyice yaklaştığında elini kalbinin üzerindeki elinin üzerine koydu.

"Ben de heyecandan bayılmak üzereyim," dese de adamı tablonun önüne çekti. Tabloyu incelemeye başlamadan önce derin bir nefes aldı. Korel'in elini tuttuğunu fark etmemişti bile. "Tahminimce balo salonunun bir köşesinde olacağız. Adım atarmış gibi olacak, canın acımayacak merak etme."

“Ya bizi fark ederlerse?”

“Yan yana, baloya katılmış bir çift gibi görünüyörüz. Hem bu sadece gerçekten böyle bir şey yapabiliyor muyuz diye attığımız ilk adım. İllaki hatalarımız olacak ama hence,” dedi adama dönüp gülümserken. “Yaptığımız en güzel hata olacak.”

Dedektifin başıyla onayladığını gördüğünde bir nefes daha aldı ve başıyla tabloyu işaret etti. Şimdi ikisi de tablonun önünde pür dikkat tabloyu izliyordu. Duyabildikleri tek ses kendi nefeslerinin ve hızla çarpan kalplerinin sesiydi.

Tablo balo salonunda, Mustafa Kemal Atatürk’ün Zeybek oynamasını izleyen bir ressamın son eseriydi. Balo sahibinin ısrarıyla gelen ve balo esnasında bu sahneyi resmeden ressamın eseri *Mavi Zarafet* dakikalar içinde hareket etmeye başladı.

İlk önce ışıkların hareketi göze çarptı, hemen ardından ise masaları dolduran insanların minik hareketleri fark edildi. En güzeli de dans pistinin ortasındaki Ata’nın iki yana açtığı kollarını yavaşça kaldırmasıydı.

“Duyuyor musun?” diye mırıldandı Korel. Böyle bir şey başına ilk defa geliyordu ve gördüklerine, yaşadıklarına inanamıyordu. Tablonun sadece bir kısmında görünen orkestranın çaldığı *Çökertme*’nin ezgileri hafifçe kulağına dolmaya başlamıştı.

“İşe yaradı,” dedi Segah, “Duyuyorum.”

Gözlerini kapatıp açtıklarında artık dedektifin evinde değillerdi. Saniyeler önce uzaktan bir his gibi duydukları şarkı kulaklarının diplerinde çalıyor, duvarın gölge tarafında

olduklarından dolayı far ışığı görmüş tavşan gibi etrafa baktıkları anlaşılmıyordu. İkisi de aynı anda tuttukları nefesleri verdiler ve heyecanla birbirlerine baktılar.

Fakat sevinme kısmı sonraya kalmalıydı çünkü karşılarında hayatları boyunca bir daha asla izleyemeyecekleri o görüntü varken zamanlarının kıymetini bilmeliydiler. Hâlâ el ele olduklarından habersiz duvarın gölgesinden sıyrılıp masaların ortasına doğru ilerlediler. Bundan sonra fark edilseler de önemli değildi. Hipnoz olmuşçasına izledikleri her saniye kalplerini sızlatıyordu. Bütün halk gibi kalplerini sızlatan ateş, gözlerine engelleyemedikleri damlalar olarak yükseliyordu.

“Onu alıp götürelim buradan,” dedi Korel, gözünü kararttığı o kadar belliydi ki.

“Herhangi bir hareketimiz zamanın akışını değiştirebilir. Geleceğe müdahale edemeyiz Korel. Sonuçlarının ne olacağını bilmiyoruz.”

Dolan gözlerini kontrol altına almaya çalışan dedektif belirgin bir şekilde yutkundu. Segah da öyle... Görüp görebilecekleri en güzel sahneyle karşı karşıyaydılar.

Kollarını indirip şarkının ritmiyle asil bir şekilde tekrar kaldıran Atatürk, dizinin üzerine iki kere eğilip kalktığında etrafında onu izleyen beyefendilere başıyla gelmelerini işaret etti. İşaretiyle birlikte etrafında takım elbiseli efelerin oluşturmaya başladığı çember göz alıcı görünüyordu.

Segah, Korel'i hafifçe öne doğru itti. “Zeybek oynamayı biliyor musun?” diye mırıldandığında dedektifin kadının niyetini o an anladı.

“Seni burada yalnız bırakamam.”

“Korel!” diye uyardı onu Segah. “Hadi, arkanı kolla-
vacayım.”

Etraftakiler pistteki oyunu izlemekle o kadar meş-
guldüler ki ikisinin içinde bulundukları karmaşayı gör-
müyorlardı. Tam o anda hemen yanlarındaki masadan
bir adam oynamaya kalktığında Segah son bir destekle
adamla birlikte piste gönderdi dedektifi.

Ata'yı çevreleyen çemberin içinde Korel, oyunu çok
iyi bilmesine rağmen ritmi de hareketleri de kaçırıyordu.
Titreyen kolları istediği gibi kalkmıyordu, kendi dışın-
daki herkes heybetle süzülürken onun tek derdi birkaç
adım ötesindeki Ata'sını gözden kaçırmamaktı. Yanında
oynayan birkaç adam kendisine bıyık altından gülse de
sorun etmedi.

Oyunun sonuna doğru sıra sıra çemberden ayrılan
herkes yerlerine dağılmaya başladığında Korel geri çekil-
mesi gerektiğini biliyordu ama ayaklarına söz geçiremi-
yordu. Ondaki uzaklaşmak bir yana dursun, hayatının en
kötü performansını Ata'sının karşısında gerçekleştirirken
orkestranın şarkıyı uzattığını fark etmedi bile. Yanında
gülen adamlar da gittiğinde pistte sadece kendisi ve Ata-
türk kalmıştı.

Kollarını açıp farklı yönlerde yürüdükleri an iki mavi
bakış birbirini selamladı. O an sanki zaman durmuş gi-
biydi. Dedektifin söylemek istediği çok fazla söz, sunmak
istediği büyük bir minnet ve sonsuz bir özlemi vardı.
Buna rağmen tek kelime edemedi. Dizlerinin üzerine çö-
küp kalktığı sırada ise gözlerinden kurtulan bir damla yaş
yanığından aşağı doğru süzölmeye başladı. Hafifçe ça-
lıları kaşlarından, Ata'nın adamın neden ağladığına dair

herhangi bir fikri olmadığını ve artık uzaklaşması gerektiğini de biliyordu.

Onları izlerken Segah'ın içi ve gözleri gururla doldu. Yanından geçen garson, elindeki tepsiyi kenara itip genç kadına şöyle bir baktı. Salonun ortasında ayakta duran tek kişi oydu ve bütün masalar da dolu görünüyordu. Şefine haber vermek üzere kadının yanından ayrıldığında Segah çok farklı bir noktadaydı.

Orkestra tarafından solmaya başlayan renkler kadını istemese de endişelendirdi. Kafasını çevirdiğinde salonun gerisinde kalmış, zar zor seçebildiği ressamın fırçasını temizleyip beyaz boyaya batırdığını gördü. *Parlaklıkları veriyor*, diye geçirdi içinden. *Yani sona gelmiş sayılır...*

Ayrıntıları bilmese de yapım süresi durumunu düşündüğünde tehlikeli bir anda olduklarını biliyordu. Şarkının bitmesiyle Korel'in Ata'ya saygılı selamını ve Ata'nın adama yaklaşmasını izledi. Buna zamanı yoktu. Ayrıca dedektifin ne söyleyeceğini de bilmiyordu.

“Korel!” diye seslendiğinde adam saniyesinde başını çevirdi kendisine. Sesi tahmin ettiğinden daha fazla çıkmıştı. Kendisine bakan gözlere aldırmadan gülümsedi ve tekrar adamın bakışlarıyla buluştuğunda dışarıyı işaret etti. Fakat öncesinde yapması gereken bir şey vardı. Dedektif geri çekildiğinde gelecekte getirdiği kendinden emin adımlarıyla yaklaştı Atatürk'e.

Şapkasının kenarından dikkatle çıkardığı kasımpatıları nazik ve saygılı bir hareketle Ata'sına uzatırken elleri titriyordu. “Her kadınlar gününde,” diye mırıldandı dolan gözlerini durdurmaya çalışmadan. Gözleri iyice dolduğunda bakışlarını yere çevirdi. “Kasımpatıları koklarını.”

Ata'nın eli ilk önce omzuna dokundu ve ardından kadının çenesini kaldırıp başını iyice göğ'e kaldırmasını sağladı. O an fark etti ki balo salonunun tavanında geceyi gören geniş bir cam vardı. Salonun ışıkları olmasa yıldızları bile seçebileceği kadar tertemiz bir geceydi.

Onun ne demek istediğini bir kere daha anlamıştı Segah. Yere bakmasını istemiyordu.

Bir kadın olarak gökteki yıldızlarla yarışabileceğini, isterse yıldızlar bile değil, yıldızları saran gece olabileceğini bile biliyordu. Korel'in kendisine seslenmesiyle Ata'nın elindeki kasımpatılara ve işaret ettiği gökyüzüne bir kere daha baktı. Ata'nın tarafından kaybolmaya başlayan renkler yapması gerekenleri tekrar hatırlattı.

Son bir defa birleşti bakışları ve başını hafifçe eğip zarif bir selamla Ata'nın önünden ayrılıp Korel'e doğru koşmaya başladı. Dedektif açtığı kollarıyla sımsıkı sarak karşıladı onu. "Gitmemiz lazım," dedi adam kadının kulağına doğru.

"Davetsiz misafirler, oradalar!" diye bir sesleniş işitti. Uzakları kendilerini işaret eden garsonu gördüğünde Segah ve Korel ters duran yansıma şeklindeki tablonun önüne doğru koşular. Genç kadın çantasını açıp hancerini çıkardı fakat hesaba katmadığı bir şey vardı. "Bu tabloyu mahvedemeyiz!" diye bağırdı adama doğru. Kendilerine gelmekte olan görevliler her an daha da yaklaşıyordu. "Bilekliğini ver," dediğinde adam hızla bilekliğini çıkarıp kadına verdi.

Segah tabloyu boydan boya çizmek yerine tablonun koyu renk kalan bir köşesinden çok büyük olmayan bir kesik açtı. En azından tamir edilebilir bir hasardı. İlk önce adamın

bilekliğini attı kesikten, sonra da ensesindeki topuzun kenarına ilıstirdiği tokayı çıkardı. Korel çoktan gitmişti.

Etrafına son bir defa baktıktan sonra kendi tokasını da attı. Kadının fırlattığı gibi değildi atışı, yine de tablonun diğer tarafına geçişi en az ilk dönüşündeki gibi sancılı oldu. Bariyer gibi dizdiği koltuğa çarpıp yere düştüğünde, kendinden önce düşmüş olan Korel'in üzerine yuvarlandı. Kalkmaya çalışmak yerine sırt üstü uzanmış adama doğru sokuldu.

"Bu gerçek miydi?" diye sordu adam yattığı yerden. İkisi de öyle yoğun bir hisle başa çıkmaya çalışıyorlardı ki konuşmakta güçlük çekiyorlardı.

"Sanırım gerçekten Gezginiz," dediğinde neyden bahsettiğini kendisi de bilmiyordu. "Neden böyle bir şey yapabiliyoruz?"

"Bilmiyorum Segah." Göğsünde dinlenen kadının rahat etmesi için kıpırdandı. "Sonu ne olursa olsun bu hayatımda yaşadığım en güzel tecrübeydi."

"Eğer bir gün yollarımız ayrılrsa bile dedektif," dedi Segah başını yukarı kaldırıp. "Karşılıklı Zeybek oynadığınız o ânı hiç unutmayacağım."

Gerçekliğe geri döndüklerinde etrafı toplamaya başladılar fakat yaşadıkları an bile farklı geliyordu şimdi. Segah çiçekleri Ata'nın nice zaferler kazanmış ellerinin içine bırakırken ve gözleri yaşlarla parlıyor bile olsa onun yönlendirmesiyle gökyüzüne bakarken, kaybettiği zamanlar için kendine kızılıyordu.

İster Kadınlar Günü olsun, ister Kadınlar Günü dışındaki herhangi bir gün... Yaşadığı dönemin şiddetinin ve sevgisizliğinin farkındaydı.

Can yakar, can alırdı şiddet. Sevgisizliğin tüketmediği bir ruh ise henüz yeryüzünde yoktu.

Gelecek görüşlü parmakların işaret ettiği gökyüzünde de öyle. Şiddet, sevgisizlik ve cahillik için yer yoktu ve hiç olmayacaktı.

“Önce tam olarak nasıl bir işin içinde olduğumuzu öğrenmemiz gerekiyor.”

İlk tablo denemelerinin üzerinden geçen bir hafta içinde defalarca söylememiş gibi dondurmasına daldırıp bıraktığı kaşıkla birlikte tekrar söylenmeye başladı. Segah’ın ofisindeki sehpa ayaklarını uzatmış, koltukta arkasına doğru yaslanmıştı. Yapılı cüssesine ve sert bakışlarına rağmen elindeki dondurma tabağı Segah’ı güldürüyordu.

“Şu an seni ciddiye alamıyorum,” dedi kağıtlardan başını kaldırıp adama bakarken. Üzerindeki mürdüm rengi elbise ve krem rengi topuklularıyla tam bir iş insanı ruh halindeydi ama Korel bir türlü çalışmasına izin vermiyordu.

Toka ve bilekliği genç kadının ofise aldığı küçük kasanın içine koymuşlardı. Doğrusunu söylemek gerekirse hayatlarının en güzel tecrübesini geçirdikleri konusunda ikisi de hemfikirdi. Fakat sonrasında oturup düşündüklerinde içinde bulundukları durum ve elbette endişelenmelerine neden olmuştu.

Bu gezgin muhabberi neydi? Ya da bütün bu olanlar nasıl gerçekleşebiliyordu? Kendilerinden önce bunu keşfeden birileri var mıydı? Tüm bu sorular ve niceleri

akıllarını kurcalamaktan fazlasını yapıp uykularının kaçmasına bile neden oluyordu.

“Sana söylemem gereken bir şey var,” dedi Segah iyice arkasına yaslanarak. At kuyruğu yaptığı saçlarını şöyle bir düzeltti. “İlk içine çekildiğim tablo vardı ya... *Servetin Güzelliği?*”

“Sana çiçek uzattıktan sonra kafanı koparmaya çalışan kadından mı bahsediyorsun?”

“Ta kendisi,” dese de gözü sürekli adamın yediği dondurmaya takılıyordu. Görebildiği kadarıyla limonlu ve çikolatalı dondurma yiyordu ve işin kötü yanı Korel gelirken kendisine alabileceğini söylediğinde geri çevirmişti. Bu derece bir yemek aşkıyla nasıl kilo almadığı tam bir merak konusuydu.

“Yaptıklarından sonra her şeyi anlatmadığını tahmin ediyordum zaten, hain kadın.” Segah kendisini ona sormadan Gezgin yapmasından bahsettiğini biliyordu. Her ne kadar telafi ettiğini düşünse de Korel onun içten içe ne kadar pişman olduğunu tahmin bile edemezdi. Gittikleri ilk tabloda yaşadıkları, her zaman bir tehlikenin olduğunu gösterir nitelikteydi. Yapım süresini bilmiyorlardı, renkler solmaya başlamıştı ve en büyük problemler de insanlardı.

“Geride bıraktık sanıyordum.” Mırıldanışı adama kadar uzandı mı emin değildi. Parmaklarının arasında çevirdiği kalemdeydi bakışları. Daha şimdiden geri alamayacağı birçok şey yapmıştı Segah. Bunların arasında hırsızlık bile vardı.

Korel kadının dalgınlaşan bakışlarını fark ettiğinde derin bir nefes alıp ayaklandı ve birkaç adımda yanına ulaştı. Hafifçe masasına oturduğunda dondurma tabağı hâlâ elindeydi. Segah çevirdiği kalemi masanın üzerine bırakıp onu daha iyi görebilmek için arkasına yaslandı. Göz göze geldiklerinde bir süre sessizleşti ortalık. Dedektif limonlu dondurmayla doldurduğu kaşığı dikkatlice kadına doğru uzatıp yiyip yememek konusunda ikileme düşen Segah'ın dondurmayı yemesini bekledi. Dakikalar-
dır limonlu dondurmaya baktığını biliyordu.

Genç kadının derdi ise dondurmayla değil, dedektifin resmen tatlı bir kaşıkla kendisini oturduğu yerden beslemesiyleydi. Üstelik masasına oturmasıyla karşısında iyice yükselmişti ve bu kadar yaklaşmış olması pek hoş sayılmazdı. Belki de sayılırdı...

Dudaklarını aralayıp dondurmayı kabul ettiği an daha iyi hissetmeye başladı Segah. Birincisi, tadı inanılmaz iyiydi. İkincisi ise kurulduğu koltuğunda dedektifin kendisine dondurma yedirmesi fikri içinde bir yerleri fazlasıyla yükseltiyordu.

Segah dondurmayı yedikten sonra kendisi de yemeye devam etti. Bir kendisi yiyorsa bir de kadını düşünüyordu üstelik. Sakin görünse de dedektifin mavi gözleri ışıl ışıldı. “Anlat bakalım,” derken bile onu beslemeye devam etti.

“Gittiğim dönemle mi alakalı, bilmiyorum ama kadın tabloyu imha etmeden hemen önce beni Avcılara vermekle tehdit etti. Üzerimde limon sarısı bir takım elbise vardı. Dışarı çıkıp çıkamayacağımı sorduğumda ise dışarı o şekilde çıkarsam Avcıların beni hemen fark edeceğini söyledi. Ve Korel...” dedi yerinde doğrulup adama yaklaşıırken. “Kadına göre onun dilinde konuşuyormuşum.”

“Yani nereye gidersek gidelim insanlarla anlaşabileceğiz.” İkisi dışında her şey donmuş gibiydi. Masasına oturup kendisini izlemeye başladığından beri Segah’ın dikkati tamamen Korel’in üzerindeydi. Atlatamadığı ya da anlamlandıramadığı birçok şey vardı ama aklından çıkmayan görüntüler de yok değildi.

“Evet,” dedi fısıltıya benzer sesiyle. “Muhtemelen başka denemeler yapmak zorunda kalacağız.” Aklındakilerle konuştuklarının hiçbir alakası yoktu. Şimdi karşısında koyu renk bir kot, siyah kemeri ve beyaz gömleğiyle oturuyor olabilirdi. Gerçi böyle de çekiciliğini koruyordu ama takım elbisesi ve temiz görüntüsünün yanından geçemezdi. Dağınık saçlarının içinden parmaklarını geçirmek istese de geriye tarayıp düzenlediği hali geride bıraktıkları bir hafta içinde rüyalarına girecek kadar güzeldi.

“Denememiz gereken çok şey var.” Aynı durum dedektif için de geçerliydi. İçine düştükleri olayın olağanüstü tarafından mıdır bilinmez, tablonun içindeki zarif ve asil tavrı adamın aklından çıkmıyordu. Her zaman asil bir kadındı Segah Kaşıkçı fakat dans pistinde karşısındakine çiçekleri uzatırken etrafına yaydığı güzellik, tehlike de olmasalar adamı dakikalarca kendisine bağlayabilecek kadar etkileyiciydi.

“Deneriz.” Korel tabağını geriye doğru bırakıp Segah’ın koltuğunu önüne doğru yavaşça çekti. Denemeleri gerekenlerin tablolarla ilgili olduğunu bilmesine rağmen kadının güzelliği dikkatini dağıtıyordu. Geri çekilmesini ve engellemesini beklese de Segah ne geri çekildi ne de adamı engelledi. Yaslandığı yerde sırtını dikleştirip yükseldiğinde dedektifin dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

Bir eliyle masadan destek alıp ona doğru eğilirken boşta kalan eliyle de kadının açıkta kalan boynunda okşar gibi gezindi. Yüzleri birbirine o kadar yakındı ki nefesleri birbirine karışıyordu. Segah'ın hızlanan nabızı hissettikleri her an adama çekilmesini sağlarken Korel onu ürkütmemeye çalışıyordu. İki yıl önce yaşadıkları ve sonrasını düşündüğünde geri çekilmek istese de Segah ona biraz daha yaklaştı. Bir iki milim daha hareket etse dudakları birbirine değecekti.

“Segah Hanım!” Kapıyı çalmadığı anlar nadir olan Serdar, aciliyetinin verdiği unutkanlıkla kapıyı çalmadan içeriye daldığında dakikalardır süren garip gerginlik saniyeler içinde dağıldı.

Genç kadın derin bir nefes alarak istemsizce geri çekilirken Korel başını çevirip kıstığı gözleriyle baktı Serdar'a. İlk başta uygunsuz bir anda geldiği için utansa da dedektifle aralarında tatlı bir anlaşmazlık vardı. Dedektifi sinir ettiği için içten içe mutlu olmuştu Serdar.

“Bu iki oldu Serdar. Üçüncüsünde seni süreceğim burarlardan.” Korel'in söylediklerini dikkate almadan patronuna döndü. Bu sırada dedektif ayaklanıp çatık kaşlarıyla kendisini dinlemeye başlamıştı bile. Uzaktan bakıldığında Segah'ın özel koruması gibi görünüyordu.

“Odanıza kapıyı çalmadan girdiğim için kusura bakmayın Segah Hanım, acil bir durumdu.”

Her ne kadar önemli olduğunu düşünse de, “Önemli değil Serdar,” diye yanıtladı genç kadın onu. Böyle bir şey için ona sinirlenmeyecekti tabii ki. Genellikle bunlara takılan biri hiç olmamıştı. “Nedir acil olan durum?”

“Beril ve Uğur’la alakalı. Beyaz salonda bir kaza oldu. 2012’de, hararetli bir tartışmanın sonunda aldığınız *Yer Altı Askerleri*’nden bir tanesi,” derken sesi düşmeye başladı. “Ne yazık ki düştü ve kırıldı.”

Bir süre kimseden ses çıkmadığında geri adım atan iki adam da kadının çıldıracağını, birazdan ortalığın bağırıştan çağırıştan geçilmeyeceğini düşünüyorlardı. Sonuçta ünlü koleksiyonerin eserlere ve koleksiyonuna ne kadar düşkün olduğu bilinen bir gerçektir.

Segah ise düşündükleri gibi ayaklandı fakat yüzünde geniş bir gülümsemeyle vardı... Başını yana eğip zorlu bir görevi kabul eder gibi kendisini hazırlarken ellerini beline yerleştirdi. “Bayılıyorum bu ikisine. O kadar genç ve o kadar tutkulular ki... Onları yetiştirmek için sabırsızlanıyorum. Ellerim kaşınıyor.”

“Ne yani, sinirli değil misiniz?” diye sordu Serdar şaşkınlıkla. Kadını anlamak çok zordu. Daha önce bunun onda biri kadar bile olmayan bir mesele için galeriyi insanların başına yıkmışlığı vardı üstelik.

“Heykel için tabii ki üzgünüm. O heykeller Firevunlar’la birlikte kapatılırdı lahit mezarlara, mezar odalarına. Ta oralardan gelip iki gencin itişmesinden dolayı düşüp kırılısam heykel de olsam canım acırdı. Beril ve Uğur’a tam aksini göstereceğim ama onlara sinirli değilim, sadece düzgün bir şekilde eğitilmeleri gerekiyor. Emin olun pişmanlıktan deliriyorlardır içten içe.”

İki adama da peşinden gelmelerini işaret ettikten sonra ofisinden çıktı ve Beyaz Salon’a doğru ilerlemeye başladı. Salona yaklaştıkça içeriden hole taşan sesler, ikilinin hâlâ tartıştığını gösteriyordu. Segah içeri girer girmez ikisi de konuşmayı kesti ve başları hafifçe öne eğildi.

“Açıkça söylemem gerekirse az önce aldığım haberdense hayal kırıklığına uğradım.” Segah başını çevirip yane doğru devrilen heykeli gördükten sonra iyice kaşlarını çattı fakat bu gerçek bir öfke değildi. Ne yaparsa yapsınlar kızamıyordu genç kadın onlara. İkisi de kendi gençliğinin birebir kopyasıydı.

Beril üzerindeki krem rengi elbisenin eteğini gerginlikten sıkarken, Uğur ise elleri yanında dimdik bir şekilde kadına bakıyordu. Segah onlara verdikleri kitabı dikkatlice okuduklarını, değişen giyim tarzlarından hemen anladı.

“Hatalıyız,” dedi Uğur kadının gözlerinin içine bakarken. “Telafi etmek için her şeyi yapmaya hazırım.” Segah’ın beklediği söz beklediğinden daha erken geldi. Sorumluluklarından kaçmayacağını keskin bir tavırla belli etmesi kadının hoşuna gitmişti.

“Bu hata değil. İkiniz de dönüp kırdığınız heykele bakın,” dediğinde iki genç yavaşça heykele döndü. “Bu heykelin kaç günde çıkarıldığını biliyor musunuz?” diye sordu Segah keskin bir sesle. “Daha birçok sebebi var ama tarihin bir parçası olabilsin ve geçmişe ışık tutulabilsin diye çıkarılan bu eserlerin nasıl çıkarıldığını biliyor musunuz? İnsanlar yer altında nefes almaya ciğerleri yetmediği noktada çalışıyorlar arkadaşlar! Tozun toprağın içinde, yerin metrelerce altında bir lahit mezar açmadıysanız kalkıp bana telafiden söz etmeyin.”

“Özür dilerim,” dedi Beril heykelde olan bakışlarını Segah’a çevirirken. “Gerçekten... çok özür dilerim, ben kırdım. Uğur’la bir tablo üzerinde tartışıyorduk ve olayı büyütmek tamamen bizim hatamız.”

“Bunu bir özürle telafi edemezsiniz gençler, o kadar kolay değil,” dedikten sonra arka tarafta kalan Serdar’ı çağırdı. “Restorasyon şirketiyle iletişime geçene kadar kimse buraya dokunmasın. Tecrübeli kişilerin müdahale etmesini istiyorum.” Ardından Serdar’a süt dökmüş kedi gibi önünde duran ikiliyi işaret etti. “Arka tarafta kapalı olan atölyeyi açın ve ana malzemeleri yenileyin.” Bir baş onayıyla oradan uzaklaşan Serdar kadının söylediklerini not alırken, Korel kenarda kadının kurduğu hakimiyeti zevkle izliyordu. “Büst, tors¹, rölyef², biblo fark etmez. Bu yılın sonuna kadar ikiniz de bana bir heykel yapacaksınız. Adım adım raporuyla birlikte hem de.”

“Ne yaparsak yapalım, bunu telafi edebileceğimizi sanmıyorum.” Uğur işin ciddiyetini yeni yeni anladığını belli eden bir kırgınlıkla bir kısmı tamamen kırılmış heykele bakıyordu. Segah onları zorlayacağı kısmı geride bırakmıştı, sesini biraz alçalttı ve ikisinin ortasına geçip elini onların sırtına götürdü.

“Sizden tek isteğim, burada gezinirken bu eserlerin buraya çok kolay gelmediğini bilmeniz. İnsanlar bu yüzden galerilere, sergilere, müzelere çok gitmezler. Burası otokontrol isteyen bir alan. Öyle elini her an istediğin her yere atamazsın, koşamazsın ya da dikkatsiz davranamazsın. Çünkü insanlar ilk olarak eserin emeğini değil, parasını düşünürler. Pek de haksız sayılmazlar, tabii birkaç milyon dolarları yoksa...” Segah’ın söylediği birimle gözleri kocaman açılan ikili cezalarını kabul edip kısa bir özür faslından sonra uzaklaştıklarında Segah derin

¹ Bir figürün sadece gövdesinin heykeline verilen ad. (*Editör Notu*)

² Yüzey üzerine kabartma ya da çökertme tekniğiyle yapılan heykellere verilen ad. (*e.n.*)

bir nefes aldı. Babasının nasıl hissettiğini şimdi daha iyi anlıyordu. Kendisinin zamanında ne eserleri mahvettiği bilgisi neyse ki gizliydi. Babasının başını az ağrıtmamıştı.

“Oyuncu olmalıymışsın,” dedi Korel. Beril ve Uğur uzaklaştıktan sonra tabloları bakakalan kadının yanına gidip onunla birlikte çok da anlamadığı tablolara bakmaya başladı.

“İkisi de öyle tatlı ki...” diye mırıldandı istemsizce. “Aslında ne kadar şanslı olduklarının farkında bile değiller. Ben tektim. Ailenin tek çocuğuydum, eğitimlerim özeldi, katıldığım etkinlikler özeldi.”

“Sana başka bir seçenek bırakmadılar mı?”

“Hayır, hayır,” diye düzeltti hemen. “Böyle söyleyince şikâyet etmiş gibi göründüm ama öyle değil. Severdim aynı zamanda. Şimdilerde dönüp baktığımda hissediyordum yalnızlığımı. Benim gibi bir kardeş, bir arkadaş, bir kuzen... Ortak alanımızın bu alan olması yeterliydi. Fakat yakın çevremde de koleksiyoner olup bunu devam ettirmek isteyen bir ben vardım.”

“Seri hayal edebiliyorum,” dedi dedektif yine alay edeceğini belirten bir tonda. “Kesin o zaman da böyle ciddi ciddi, babaanne gibi dolaşıyordun ortalıkta. İnan hiç şaşımam,” dediğinde genç kadın öyle seri bir hareketle adamı duvara yapıştırdı ki Korel’in kendini korumak için istemsizce alacağı pozisyon bile yarım kaldı.

Bir dizi adımın bacaklarının arasında, koluyla boğazına yaptığı hafif baskı duvara yapışmasına neden olmuştu. Ateş açıyordu gözleri, içinde ona yükselen bir taraf hep vardı ama şu babaanne lafına katlanamıyordu. Korel ise

kurtulmayı denemiyordu bile. Kadının onu hapsettiği yerde öylece kalmıştı.

Yaklaştıkça yaklaştı, adamın odunsu parfümü burnuna dolarken oracıkta öpmek istedi onu. “Dedektif...” diye fısıldadı ona doğru. “Siyah kuşağı olan sadece sen değilsin belli ki... Yerinde olsam her aklıma geleni rahatlıkla söylemezdim.”

“Her sinirlendiğinde kontrolünü kaybetmemek için bu kadar direneceksen... Beni neyle tehdit ettiğinin farkında bile değilsin,” dediğinde genç kadın geri çekildi. Yukarı toplanan elbisesini düzeltirken bile bakışlarını bir saniye ayırmadı adamın bakışlarından.

“Yanlış yer, yanlış zaman,” dedikten sonra arkasını dönüp salonun çıkışına doğru yürümeye başladı. “Kimin kendini kaybedeceğini zaman gösterecek.”

Dudakları yukarı kıvrılan dedektif, etrafta birileri var mı diye kontrol ederken gülüyordu. Kadın delirtiyordu kendisini, yaklaşmak istediğini bilse de bu kadar kontrol sahibi olması ve adamla istemsizce oynaması bile onu çılgına çeviriyordu.

Yakın zamanda ikisi de kendini kaybetse bile bunun bir kayıp sayılmayacağı en başından belliydi. Bilmedikleri şey ise ne doğru yer gelecekti ne de doğru zaman...

“**B**ana zaman ayırdığın için teşekkür ederim,” dedi Segah ifadesiz yüzüyle. Yaklaşık bir yıldır aklında dönüp duran kararı ertelemekten vazgeçtiği bir sabaha uyanmış, bir daha da sorgulamamıştı. Aynı önemli bir anlaşılmaya gider gibi hazırlanmıştı. Üzerindeki lacivert takım elbise genç kadının iş giysilerinden biriydi.

“Ne demek Segah,” dedi Samet kahve fincanını tabağına bırakırken. “Her şeyden önce yıllardır arkadaşız biz. Elbette ki zaman ayıracağım ama seni iyi görmedim. Bir şey mi oldu?”

Genç kadının dudaklarına yayılan buruk gülüş söyleyeceklerini destekler gibiydi. “Bir şeyler oldu Samet... Beş yıl içinde çok şey oldu.”

Segah’ın söylemek istediklerini anlayan adamın koruduğu sakinliği sadece kadına üzüldüğünü belli etmemek içindi. “Konu Taylan sanırım.”

“Birazdan Dilara gelecek fakat öncesinde seninle yalnız görüşmek istedim. Akşam Taylan’ın ailesini ziyaret edeceğim. Gitmeden önce her şeyden emin olmam lazım. Taylan’la mali ortaklıklarımız ne durumda?” Muhasebecinin tam da tahmin ettiği gibi konu Taylan’dı. Genç kadının verdiği kararı net olarak anlamıştı ve destekliyordu.

Çantasından çıkardığı dosyayı açmadan bile söyleyebileceği birçok şey vardı. “Başını ağrıtabilecek kadar ortak işiniz yok Segah. Taylan’ın hukuk bürosu babasının yönetiminde. İstiklal’de aldığınız galeriye ortak olarak başlamıştınız ama Taylan ortadan kaybolduktan sonra orası da öylece kaldı. Şu an yaşadığınız ev Taylan’ın üzerine. Başka bir mali birleşiminiz yok,” dediği sırada avukat kafeye girip ikilinin oturduğu masaya geldi.

“Merhaba Segah, Samet.” Genç ve tecrübeli avukatlardan biri olan Dilara, her zamanki gibi çok şıktı. Segah’ın ne kadar asil ve şık bir kadın olduğunu bildiği için her zamankinden daha özenli davranmıştı.

“Hoş geldin Dilara, tam zamanında geldin.” Ajandasını çıkarıp garsona sade bir Türk kahvesi içmek istediğini söyledikten sonra tamamen onlara odaklandı Dilara. Kısa bir selamlaşma, hal hatır faslından sonra ortam tekrar ciddileşti.

“Beni aradığında niyetini tahmin etmiştim Segah,” derken uzanıp kadının masanın üzerindeki elini tuttu. “Her zaman yanıdayım.” Segah kibarca gülümsediğinde Samet ve Dilara, kadının düşündükleri kadar kırgın olmadığını fark etti.

“Merak etmeyin, iyiyim. Sadece,” derken ne diyeceğini bir an için bilemedi. “Beş yıl öncesinde böyle bir anın geleceğini tahmin bile edemezdim. Hiçbir şey aynı değil artık, geride bırakmak lazım. Taylan’ın tarafından hiçbir şey talep etmiyorum, işlemleri başlatalım Dilara. Boşanmak istiyorum.”

Ağzından kelimeler çıktığında kadının gözleri irice açıldı. Bu kararı uygularken ya da bundan böylece bahsederken

daha kötü hissedeceğini düşünmüştü fakat hiç de öyle değildi. Aksine, yılların beklentisi binmiş omuzları şaşırtıcı bir şekilde hafiflerken hissettiği rahatlık onu tekrar söylemeye teşvik ediyordu. “Evet, boşanmak istiyorum.” Gözlerinin içi ışıltı ışıltı parlıyordu.

“Kimse böyle olsun istemezdi ama durum buyken verdiğin kararın doğruluğunu kişisel olarak desteklediğimi bilmeni isterim,” diye başladı Dilara. “İkinizi de tanıyorum. Taylan’ı da ayrı severdim, bilirsin ama yirmili yaşlarının büyük bir kısmı onu beklemekle geçti. Yapabileceğinden fazlasını yaptın, tekrar yaşamaya başlaman lazım.”

“Aynı fikirdeyim. Çalışma ortaklığımızdan dolayı bu süreçte nasıl olduğunu birebir görenlerdenim.” Samet bu süreçte onu gözlemleyebildiği için kendini şanslı sayıyordu. Üniversite yıllarının en havalı, en güzel ve en zarif kızının yıllar içinde nasıl bir kadına dönüştüğüne yakından tanık olmak gençlik yıllarının hayali bile olamazdı. “Her işle tek başına ilgilendin ve hepsi harika sonuçlar verdi. Şimdi ilerlemeni aksatabilecek her şeyden kurtulma zamanı.”

“İyi ki hep birlikte kaldık,” dedi Segah tüm samimiyetiyle. “Karşımda siz değil de bir başkası olsaydı bu kadar rahat olabilir miydim, bilmiyorum.” Konu ayrıntılara geldiğinde biri Koleksiyoner, biri Muhasebeci ve biri Avukat üç arkadaş detayları konuşmaya başladılar. Akşamın ilk saatlerine kadar süren toplantı beraberinde yorgunluğu da getirdi ama epey yol katetmiş olmanın verdiği bir mutluluk da vardı.

“Konuştuklarımıza göre bir dosya oluşturduğumda tekrar buluşalım, olur mu?” diyen Dilara toparlanmaya

başlamıştı bile. Beklediklerinden uzun süren toplantı, bir sonraki müvekkiliyle olan buluşmasına geç kalmasına neden olacak gibi görünüyordu.

“Haber vermen yeterli. Dosya hazır olduğunda programımı ona göre düzenleyeceğim.”

“O zaman ben de kaçayım. Noter işleri için saati kaçırdım ama en azından yarın yapacağımız ödemelerin kontrolünü yapayım,” dedi Samet. Yapacak çok işi olduğu düğmesini zar zor kapattığı çantasından da belliydi. “İhtiyacın olan belgeler için benimle iletişime geçebilirsin Dilara.”

Ve gittiler. Segah onlarla oturduğu masada servisleri kalksa bile bir kahve daha sipariş etti. Bütün gün uğraştığı detaylar aklını ve kalbini zorlamış, başının iyiden iyice ağrmasına neden olmuştu. Geldiği ve geleceği noktaları bilmiyordu ama bu kararıyla hayatında bir devrin kapanacağından da emindi.

Taylan Zafer’le birlikte başlayan Segah Kaşıkçı dönemi, en beklenmedik haliyle kapanmak üzereydi.

Dumanı üstünde kahvesi önüne bırakıldığında kibarca teşekkür etti ve yalnız kaldığında dakikalarca izledi kahvesini. Rahatladığı bir gerçektir fakat bir yandan da akşamki ziyareti için gergindi.

Annesi neyse de Taylan’ın babasıyla nasıl anlaşacağını bilmiyordu. Kendi ailesiyle bile uzun zamandır görüşmemişlerdi. Gerçi Segah’ın anne ve babası Avrupa’da eser avındaydı ama olsun, kadın bir süredir yaşça büyük insanlarla iletişim kurmadığı için ziyaretin nasıl geçeceğinden emin değildi.

Kahvesini yudumlamaya başladığı sırada çaldı telefonu. Arayan dedektifti. “Evet?” diye açtı telefonu onu saniyesinde sinirlendirmek için. İsteddiği gibi de oldu.

“Gören de seni kibar bir kadın sanır.” Huysuz ses tonu Segah’ın genişçe gülümsemesine neden oldu. Başı hafifçe eğildi, etrafındaki herkes kendi dünyasındayken kendisi de gülmeye başlamıştı nihayet.

“Nasılsınız dedektif Bey?” dedi sakince.

“Sinirli.” Cevabını aldığı anda pek şaşırdığı söylenemezdi. “Çok iyi bir gün sayılmaz.”

“Kesin olmasa bile sinirlenecek bir şeyler buluyorsundur kendi kendine,” dediğinde dedektifin gülüşünü işitti. Keyfi biraz olsun yerine gelmişti belli ki.

“Akşam yemeği günümüz geçti. Belki de bu yüzden sinirliyimdir.” Segah kafasında günleri hesaplayıp adamın doğru söyleyip söylemediğini anlamaya çalıştı. Mavi Zarafet denemesinin üzerinden bile bir buçuk hafta geçmiş sayılırdı. Akşam yemeğinden sayamayacakları buluşma Servetin Güzelliği tablosuna girdiği günden önceki gündü.

“Haklısın,” diye mırıldandı bir süre devam eden sessizliğin ardından. “Epey geçmiş, iki hafta olacak neredeyse.”

“Bu akşam?” Sorusu üzerine genç kadın derin bir nefes aldı. İstemeden de olsa tekrar az önceki problemlerin içine çekilmişti.

“Bu akşam önceden verilmiş bir sözüm var,” diye mırıldandı. Akşam ziyaretini iptal edip bütün akşamını Korel ile geçirmek ciddi anlamda çekici bir düşünceydi ama daha fazla ertelemek istemiyordu. “Taylan’ın ailesini ziyaret edeceğim.”

“Demek bu akşamı ruh yaşıtılarınla birlikte geçireceksin...” dediğinde genç kadın genişçe gülümsedi fakat bunu ona belli etmedi. Öyle komik bir tonda söylemişti ki bu sefer kızamadı adama.

“Uyarımı dikkate almadığın için olacıklardan ben sorumlu değilim.” Güldüğü sesinden belli olan dedektif, genç kadınla konuşurken kötü ruh halini bir kenarda bırakmıştı besbelli.

“Yanlışın var. Uyarı dediğin üç defa yapılır. İlk uyarında beni seksi elbisenle duvara yapıştırdığını düşünürsek,” dedikten sonra bir süre sessizleşti. Segah hızlanan nabızı ve yükselen beklentisiyle adamın söyleyecekleri için pür dikkat kesilmişti. “Bir sonraki uyarının doğru yer ve doğru zamanda olması için sabırsızlanıyorum.”

“Bilemeyiz dedektif,” dedi Segah. “Yarın akşam görüşürüz.” Ve aramayı sonlandırdı. Bu akşamı atlatabilirse eğer yarın akşamı onunla geçirmek güzel olacaktı.

Korel’le konuşurken soğuduğunu fark etmediği kahvesine üzülürken saatini kontrol etti. “Daha fazla beklemenin bir anlamı yok. Zaten geleceğimi biliyorlar.”

“Bir şey mi istemiştiniz?” Kadının kendi kendine konuştuğunu anlamayan garson yaklaştığında Segah ona nazikçe gülümsedi.

“Ah, evet. Makaronlarınız taze mi?” diye sordu. En sevdiği kafede özel yapıldığını bildiği makaronları etrafında sevmeyen kimse yoktu.

“Elbette. Bütün tatlılarımız günlük, kendi şeflerimiz tarafından yapılıyor.”

“O zaman bir büyük, bir de orta boy kutularınızdan iki kutu makaron paketleyebilir misiniz benim için?” Biri Taylan’ın ailesi biri de eve döndüğünde kahveyle birlikte keyif yapmayı planlayan kendisi içindi.

Bir süre sonra elinde makaron paketiyle arabasından indiğinde uzun zamandır gelmediği ihtişamlı villanın girişindeydi. Büyük kapıdan geçip arabasını park ettiğinden beri evin kapısı açıktı, içeride kendisini beklediklerini bildiği için garip bir huzursuzluğu vardı kadının.

Düşündüğü gibi de oldu. Kapıdan girer girmez dolu gözleriyle onu karşılayan Nalan Hanım, daha paketi elinden bırakmadan koşa koşa gelip ona kocaman sarıldı. Hatta bir ara nefesinin kesildiğini düşünen Segah, önüne düşen saçlarını güçlkle arkaya atabildi.

“Kızım, nasıl güzelleşmişsin. Harika görünüyorsun.” Kahverengi saçlara ve gözlere sahip Nalan Hanım son beş yılda epey çökmüş sayılırdı ama hâlâ çok güzeldi. Güzelliğine savaş açan acısı, yıllardır görmediği oğlundan beslenirken çaresiz ve hayalperest bir adamla daha uğraşmak zorundaydı. Kemal Bey...

“Segah kızım, hoş geldin,” diyerek kısaca sarıldı yaşlı adam ve kadını direkt olarak yemek masasına yönlendirdi. “Biz de seni bekliyorduk yemek için. Aç mısın?” diye sordu. Segah açsa bile yiyecek durumda değildi ama görebildiği hazırlığın kendisi için olduğunu bildiğinden masadaki yerine sakince oturdu.

Aynı hatırladığı gibiydi her şey. Kemal Bey’in ahşap dekorasyon tutkusu ve Nalan Hanım’ın modern çizgisi, bıraktığından farklı değildi. Beyaz, gri ve kiremit renginden oluşan salon, büyük ışıltılı bir avizenin altındaki

kutuk masa ve etnik desenlere sahip halılarla tam bir karmaşa olduğu düşünölse de bir o kadar uyumlu bir düzene sahipti. Burası Segah'a, Taylan'ı anımsatıyordu. Bugün onun hatıralarına fazlasıyla maruz kalmak sinirleriyle oynamıyor değildi.

“En sevdiğin yemekleri hazırlattım,” diyen Nalan Hanım gururla masayı gösterirken genç kadının tabağına alması için her şeyi önüne doğru itiyordu.

“Nalan, kadını rahat bırak, istediğinden yesin.”

“Ne yapayım Kemal, Segah'ın güzelliğine baksana. Çok güzel.” Hayran bakışlarla kendisine baksa da Segah kadını tanıyordu. Oğlunun sevdiği ve kendilerine bıraktığı bir his olarak görüyordu kadın onu. Segah, onların gözünde oğullarının kalbini çalan son şeydi.

“İkiniz de o kadar nazıksınız ki... Çok teşekkür ederim. Çok güzel bir masa hazırlamışsınız benim için.”

İşin doğrusu Segah eve girdiği andan itibaren niyetini onlarla paylaşmayı planlamış, ziyaretini olabildiğince kısa tutmak istemişti. Fakat yapılan hazırlığı gördüğünde yemekte boşanma konusunu hiç açmadı.

Galeriden, Segah'ın ailesinden, işlerden, günlük konulardan konuştukça konuştular. Yemeğin sonuna geldiklerinde ise neredeyse bir buçuk saatten fazla zaman geçmişti. Yemek servisi toplanıp, Kemal Bey'in çayı ve tatlılar geldiğinde Segah oturduğu yerde dikleşip derin bir nefes çekti içine.

“Yemekler çok lezzetliydi Nalan anne. En son ne zaman bu kadar yedim hatırlamıyorum. Emeğinize sağlık,” dediğinde yaşlı kadının kalbini çaldığını biliyordu. “Şim-

di izniniz olursa sizinle ziyaretimin esas konusunu paylaşmak istiyorum.”

“İzin ne demek kızım. Sen bu ailenin bir parçasısın. İsteddiğini söyleyebilirsin.” Kemal Bey’in sakın bir yapısı olsa da Segah onun kendini bastırdığını çok iyi biliyordu. Taylan’ın gidişini en zor atlatan kişiydi Kemal Bey.

“Bu kadar güzel bir akşam yemeğinin üzerine daha eğlenceli konulardan bahsetmek isterdim ama doğrusunu söylemem gerekirse bazı kararlar aldım.” Genç kadının kararlı ve tok sesi üzerine Kemal Bey çayını, Nalan Hanım ise tatlı çatalını kenara bıraktı. “Taylan’la iki yıl süren güzel bir evliliğim oldu. Evlendiğimde yirmilerimin başındaydım, şimdi düşündüğümde erken olduğunu biliyorum ama oğlunuz o kadar sevgi dolu ve saygılıydı ki hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istediğime emindim. Kurmak istediğim bir düzen vardı. Genç olmama rağmen belli bir düzende çalışmak, sevmek ve sevilmek istiyordum. Oğlunuz isteklerimin vücut bulmuş hali gibiydi. Şu an aramızda olmasa bile ona hâlâ saygım sonsuz.”

Kemal Bey “Segah biz...” diye söze başladığında genç kadın kibarca durdurdu onu.

“İzin ver Kemal baba, bitireyim,” dedikten sonra sırayla ikisine de baktı. “Beş yıl önce Taylan gittiğinde bulunması için elimden gelen her şeyi yaptım. Bir yıl geçti, hiçbir sorun yoktu, döneceğine inandım. İki yıl geçti, hâlâ sorun değildi. Taylan’ın her an evin kapısından gireceğini düşündüm. Salonun kapıya bakan koltuğunda uyuyup uyanırdım.” Gözyaşları yanaklarına doğru süzülen Nalan Hanım, sessizce ağlamaya başladı. “Üç yıl geçtiğinde Taylan dönmediği gibi ben de tükenmeye başladım. Daha yirmi altı yaşındaydım, hiçbir şeyin eskisi

gibi olmayacağını fark ettiğimde kalbimin onunla olan tarafını iyileştirmem gerektiğini biliyordum. Nalan anne, Kemal baba... Dört yıl geçti, gelmedi. Beşinci yılın içinde ise artık kendimi tanıyamadığım zamanların içindeydim. Bir ay sonra altıncı yıla gireceğiz. Taylan dönse de dönmese de altıncı yılda dönmesini istediğim kişi sadece benim. Segah. Taylan'la kâğıt üzerinde kalan evliliğimizi sonlandırmak istiyorum.”

Ağlayan yaşlı kadın ve bakışları masanın neresinde kaybolduğu belli olmayan adamın cevap vermesini bekledi ama dakikalar geçmesine rağmen sessizlik gergin bir şekilde devam ediyordu.

“Oğlumuzu zaten kaybettik, gidersen kızımızı da kaybetmiş olacağız.” Kemal Bey’in dalgın bakışları insanın içini ürperten bir gülümsemeyle birleşti. “Yeni birini tuttum. Taylan’ı bulacağız. Onu hâlâ sevdiğini biliyorum. Özlediğini biliyorum. Oğlumu bulup getireceğim sana.”

“Kemal Bey, boşanma işlemlerini başlatması için avukatımla görüştüm. Kocam beş yıldır kayıp olduğu için evliliği sonlandırmak için gerekli tüm sebeplere sahibim.”

“Dönecek dedim sana!” diye bağırان adam çay bardağını salonun bir köşesine fırlatırken Segah kıpırdamadı bile. Yüz ifadesinde değişen hiçbir şey yoktu. Dizlerinin üzerindeki beyaz kumaşı kaldırıp ayaklandı.

“Daha sonra konuşsak iyi olacak,” diyerek arkasında buakığı yemek masasından sesler yükselmeye devam ediyordu.

“İzin vermeyeceğim!” diye bağıırıyordu adam. “İzin vermeyeceğim!”

Genç kadın koluyla belinin üstüne sıkıştırdığı makaron kutusuyla birlikte hızlı adımlarla odasına doğru ilerlerken sakın gibi görünse de onu yakından gören biri yanaklarındaki hafif pembelikten pek de sakın olmadığını anlayabilirdi. Üzerindeki bembeyaz gömlek ve ince parlak şeritleri olan lacivert pantolonuyla galerinin koridorlarında esercesine yürüyordu. Dinlenememesine rağmen stiletto'larından gelen sesler fazlasıyla kuvvetliydi. Bütün gece uyuyamaması bir yana aldığı kararları istediği gibi hayata geçirememiş olması bile aklına geldikçe çıldırıyordu.

Uyandığında avukatından aldığı arama ve öğrendikleri, Taylan'ın babasının işleri ciddi anlamda yokuşa süreceğinin birebir göstergesiydi. *'Hadi bakalım.'* demişti Segah içinden. *'Bakalım ne kadar uzatabileceksiniz...'*

Ofisinin ardına kadar açık kapısından bir hışımla girdiğinde ne kadar erken geldiğini temizlik görevlileri ve özel olarak onların başında bekleyen Serdar'ı gördüğünde anladı. İşe geç kaldığı görülmemişti belki ama işe erken gelme konusunda son zamanlarda iyice kaçmıştı ipin ucu.

"Hoş geldiniz Segah Hanım," dedi Serdar saygılı bir tonda. Bir yandan da görevlilere şimdilik yeterli olduğunu söyleyerek odayı boşaltmaya çalışıyordu. "Erkencisiniz."

"Sabahları saate bakmayı unutur oldum. Kalktığım gibi hazırlanıp geliyorum buraya," derken başını olumsuzca sağa sola salladı. Dengesiz bir ruh hali içinde olduğundan mıdır bilinmez, sakın görünürken bir anda parladı. "Sen neden hiç geç kalmıyorsun?" diyerek döndü kendisine şaşırılmış bakışlarla bakan yardımcısına.

“Neden mi geç kalmıyorum?” derken birkaç saniye düşündü Serdar.

“Evlisin üstelik. Geç kal biraz; hadi ben yalnız bir insanım.” Segah koltuğuna oturup makaron kutusunu açarken yardımcısına koltuğu işaret etti. “Makaron yiyelim.”

Koltuğa oturmaktansa ayakta dikilmeyi tercih eden Serdar gülmek istemiyordu ama patronunun huysuzluğu her zamankinden daha tatlı görünüyordu. Kadının yakındığı ya da mız mızlandığı anlar yok denilecek kadar azdı. Canı sıkıldığı öyle belliydi ki günün böyle geçeceğini şimdiden anlamıştı. Bir yandan da biliyordu ki Segah ne zaman bu derece bir bıkkınlık yaşasa hayatına farklı bir yön vermeye çalışırdı. Yapılması gereken tek şey bu sancılı saatlere uyum sağlamaktı. Bu birkaç yılını onunla geçirmiş Serdar için hiç de zor değildi.

“Kahve ister misiniz?” diye sordu cebinde titreyen telefona aldırmadan. O sırada Segah masanın üzerinde duran telefonu kaldırıp tek tuşla mutfağa bağlandı.

“Günaydın, Serdar ve bana sade bir kahve gönderebilir misiniz? Teşekkür ederim.” Genç kadın ince bir çizgi üzerinde yürüdüğü bu sabah nedensizce her zamankinden daha yalnız hissediyordu. Serdar’ın kendisinin yanında çok rahat olamayacağını bilse de tekrar koltuğu işaret etti. Neyse ki adam ikinci defa geri çevirmedi ve oturup kibarca makaronlardan birini aldı.

Kahveler geldiğinde ise ikisi arasındaki garip hava daha da normale döndü. Segah ne kadar mesafeli biriye Serdar da öyleydi. Galeride çalışmadan önceki karanlık yaşamı onu bu hale getirmiş olsa da genç kadın onun yanında kendini hep güvende hissedirdi. Sadece artık daha rahat olmasını istiyordu.

“İşte şimdi kendime geldim.” Önündeki Türk kahvesini birkaç büyük yudumda bitirdi genç kadın. Başındaki uğultu biraz olsun dinmiş gibiydi. Konuşmadan beklediği dakikalar boyunca sakinleşti ama içi hâlâ buruktu.

“Bir sorun mu var?”

Serdar’ın sorusu üzerine yüzüne düşen birkaç tutam saç kulağının arkasına itip oturduğu yerde dikleşti. Adamın merak etmekten ziyade destek olmak için sorduğundan şüphesi yoktu ama yine de paylaşmaya hazır değildi. “Neresinden başlarsam başlayayım sinirlerim yıpranıyor, Serdar. Endişe etme, sinirliyim ama iyiyim.”

“Segah Hanım,” diye söze başladığında Segah hızlıca durdurdu onu.

“Biz bizyken bana Segah diye seslen lütfen.”

“Segah,” Adamın itiraz etmeden uyum sağlaması kadının gülümsemesine neden oldu. “Seni tanıdığım ilk andan şu âna kadar her şeyi kontrol etmeye çalıştın. Sıkıntın alarm veriyor artık. Bırak, ne yapmak istiyorsan onu yap.”

“Serdar, o kadar sinirliyim ki... Şimdiye kadar her şeyi doğru yaptığımı düşündüm. Hatta nerede yanlış yaptığımı düşünmeyecek kadar bile doğru yaptığımı düşündüm. Ama dün akşam gördüm ki hiçbir şey doğru değil. Doğru yaklaşıma yakın bile değilim.”

Genç adam patronunu yıllardır tanıyordu ve bu noktaya gelene kadar çok şey feda ettiğini de biliyordu. Fakat yine de onu nasıl rahatlatacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Segah, sorun sende değil. Sorun sende olmak zorunda da değil. Yanlış kendinde aramaktan vazgeç, sen doğru bir karar verdin.”

“Ben de doğru bir karar verdiğimi düşünüyorum, Serdar. Taylan’a çok zaman verdim. Bile isteye beni bıraktığını bile bile, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bile bile ve ona âşık değilken bile, tamı tamına üç senemi onu beklemekle geçirdim. Son iki senem ise kaybettiğim Segah’ı aramakla ve bulamamakla geçti.”

“Bir yerde sana katılmıyorum. Seni yıllardır tanıyorum Segah, eski Segah hâlâ burada ama onunla buluşmak senin elinde. Aslında çoktan buluştun. Korel’i sevmiyorum evet, fakat Korel içindeki eski Segah’a dokunabilen tek kişi. Seni onunla gördüğümde tek gördüğüm şey eski Segah. Ve bunu sen de biliyorsun.”

Serdar, Korel dediği gibi genç kadın biraz daha sinirlendi. En büyük ikilemelerinden bir tanesi de buydu. Verdiği kararda elbette Korel’le arasındaki ilişkinin de payı vardı ama bir yandan, bu kararı tamamen kendisi için vermişti. Korel gizli bir adamdı ve eski Segah’a dokunduğu doğrudu ama dokunuşları bile gizli adımlar barındırıyordu.

Özellikle kendini hiçbir zaman tam anlamıyla açmamıştı. Birbirlerini iyi tanıyorlardı ama bu tanımlar tamamen kadının gözlemlerinden kaynaklanıyordu. Neyi sever, nasıl sever, nerelere gider, nerede yaşar, elbette bazen çok samimi yaklaştığı oluyordu ama geçmemeye çalıştığı bir sınırı olduğunda her zaman hissediyordu.

“Dedektif özel bir adamdı Serdar. Onunlayken bütün sınırlarımı yok ediyorum. Ki ben sınırları çok severim bilirsin. Fakat onunlayken sınırların hiçbir önemi kalmıyor. Bunun hoşlantı olup olmadığından emin değilim, hatta canım bile sıkılmış olabilir. İstedğim renkli hayatı Korel’le birlikteyken görebiliyorum. Bu konuda kafam epey karışık.”

“Rahat ol Segah, kafan karışmadan içlerinden en doğru kararı seçemezsin.”

Zarif parmaklarının arasındaki çilekli makaronu yavaşça kutusuna bıraktı. Gülmeye çalışıyordu ama tadı iyiden iyiye kaçmıştı. Özellikle dünkü akşam yemeğinin etkileri hâlâ üzerindeyken keyfinin nasıl yerine geleceğini bilmiyordu. Makaronun sevdiği tadı iyi hissettirmiyor, kahvesinin üzerinde bıraktığı rahatlatıcı etki hemen dağılıyordu.

Serdar kahvesinden son bir yudum aldı. “Şimdi gerçekten gitmem lazım. Kaçmak için söylemiyorum, öğle saatlerinde önemli bir toplantı var. Hazırlıklarıyla ilgilenmem gerekiyor,” dediğinde Segah sadece başıyla onayladı.

Odasında yalnız kaldığında iyice arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Dengesiz bir ruh halinde olmasının tek nedeni Taylan’ın ailesiyle geçirdiği akşam yemeği ve sonrasında olanlar değildi. Şimdiye kadar başına gelenleri düşündüğünde geri çekilebileceği bir noktada olduğunu düşünmüyordu. Şu tablo meselesi... Dedektif...

Ne yapmak istediğini biliyor ama harekete geçip geçmemek arasında kalmışken en doğru tercihi yapması gerektiğini hissediyordu. Artık savurgan kararlar alacak yaşta olmadığını düşünüyor bir yandan da bunu kabullenemiyordu.

“Yaşımın nesi var ki?” diye mırıldandı kendi kendime. “En son ne zaman kalbimi kanatlandıran bir karar aldım?” Kendi kendine sorduğu soruların bile mutlu eden bir cevabı yoktu.

Çantasından telefonunu çıkarıp ilk başta basit bir arama yapmayı düşünse de bir anda vazgeçip ayaklandı. Tele-

fonu tekrar çantasına attıktan sonra neredeyse koşarcasına ayrıldı ofisinden. Yaklaşık yarım saat önce öfkeyle karışık bir hisle yürüdüğü koridordan bu sefer heyecanla ilerlemeye başladı. Onu uzaktan gören Serdar gülümseyip yaptığı işe geri dönerken beş dakika yalnız bıraktığı patronunun kendine geldiğini görmekten mutluluk duyuyordu.

Galerinin upuzun merdivenlerinden koşarcasına inerken arabasını çoktan çağırmıştı bile. Çok beklemeden arabasına ulaştı. Gitmek istediği birkaç yer vardı ama önceliği belliydi. Yaklaşık yarım saatlik bir yolculuğun ardından daha önce birkaç defa uğradığı eve doğru yine koşarcasına gitti ve zili defalarca çaldı. Bir an neredeyse nefes nefese kalmış gibiydi. Beyni sürekli yapacaklarını düşünüyor, hareketleri yetişemiyordu kendisine.

Hâlâ kapalı olan kapıya birkaç defa vurdu bu sefer. Zile tekrar basmak üzereydi ki kapı sonuna kadar açıldı. Dedektif bir gözü açık bir gözü kapalı, hâlâ uyuduğu belli oluyordu. Üzerinde siyah bir eşofman ve siyah bir atlet vardı sadece.

“Yaşımın hiçbir şeyi yok!” diye başladı Segah. Kafası hâlâ bir süre önce düşündüklerindeydi.

“Buna sevindim.” Bir yandan gözlerini ovuşturup ışığa alışmaya çalışırken kadının ne konuda konuştuğuna dair hiçbir fikri yoktu.

“Heyecanlanacağımız kararlar verebiliriz!”

“Uyumaya devam etmek gibi heyecan verici bir karar aldım,” derken bir yandan da kapıyı kapatma girişiminde bulundu genç adam. Kadının heyecanına yetişebilecek kadar ayılmamıştı henüz. Buna rağmen Segah kapının

kapanmasını engelledi. Kapı tekrar açıldığında hızlıca yaklaşıp iki eliyle adamın yüzünü kavradı. Amacı sadece dikkatini toplamasını sağlamaktı. Bir eli kapının girişinde diğer eli kapıda olan Korel, yüzü kadının yumuşacık elleri arasındayken onu daha net görüyordu artık. İster istemez tabi...

“Akşam galeriye gel,” dedi genç kadın. Ses tonu şimdi biraz daha yumuşak, gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. “Seni o günkü gibi görmek istiyorum. Bu defa benim için hazırlan.”

Belli belirsiz başıyla onaylayan adam Segah’ın gülümsemesini sağladı. Derin bir nefes alıp geri çekildiğinde ona şöyle bir baktı. Ellerini çekmiş olsa da hâlâ bıraktığı gibi duruyordu ve uzaklaşırken bile Segah’a bakmaya devam edişi kadının kalbini hızlandırmıyor değildi.

“Bu defa kararlarının arkasında dur,” diye bağırdı Korel kadın arabaya binmek üzereyken.

Segah iki parmağını zarifçe kaş hizasına kaldırıp havallı bir selam ilette dedektife. Göz kırpmayı ihmal etmedi tabii. Onu görmek şimdiden iyi gelmişti. Şoförüne deponun adresini iletmek üzereydi ki telefonu çalmaya başladı. Arayanın Serdar olduğunu gördüğünde bekletmeden cevapladı aramayı.

“Bir şey mi oldu Serdar?” dedi merakla. “Ofisten ayrılalı çok olmadı.”

“Ah, evet. Murat Bey’in asistanı aradı. Öğle saatlerinde olan toplantıyı bir saat sonraya alıp alamayacaklarını sordular. Murat Bey’in acil bir yurt dışı seyahati plana dahil olmuş fakat sizinle görüşmeden gitmek istemiyormuş.”

“Murat’a bak sen,” diye mırıldandı Segah ifadesiz bir tonda. “İşim henüz bitmedi, nasıl yapsak?”

“Görüşmeyi yurt dışı seyahatinden sonraki bir tarihe erteletebilirim,” dediğinde genç kadın bir süre sessizce düşündü. Taylan’ın gizli deposuna gidip detaylı bir inceleme yapmak niyetindeydi ama uzun zamandır koleksiyonuna eklemek için görüşmeler yaptığı tablo daha önemliydi. Özellikle o tabloyla güzel planları olduğunu hatırlamak bile kadını heyecanlandırdı.

“Gerek yok, toplantıyı yapabileceğimizi söyle. Yakınlardayım, geleceğim birazdan.” Bütün planı bir anda değiştiği için keyfi kaçır gibi olsa da göz ucuyla eve baktığında Korel’in hâlâ henüz hareket etmeyen arabasına doğru baktığını gördü. “Gidebiliriz,” dedi şoförüne. “Galeriye dönelim.”

Galeriye dönmesi çok uzun sürmese de döndüğünde yoğun bir hazırlığın içinde buldu kendini. Hizmet görevlileri etrafı büyük bir titizlikle temizliyor, üzerine titrediği üç departmanın görevlileri toplantı salonundaki tablolarla ilgileniyorlardı.

Yoğunluk kadının anahtarlarından biriydi. Ellerini ovuşturup ufak bir baş hareketiyle saçlarını geriye attıktan sonra çalışanlarının arasına karıştı. Attığı her adım ve çalışmalar üzerindeki dokunuşları etrafındaki herkes tarafından hayranlıkla izleniyordu. Çalışanlarına güzel ve büyük gülümsemeler sunmaya bayılırdı.

Toplantı salonu, davet salonu ve C kanadının kontrolleri bittikten sonra yardımcısına döndü. “Serdar giriş kısmına eklemeni istediğim birkaç tablo var. *Yeşil Baston* yerine *Last Day*, *Quartz Sky* yerine *Bade*’yi asın. O iki tablonun çerçeve boyutu değiştirdiklerimizden daha küçük. Kalan yere *Zarif Kuğu*’yu astıktan sonra beni ça-

ğırın, onay için geleceğim.” Notlarını tamamlayan Serdar yanına aldığı birkaç kişiyle uzaklaştığında genç kadın salonun ortasında tek başına kaldı.

Dün geceden beri belki de en sakin anlarından biriydi. C kanadını boylu boyunca yürürken sahip olduğu tablolara eskisi gibi bakmadığını fark etmesi uzun sürmemişti. Kendisine garip kapılar açan toka başında olmamasına rağmen boş vakitlerinde saatlerce incelediği eserlerin önünde biraz bile kalamaması üzerinde kalan korkuyu fark etmesini sağlıyordu. “Buna bir son vermeliyim,” diye mırıldandı kendi kendine. “Hayatım boyunca bundan korkamam.”

Sakince attığı adımlar salonun arka kısmında kalan atölyeye kadar götürdü kadını. Salonun bahçesine kurulmuş, ağaçlarından sarmaşıklarına kadar romantik bulunduğu atölyede gördükleri dudaklarının yukarı kıvrılmasına neden oldu.

“Öyle değil. Biraz daha sert vurursan kıracaksın.” Uğur önünde kendileri için getirilmiş antik bej mermer malzemeye başa çıkmaya çalışırken bir yandan da göz ucuyla genç kızı izliyordu. “Beril, ziyan ediyorsun malzemeyi.”

Kaşları anında çatılan Beril elindeki modelleme kalemini Uğur’a doğrulturken oturduğu tabureyi hafifçe ona doğru döndürdü. “Daha fazla konuşmaya devam edersen ziyan olan sen olacaksın.”

“Sadece meraktan soruyorum. Mermere şekil vermeden o kalem uçlu aletle ne yapmayı planlıyorsun?” Genç kız elindeki aleti kenara bırakıp başını mermere yasladı. Günlerdir Segah Hanım’ın verdiği başlangıç dosyasını

inceliyor ve uygulamaya çalışıyordu. Beril'in ortaya bir eser çıkarması imkânsızdı. En başından üniversite sınavına girmesini istese daha mutlu olurdu.

“Sana uyduğum için aptal olmalıyım,” dedi Beril başı hâlâ mermere yaslıyken. Gözlerini kapatıp derince birkaç nefes aldı. Günlerdir içinde bulunduğu uykusuzluk hali iyice huysuz birine dönüştürmüştü kendisini. “Tek yapmam gereken sana cevap vermeden uzaklaşmaktı...”

“Beril,” dedi Uğur ondan beklenmeyecek kadar tatlı bir tonda. Genç kızla uğraşmayı seviyordu ama o kadar yorgun görünüyordu ki... Bir an tereddüt etti ama en sonunda elini yavaşça kızın sırtına koydu. “Bir yerden başlamamız gerekiyor ama istersen Segah Hanım'dan izin alalım. Seni kahve içmeye götüreceğim.”

Genç kız bir anda başını yasladığı mermerden kaldırdı. “Çok mu kötü görünüyorum? Sen bile iyi davrandığına göre...” Sorusuna cevap beklerken Uğur'un ela gözlelerinden geçen parıltıyı gördü.

“Güzel görünüyorsun,” dedi kısaca. “Ben sana hep iyi davranıyorum.”

“Bana kalırsa kahve harika bir fikir.” Segah arkaları dönük oturan gençlere seslendiğinde ikisinin de aceleyle ayağa kalkmasını gülümseyerek izledi. Kollarını göğsünde birleştirmiş, yaslandığı kapıda öylece bekliyordu. “İkinizin de ufak bir araya ihtiyacı var gibi görünüyor.”

“Ben hiç yorgun değilim,” diye cevaplayan Beril istemsizce esnerken kendini toparlamaya çalıştı. Uğur ise kıza onaylamayan bir ifadeyle bakarken sinirli görünüyordu. Segah, Uğur'un endişeli tavrından epey etkilen-

mişti. İkisi tanışalı çok uzun zaman olmasa da iletişim kurmakta zorluk çekmişe benzemiyorlardı.

“Doğrusunu söylemem gerekirse son zamanlarda dinlenmeye hiç zaman bulamadım Segah Hanım.” Uğur’un yorgunluktan uzak gür sesi atölyeyi doldurdu.

“Serdar Bey’e uğrayıp ofisin kartını alın. İlk önce güzel bir yemek, ardından da kahve ve tatlı, tamam mı?”

Ellerini hızlıca sallayan Beril kadını hızlıca reddetti. “Çok nazıksınız ama karta gerek yok, biz hallederiz,” dese de Segah söylediklerini yineledi.

“Dediğimi yapın siz. Serdar’a soracağım kartı alıp almadığınızı.”

“Teşekkür ederiz,” dedikten sonra ekledi Uğur. “Murat Bey’le bir toplantınız olduğunu öğrendik Segah Hanım. Merak ediyorum da...” Genç kadın Uğur’un neyi merak ettiğini şimdiden anlamıştı. “Görüşeceğiniz Murat Bey’in *Walker* Murat Aksan olma ihtimali var mı?”

Segah onaylarcasına başını salladı. “Ta kendisi,” dediği anda Uğur ve Beril az önce yorgunluktan kırılmıyormuş gibi resmen bir sevinç gösterisinde bulundular. Gözleri ışıldayan Beril yerinde zıplarken, Uğur’un hayranlık dolu bakışlarını görebiliyordu.

“Ah, kalbimi kırıyorsunuz gençler. Benden daha çok sevdiğiniz biri olduğunu bilmek kalbimi parçaladı,” dese dudaklarında güzel bir gülümseme vardı.

“En çok size hayranız Segah Hanım ama... *Walker Aksan*! En ünlü koleksiyonerlerden biri ve çok yakışıklı.” Beril’in cümlesinin sonunda patlattığı samimi itirafı Uğur’un gözlerini devirmesine neden olsa da genç kadın

epey eğleniyordu. “Segah Hanım sizi rahatsız etmeyiz, Murat Bey galeriye girdikten sonra gitsek olur mu?”

“Bir şartım var,” dedi Segah ciddi bir ifadeyle. “Murat’ı gördükten sonra gidiyorsunuz ve bütün hafta sonu kendinizi iyice toparlıyorsunuz. Bugünle birlikte önünüzde üç gün var. Keyfinize bakın ve enerjinizi yükseltin. Eğer pazartesi sizi çok iyi görürsem, Murat’la ikinci görüşmemde toplantıya katılmanıza izin vereceğim. Anlaştık mı?”

“İnanamıyorum... Tamamdır Segah Hanım. Pazartesi ne kadar iyi toparlandığımızı göreceksiniz.” Genç kadın henüz atölyeden ayrılıyordu ki Beril’in seslenişi üzerine tekrar onlara döndü.

“Segah Hanım bir dakikanızı ayırabilir misiniz? Sizinle konuşmak istediğim bir konu var.”

Aslında yapması gereken çok fazla iş vardı fakat Beril için her zaman zaman ayırabilirdi. Üstelik onun için gerçekten önemli olmasa konuşmak için bile olsa zaman istemeyeceğini bilirdi.

“Tabii, benimle konuşmak istediğin konu nedir?”

“Şey... Yalnız konuşsak olur mu?” dediğinde genç kadın daha da meraklandı.

“Uğurcuğum, bizi biraz yalnız bırakabilir misin?”

Uğur sadece başıyla onaylayıp yeni oturduğu heykelin başından kalktı, son bir baş selamıyla bahçeyi terk etti. Doğrusu Beril, Segah Hanım’ı bu tarz meselelerle yormak istemiyordu fakat etrafında bu konuyla ilgili konuşabilecek kimse yoktu.

“Vaktinizi aldığım için gerçekten üzgünüm ama bir işin içinden çıkamıyorum.”

“Rahat ol biraz. Benimle her şeyi konuşabilirsin.”

Genç kadın derin bir nefes aldı, sorusunu sormadan önce çekingenliğini bir kenara bırakmaya çalıştı. “Segah Hanım, birinin sizden hoşlandığını nasıl anlarsınız?”

Segah birden duraksadı. Beril’in kendisiyle her türlü konuyu konuşmasını bekliyordu fakat bu tarz konuları konuşabilecek kadar yakın hissettiğini bilmiyordu. Bu bir yandan mutluluk verici bir yandan da fazlasıyla tatlıydı.

Yine de cevap verirken dikkatli olmalıydı. Neredeyse otuz yaşına gelmişti, başından trajik de olsa bir evlilik geçmişti ve şu an kendisine ilgisi olduğunu bildiği bir adamla beraber tekrar bir iş yapıyordu. Yine de bu soruların cevabı hâlâ riskli cevaplardı.

“Bu kişiden kişiye göre değişebilir Beril,” dedi sakın bir şekilde. “Yine de herkes eğer bir ilgisi varsa ilgilendiğini belli eden sinyaller verir. Yani demem o ki birinin senden hoşlandığını öğrenmek istiyorsan, ondan aldığın sinyalleri doğru yorumlaman gerekir.”

“Doğrusunu söylemem gerekirse çok fazla sinyal alıyorum ama bir yandan da emin olamıyorum. Bir gün dünyanın en tatlı insanıyken diğer gün dünyanın en sinir bozucu insanı olabiliyor.”

Segah gülümsemeden edemedi. Bu o kadar tanıdık bir hikâyeydi ki... Bir gün dünyanın en tatlı diğer gün ise en sinir bozucu insanı tanıma etrafındaki bir insanı hatırlıyordu ona.

“Sana değer verdiğini düşünüyor musun peki?”

“Elbette. Her zaman önceliğini bana verir. Sevip sev-

mediğim noktalara özen gösterir, beni kızdırır ama benimle uğraşmak hoşuna gittiği için olduğunu bilirim.”

“Ah Beril, keşke şu an senin yaşına geri dönebilsem.”

“Benim içinse tam tersi Segah Hanım. Size hayranlığım o kadar üst bir noktada ki bir an evvel daha da büyüüp sizin gibi bir kadın olmak için sabırsızlanıyorum. Ama şimdi, heykeli yaparken bile, aklımdaki tek şey benden hoşlanıp hoşlanmadığı.”

“Senden hoşlanıp hoşlanmadığı noktası halledilir, esas önemli olan senin ondan hoşlanıp hoşlanmadığın. Sen ne durumdasın?”

“Burada ilk karşılaştığımız andan beri Segah Hanım, Uğur’dan etkileniyorum.”

Genç kadın bunu duyduğu için büyük bir mutluluk hissetti. İkisi de birbirinden kaliteli insanlardı. Beril ve Uğur, galeriye ilk girdikleri andan itibaren kendilerini göstermeyi başarılı bir şekilde bilmişlerdi. Hem de doğrusu çok yaklaşıyorlardı.

“Kişisel fikrimi sorarsan, ilk geldiği andan itibaren Uğur’u çok beğenirim. Şimdiye kadar hiçbir şekilde saygıda kusur etmedi, nerede ne söyleyeceğini ve ne yapacağını bilen bir adam.”

Segah’ın söyledikleriyle Beril’in yüzü daha çok aydınlandı. Etrafında konuşacak kimse olmamasının yanı sıra özellikle kadının düşüncelerini merak ediyordu. Onun gibi bir kadının düşünceleri hislerinin iyice şekillenmesine yardımcı olacaktı ve olmuştu da. Gerçi Uğur herkesin yanında farklı kendisinin yanında farklı bir adamdı. Yine de dışarıdan böyle görülmesi epey güzeldi.

“Ben de sizin gibi düşünüyorum, Segah Hanım. Uğur çok kaliteli bir adam. Eğitimine çok önem veriyor, sanata çok önem veriyor, dışarıya soğuk ve katı bir görüntü çizse de iç dünyasında ve bana karşı içten ve samimi.”

“O zaman bana sormana gerek bile yok Beril. Bu hoşlantıdan da öte, birbirinize değer vermekle alakalı. Çünkü zaman içerisinde hoşlantılar geçer, aşk geçer, geriye kalan sadece sevginiz ve birbirinizi ilk tanıdığınız anlardaki hislerinizin ne kadar kuvvetli olduğudur.”

Genç kadın birden eski zamanlara geri döndü. Hiçbir zaman bu tarz duygularla işi olmamıştı. Taylan’la evlenme fikri tamamen hayatını erken yaşta kurma isteği ile doğru orantılıydı. Buna pişman mıydı, hayır. Segah verdiği kararların hiçbirinden pişmanlık duymazdı. Fakat şimdiki aklı olsa ve şimdiki yaşında gibi düşünse asla o evliliği gerçekleştirmezdi. Çünkü başına gelmeyeceğini düşündüğü şeyler başına geldiğinde ya da hiç gelmeyeceğini düşündüğü insanlar hayatına tekrar girdiğinde işlerin nasıl tepetaklak olabildiğini en iyi Segah biliyordu.

“Demem o ki, zaman hepimiz için çok değerli Beril. Seviyorsan git konuş demiyorum ama gözlerinin anlatmasına izin ver. Eğer onun yanında gözlerinin içi gülüyorsa, kalbinden geçenleri muhakkak anlayacaktır.”

“Haklısınız. Uğur gerçekten akıllı bir adam. Siz bir de beni onun yanında görün. Gözlerimin içinin güldüğüne eminim ve onun gibi akıllı bir adamın gözlerimin anlatıklarını anladığına inanmak istiyorum.”

Segah birkaç adımda Beril’e yaklaştı ve onu kollarıyla sıkıca sardı. Beril de aynı şekilde karşılık verdiğinde iki kadın birbirlerine sıkıca sarıldılar. Segah, Beril’in kendisiyle

bunları konuşmasından dolayı çok memnundu. Çünkü böyle bir ortam sadece çalışma ortamı sayılmazdı.

Böyle işlerde, özellikle kendisinininki gibi yoğun işlerde insan çoğu zaman çalışma arkadaşlarını ailesinden daha çok görürdü. Etrafında konuşacak kimse olmaması durumu veya anlattıklarını anlayabilecek kimse olmaması durumu çok can sıkıcı bir durumdu. Daha bu genç yaşta Beril'in böyle düşünmesini istemezdi ve belirli aralıklarla böyle paylaşımlar herkes için iyi gelirdi.

“Bunlar çok güzel hisler. Umarım işler ikiniz için de yolunda gider. Ve Beril, bunları benimle paylaştığın için çok teşekkür ederim. Uzun zamandır böyle konulardan konuşmuyorum. Biraz paslanmış olabilirim ama bir sonraki güncelleme için daha güzel tavsiyelerim olabilir. Tabii o zamana kadar umarım tavsiyeye ihtiyacın kalmaz.”

Beril resmen küçük bir kız gibi kıkırdayıp geri çekildiğinde ilk olarak başıyla onayladı. “Doğrusunu söylemem gerekirse Segah Hanım, çoğu zaman sizden çekiniyorum. Fakat bu korkumdan değil, saygımdan. Zamanınızı almak istemiyorum ve sizi böyle konularla rahatsız etmek istemiyorum. Ama şu zamanki yaklaşımınız beni gerçekten çok rahatlatmış. Ve sizinle paylaşmak bana da çok iyi geldi.”

“Koleksiyonerler de bir şekilde sanatçı sayılırlar. Gideceğin yol her zaman sanattan ve sevgiden oluşacak. Benimle sevgini paylaşman beni rahatsız etmez aksine mutlu olurum. Şimdi gitmem lazım ama lütfen beni gelişmelerden haberdar et.”

“Tabii ki ederim. Dinlediğiniz için çok teşekkür ederim.”

“Segah Hanım, Murat Bey ve ekibi geldiler.” Atölyenin kapısında beliren Serdar’ı başıyla onayladı genç kadın.

“Ana Salon’u gezeceğiz.” Göz kırptıktan sonra C kanadından galeriye dönen Segah derin bir nefes aldı.

“Hareketli bir gün,” dedi Serdar. Sabahın erken saatlerinden beri tüm o koşuşturmanın hakkını vermeyi başarmıştı.

“Üstelik daha öğle bile değil.”

Beraber galerinin girişine doğru ilerlerken Segah nasıl görüldüğüne bakmadı bile. Hafif dalgalı saçlarını şöyle bir havalandırdı ve beyaz gömleğinin açıkta bıraktığı boynunu süsleyen kolyeleri dikkatlice düzeltti. Gerisinin harika olduğundan emindi. Üzerinde özel tasarım bir takım elbisenin iki güzel parçası vardı en nihayetinde.

Dışarı çıktığında galeriye uzanan merdivenlerin hemen önünde duran simsiyah Escalade çarptı gözüne. Ardından şoförü arabadan indi, kapısının açılmasından hemen sonra da onu gördü. Koyu bordo takım elbisenin içinde Murat, kahverengi el çantasıyla merdivenleri çıkarken Segah’ın gülümsemesi büyüdükçe büyüdü. İlk başta ciddi bir ifade takınmak istiyordu ama başarması imkânsızdı.

Tertemiz görünüyordu Walker Murat Aksan. Küçüklüğünde de güzel bir çocuktuk belki ama büyüdükçe daha da güzelleşmiş, görenin tekrar dönüp bakacağı yakışıklı bir adama dönüşmüştü. Etrafında kimseyi önemsemedi genç adam. Segah’a ulaşmasına beş altı merdiven kala adımlarını hızlandırdı ve en sonunda kadını kucakladığı gibi etrafında birkaç tur döndürdü.

“İnsanlar bize bakıyor!” diye bağırsa da kahkahaları galerinin en uç köşelerinde yankılanacak kadar gür ve güzeldi.

“Birkaç fotoğraf aldılar bile.” Kadının ayakları nihayet yere bastığında onları görüntüleyen insanları gördü. Murat etrafta olduğunda olağan şeylerdi bunlar. Adamın koluna girdiği gibi içeri yönlendirdi.

“Hoş geldin. Öğrendiğim kadarıyla beni görmeden gitmek istememişsin.”

“Beni her seferinde kapıda karşılıyorsun ama sonra unutuluyorum. Beni seviyor musun, yoksa yüzüme karşı numara mı yapıyorsun, bilmiyorum.” Galeriye girdiği gibi Ana Salon’a ilerleyen Murat, ellerini cebine soktuğunda etrafına şöyle bir baktı. “Beğendim, bu renk daha iyi göstermiş tabloları.” Geçen geldiğinde Segah’a iç cephe tonları hakkında verdiği tavsiyenin uygulanmış olduğunu görmek adamı sebepsizce mutlu etti.

“Sevdiğimi biliyorsun. Birbirimizi yirmi yıldır tanıyoruz ama hayatlarımız apayrı yönlelere bakıyor. Beni suçlayamazsın.”

“Biliyorum,” derken dudakları düz bir çizgi halini aldı. Segah adamın gözlerine yerleşen o alaycı bakıştan konunun nereye geleceğini saniyesinde anladı. “Taylan’la değil, benimle evlenecektin. Elli defa söyledim sana.”

“Amerika’ya gitmeyi seçen sendin. Yoksa evlenecektik.” Onun gibi alaycı bir tavır takınsa da işin doğrusu tam da söylediği gibiydi. Küçüklüğünden beri mantıklı olanın âşık olmak değil, düzenine uyum sağlayan ilişkilerin olduğunu düşünürdü. Böyle düşündüğü bir dönemde,

Taylan'la tanışmasından hemen önceydi Murat'la bunları konuşması.

“Ne yapayım kızım, orada doğdum ben. O zaman Amerika'da bir hayat kurmam zorunlulukmuş gibi geliyordu. Şimdiki aklım olsa...” derken kadının kolunu hafifçe tutup iki yıl önce ona hediye ettiği tablonun önünde durdurdu. Bir değerli tablosuna, bir de kaybettiği değere bakıyordu. “Seni bırakmanın aptallık olduğunu çok sonra anladım.”

“Abartma,” dedi Segah gülen gözlerle. “Aramızda hiçbir şey yoktu. Öylesine bir konuşmaydı sadece.” Genç kadının geçiştirip attığı her anı, Murat için pişmanlık doluydu.

“Dediğin gibi olsun,” dedikten sonra salonun içinde yürümeye devam etti. Gezinirken gözüne çarpan her detay ilgi çekiciydi. Dünya üzerinde gezmediği sergi kalmamıştı, adamı etkilemek o kadar da kolay değildi. Fakat Segah'ın elinin değdiği tüm yapıların farklı bir ruhu vardı. Ona olan ilgisinin dışında, Segah neredeyse yanındaki eserler en az onun kadar canlıydı. Murat'ın bir kaşı istemsizce yukarı kalktı. “Burayı boş bırakmışsın.” Parmakıyla işaret ettiği boşluk ışıklarla çevrenmişti.

“Bir süredir boş,” dedi Segah sakın bir şekilde. “Senin gelmeni bekliyordum.”

“Yine şu mesele...”

“Murat, eninde sonunda onu senden almanın bir yolunu bulacağımı biliyorsun. İstiyorum o parçayı. Beni kırma. Değerinin iki katını teklif ediyorum,” dediğinde genç adam ciddi kalmaya çalışsa da başını eğip hafifçe gülümsedi.

“Demek iki katını teklif ediyorsun.”

“Evet. O da çocukluk arkadaşımın diye. Yoksa sıkı pazarlık yaparım, bilirsin.” Ellerini beline koyan Segah ona güzelce gülümsedi. Adamda ne gibi etki bıraktığını bilmeden, tekrar ve tekrar... “Hadi Murat. Her seferinde tamam diyorsun, sonra ortadan kayboluyorsun.”

“Neden taktın bu tabloya bilmiyorum.”

“Önceden de sevdiğim bir eserdi. *Işıklı Eyfel Gecesi*’ni ve yanında patlayan havai fişekleri çok seviyorum. Tabloya ne zaman baksam o gece, oradaymışım gibi... Üstelik,” dedi anlamayacağını bilse de. “Bu gece onu göstermek istediğim birisi var.”

Murat kadının son cümlesiyle derin bir nefes çekti içine. “Üzgünüm Kaşıkçı. Tabloyu çoktan sattım. *Karşılığında mücevher aldım.*”

Gözleri kocaman açılan Segah, yaşadığı şaşkınlık ve üzüntüyle birlikte adamın koluna sertçe vurdu. Etrafındaki korumaların ve izleyenlerin garip bakışlarına aldırmadan bir daha vurdu. “Ne kadar hainsin. Murat, bunu unutmayacağım.”

“Bu kadar ciddi istediğini bilmiyordum.” Bir yandan kolunu ovalasa da az önce tuttuğu gibi tuttu kadının kolunu. Bu sefer kendine çekmeyi ihmal etmedi. Sinirlerine hâkim olmaya çalışan arkadaşını kollarının arasına aldığı anda yenilenmiş gibi hissediyordu. “Masana bir katalog bırakurdum. *Işıklı Eyfel Gecesi*’nden daha fazla seveceksin, inan bana. Seçtiğin tablo senindir.”

Çocukluk arkadaşının önünde olduğunu bilse de çocuk gibi sızlanmak istemedi Segah. Halbuki o kadar üzgün ve

kızgındı ki... Tablonun yerini bile hazırlamıştı. Bu sefer adamın tabloyu kendisine vereceğinden neredeyse emindi. Aralarında uzun süredir konuşulan bir konuydu ne de olsa.

“Gideceksin diye üstelemek istemiyorum ama sana çok kızgınım şu an.” Genç kadının bakışları söylediklerini desteklercesine donuktu.

Murat ise saatine baktığında gitme vaktinin geldiğini gördü. “Dediğin gibi gitmem lazım. Uçağı kaçırmak istemiyorum.”

“Tablomu sattığını arayarak da söyleyebilirdin. Resmen beni üzmeye gelmişsin. Ama seni çok özlemişim.”

“Deme böyle. Telfi edeceğim,” dedikten sonra kadının kendisini çıkışa doğru yönlendirmesine izin verdi. Toplantıları hiçbir zaman bir odada kalmazdı. Salonda salına salına hem sohbet eder hem de iş yaparlardı.

“Olan oldu artık. Dikkatli ol ve arayı bu kadar uzatma. Türkiye’deysen eğer kapım her zaman açık sana.”

“Kapım hâlâ tek yere mi açılıyor?” diye sordu Murat arabasına binmeden önce. Kadının belirttiğı sınırlarına her zaman saygı duymuştu. Saygı duymaya da devam edeceği bir gerçektir ama içinde bir yer arada bir tıklatıyordu kapıyı.

Segah adamın sormak istediğı soruyu anlamıştı. Ona kızamıyordu. Kapıyı ilk kendisi aralamış olsa da Murat’ın zamanlama hatası işleri bu noktaya getirmişti. Kapı artık Murat’ın geri çevirdiğı zamanki kadar açık değildi.

“Evet,” diyerek yanıtladı. “Kapım her zaman açık ama sadece bir yere açılıyor. Yakında tekrar gel. Seninle tanışmak isteyen iki öğrencim var.”

Cevap olarak başıyla onaylayan adamın arabasına binmesini sakince izledi Segah. Onu gerçekten özlemişti ve her seferinde üzülyordu gittiği için. Siyah Escalade tüm ihtişamıyla oradan uzaklaşırken genç kadın merdivenlere yöneldi. Arkadaşının gidişiyle içi daha da buruklaştı. Hem tablosundan olmuştu hem de arkadaşının kısa ziyareti düşündüğünden daha çok havada bırakmıştı kendisini.

Odasına çıkarken galeriden koşarcasına ayrılan Beril ve Uğur'u ve ziyaretçilere açılan salonun kontrollerini yapan Serdar'ı gördü. Her şey yolunda gibi görünürken dinlenmek en iyisiydi.

Niyeti üçlü koltuğuna uzanıp dinlenmekti fakat odasına girer girmez masanın üzerinde gördüğü paket dikkatini dağıttı. Bir katalog için fazla büyük ve fazla özenli bir paketti. Masanın yarısını kaplayan paket dudaklarının yukarı kıvrılmasına neden oldu. Hatta neredeyse gözleri dolmak üzereydi. Yerine geçip bir süre inceledi kahverengi paketi. Neresinden bakarsa baksın tabloydu işte.

"Ah, Murat..." diye mırıldanırken paketin üzerinde duran küçük krem rengi zarfı aldığı gibi açtı. İçinden çıkan not paketten daha güzeldi.

Karşılığında mücevher alınmıştır.

Walker Murat Aksan'dan, Segah Kaşıkçı'ya.

"Serdar!" diye bağırdı açık kapısından koridora doğru. "Çabuk gel." Tabloyu yerine asmak için sabırsızlanıyordu.

Asıl sabırsızlandığı an ise bambaşkaydı. Akşamı sabırsızlıkla bekliyordu.

7. BÖLÜM

Simsiyah elbisesinin içinde aynadaki yansımasına bakarken saçlarını omuzlarının gerisine doğru bıraktı Segah. Askılı kare yaka elbisesi omuzlarını güzelce öne çıkarmış, bacağının üst kısmına kadar yükselen yırtmacı yürüdükçe belli olacak kadar ustaca gizlenmişti. Gizlenen sadece yırtmaç değildi üstelik. Yırtmacın hemen üzerinde biten jartiyerin tuttuğu küçük hançerin yumuşak dokulu kını kapalı olsa da orada olduğunu hissettirecek kadar belirgindi. Birkaç adım attıktan sonra çok da rahatsız olmadığına karar verdi. En nihayetinde tablodan çıkmak için hançere ihtiyacı olacaktı. Tabii işler istediği gibi giderse...

Dumanlı göz makyajının son dokunuşlarını yaptı. Çıkardığı işten memnun olması bir yana dudaklarına yerleşen gülümseme gecedен beklentilerini doğrular gibiydi. Ofisine dönüp tek dokunuşla gizli banyo bölmesini kapattıktan sonra masanın yanında bıraktığı tek bant siyah topukluları giydi. Son bir dokunuştan sonra hazırды.

Koltuğuna oturup yarım tur döndü. Masanın alt bölümünde bulunan ufak kasayı parmak iziyle açtıktan sonra artık korkmadığı tokayı ve Korel'in bilekliğini çıkardı. Saçlarını iki ucundan bir tutamla toplayıp tokayı dikkatlice taktığında heyecanı arttıkça artı. Bilekliği nereye

kovacağını düşünürken kapının açılacağını anladığı gibi panikle bilekliği yakasından içeri attı. Neden paniklediğini de bilmiyordu gerçi.

“Yetiştirebildik mi bilmiyorum ama..” dedi Serdar nefes nefese. “Davet salonundaki masayı Ana Salon’a taşıdık. İstedığınız ortam hazır. Yemekler siz salona geçtikten sonra gelecek. Sonrasında kimse kalmayacak galeride, ben de dahil.”

“Harikasin,” derken ayaklandı Segah. “Çok kişisel bir istekti, yardımcı olduğun için çok teşekkür ederim. Sabah erken saatlerde sana yardımcı olacak birkaç görevli çağırdım. Kendini çok yorma.”

“Teşekkür ederim.” Serdar kadına saygı çerçevesinde şöyle bir baktı. “Söylemeden geçemeyeceğim, çok güzel görünüyorsun. Dedektife hâlâ ısınmadım ama olsun.”

“O iyi biri Serdar,” dedi Segah odadan çıkmak üzere hareketlenirken. Serdar ve dedektifin ilişkisine gülmeden edemiyordu. Beş yıldır belli aralıklarla karşılaşmalarına rağmen aralarındaki iletişim bir adım ileri gidebilmiş değildi.

“Sadece ben demiştim diyebilmek için sabırla bekliyorum.” Segah. Ana Salon’a doğru yürürken Serdar merdivenlerin sonunda kendi odasına giden koridora yöneldi. Ona biraz daha takılsa fena olmazdı ama saat iyice akşamı bulmuştu. Adamı daha fazla yormak istemiyordu.

Ana Salon’a adım attığında bir an için olduğu yerde kaldı kaldı. Dekorlardan ışıklara, salonun ortasına parlayan masaya kadar her şey tam istediği gibi görünüyordu. Yaklaşıp ellerini sandalyelerden birinin üst kısmına yasladı.

En çok boş bıraktığı yeri dolduran *Işıklı Eyfel Gecesi*'ne bakarken parladı gözleri. Daha şimdiden tablodaki havai fişeklerin hareketini hissedebiliyordu. Biraz daha baksa hareket etmeye başlayacağından emindi.

“Bıraksam bütün gece izleyecek gibisin.” Dedektifin sesini duyduğu gibi dudaklarına küçük bir gülümseme yayıldı. Segah henüz ona dönmemişti ama yaklaşmakta olduğunu ayak seslerinden anlayabiliyordu. İstemsizce kalbi hızlandı. Korel'in istediğinde serseri havasından nasıl sıyrılabileceğini biliyordu. Ayak sesleri odanın ortasına doğru netleşirken yavaşça arkasına döndü.

Dedektif simsiyah takım elbisesinin içinde kendisine doğru yürürken attığı her adımda bir yıldız kaydırды. Gök-yüzünde mi, yoksa genç kadının kalbinde mi, orası belli değildi...

Segah tablolardan bile uğultular duyduğuna yemin edebilirdi ama dikkatini dağıtmak istemedi. Aynı o geceki gibi geriye doğru taranmış gür saçları loş ışıktaki bile parlıyordu. İnce kravatını ve geniş göğsünü gözler önüne seren ceketinin önü açıktı. Kadına doğru yaklaşırken cebindeki elini çıkarıp kollarını iki yana açtı.

“Beklediğinin üstünde, itiraf et.” dedektifin keyfi yerindeydi belli ki.

“İtiraf edecek bir şey yok. Özel olarak hazırlanmanı istedim. Sen de genel olarak işini ciddiye alan bir adamsın.” Tek söylemesi gereken ufak bir onaylama kelimesi olsa da gecenin geri kalanını düşündüğünde henüz erken geliyordu genç kadına.

“Özel olarak hazırlanmamı istemedin,” dedi Korel kadının sandalyesini çekerken. Segah sandalyesine otururken, “Senin için hazırlanmamı istedin,” diye ekledi.

“Güzel bir akşam organize etmeye çalıştım sadece.”

“Hakkını vermem gerekir, davet salonundaki akşam da güzeldi ama burası fena görünüyor.” Dedektif yerine oturduğunda birbirlerine rahatça bakabiliyorlardı artık. “Bu sefer sorunsuzca yemek yiyebilmeyi umuyorum.”

Harika zamanlamayla birlikte salonun geniş kapısından giren iki görevli kadın Segah’ın galeride sürekli gördüğü kadınlardan ikisiydi. Görevliler yemek servisi yapmaya başladığında kazandığı o ufacık süre içinde Serdar’a mesaj yazdı.

‘Görevli hanımefendilere çift mesai vereceğimizi söyle. Evlerine taksiyle gitmeleri için yardımcı olmanı rica edeceğim. Organizasyonum için ek mesai harcayan herkes için geçerli.’ Mesajı gönderdikten sonra derin bir nefes alıp telefonu ekran kısmı masaya dönük bir şekilde bıraktı. Yemeğin geri kalanı için içi rahattı şimdi.

“Günün nasıl geçti?” Dedektif bir yandan yemeğine başlayıp bir yandan açtığı sohbetin devamını merakla beklerken görevliler salondan yeni yeni ayrılıyordu.

“Bir süredir geçirdiğim en yoğun günlerden biriydi. Sabah sana uğradım, ofise döndükten sonra çocukluk arkadaşımı ağırladım. Bir ara da Beril ve Uğur’la vakit geçirmiş olmam lazım. Sonrası hep iş...”

“Yorgun görünmüyorsun.” Genç adam ayaklanıp masanın kenarında duran şişelerden birini aldı. Ne yaptığını bilen hareketlerle tirbuşonla mantarı çıkardıktan sonra

Segah'a yaklaşıp bardağını nazikçe aldı. İlk önce kadının içkisini, ardından yerine geçip kendi kadehin doldurduktan sonra oturup arkasına yaslandı.

“Yorgun hissetmiyorum. Doğrusunu söylemem gerekirse bu akşam her şeyden uzaklaşmak istiyordum. Kafam çok doluydu ve etrafımda kelimelerle arası iyi olan bir sen varsın.”

“Beni kullanıyor musun yani?” derken kadehindeki şarabı hafifçe döndürüyordu. Bacak bacak üzerine attığında bir kolu masaya dayanmıştı. Segah'ın bir süredir fark ettiği bir şey vardı. Korel yemeği çok seviyordu ama asla yemeğe odaklanamıyordu. Daha yemeğinden birkaç çatal ya almış ya almamıştı ama çoktan keyfini çıkarıyor gibi görünüyordu.

“Hayır,” dedi Segah. “Henüz değil.” Son kelimeleri dedektifi genişçe gülümsetti. “Senin günün nasıl geçti?”

“Çoğunlukla iş,” diye mırıldandı Korel. “Birkaç özel görüşmem oldu, o kadar. Önümüzdeki günler daha yoğun olacağım.” Orta pişmiş etinden bir çatal daha aldı. Segah çoktan bitirmişti.

“Neden bir çatal alıp bırakıyorsun?” Kadının sorusu adamı bir an şaşırtsa da ne demek istediğini birkaç saniye sonra anladı. “Yemeği çok sevdiğini biliyorum. Çoktan bitirmiş olman gerekiyordu.”

“Alışkanlık diyelim,” diye kestirip atmak istese de adamın ciddileşen yüz ifadesi Segah'ın gözlerini kısmasına neden oldu.

“Seni zehirleyebileceğimi mi düşünüyorsun?”

“Bu soruyu kaç defa duydum ve kaç defa zehirlendim,

tahmin bile edemezsin.” Segah kırılıp kırılmamak arası bir yerde dolanırken kişisel algılamamaya karar verdi. Alınganlık yapmanın yeri değildi. “Beni zehirlemeyeceğini biliyorum Segah.”

“Açıklama yapmana gerek yok,” derken alıngan ya da kırılmış değildi. Hatta hiç olmadığı kadar samimi olduğu söylenebilirdi.

“Kimse tutunduğu ipi kesebilecek birini etrafında istemez. İstediyimi öğrenmek ve onları yakalamak için insanları kandırırım. Onlar da beni kandırır. Nadiren.”

“Anlıyorum,” diye mırıldandı genç kadın. “Ciddiydim. Açıklama yapmana gerek yoktu. Bana güvenip güvenmemek tamamen senin elinde ve zaman meselesi.”

“Sana güveniyorum Segah.” Korel’in gür sesi salonu doldururken Segah gözlerini kırpmadan adamı izliyordu. Bir yandan içinden geçenleri söylemek istiyordu ama bir yandan da hâlâ endişeleri vardı.

“Biliyorum,” dedi. “Ben de olsam bana güvenirdim.”

Konu neyse ki orada kapandı ve yemeklerini yemeye devam ettiler. Korel konu kapanmış olmasına rağmen kadını tedirgin etmemek için yemeklerini hızlıca bitirdi.

Dakikalarca sohbet ettiler. Galerinin en güzel salonunda, loş ışığın süslediği tablolar eşliğinde şaraplarını yudumlarken dakikaların nasıl geçtiğini anlamadılar bile. Konuştukları konular farklı olsa bile ikisi de aynı pencereden bakıyordu. İkisi de gün içerisinde günlük konulardan konuşabilecek insanlara sahip değillerdi.

Dedektif yalnız bir adamdı. Özel aldığı birkaç işi ile aynı zamanda ilgilenirken bazen günün nasıl geçtiğini bil-

mez, akşam eve döndüğünde sakince yemeğini yiyip günü sonlandırırđı.

Segah ise bir süre önce iki kişi için kurduğu hayatı yıllardır tek kişilik sürdürmeye çalışırken çoğu noktayı atladığını yeni yeni fark ediyordu. Artık yorulmuştu. Bir şeyleri idare etmeye çalışmaktansa hayatın keyfini çıkarma isteği artık daha ağır basıyordu kadında.

Düşünceleri bu noktaya kaydığında yavaşça elindeki kadehi masaya bıraktı, hareketleri aynı şekilde durgunlaşmıştı. Korel'e söylemek istediği ve hatta sormak istediği birkaç şey vardı. En başından beri nasıl bir işin içinde olduklarını bilmiyordu ve yakın bir zamanda da öğrenebileceği şüpheliydi. Kendisi için endişeli değildi aslında, onu tekrar bir tehlikenin içine atıp atmadığı konusunda kafasında soru işaretleri her zaman canlıydı.

Kafasını kaldırdı, bir an söze girecek gibi oldu fakat son anda vazgeçip şarabından bir yudum daha aldı.

"Segah Kaşıkçı," diye seslendi dedektif ciddi bir tonda. "Söze nasıl gireceğini bilememek sana yakışmıyor. Söyle gitsin."

Derin bir nefes alan Segah, dedektifin haklı olduğunu biliyordu. "Korel, dün gece çok düşündüm," diyerek başladı söze. "Korktuğumu fark ettim."

"Sen ve korkmak..." Yaslandığı yerden doğruldu dedektif. Dirseklerini masanın kenarlarına yasladığında iyice dikkat kesildi. "Şaşırtıcı bir konuşma olacak desene."

"Alay etmiyorum, zamanın bomboş geçip gitmesi beni korkutuyor. En sevdiğim tabloların önünden öylece geçip gitmek korkutuyor. Geçmişe takılıp kalmak ve geleceğimi

riske atmak korkutuyor. Hayatımı güzelleştirecek, kalbimi hızlandıracak." derken bakışlarını bir an olsun Korel'in gözlerinden ayırmadı. "Sakladığım kanatlarımı gören biri için geç kalmak... Korkutuyor."

"İçimden bir ses çoktan yolunu bulduğunu söylüyor." Tekrar geriye yaslanmadan önce kadının saçlarını işaret etti. "Tokanı taktığını gördüm." Başını çevirip etrafındaki tabloları baktı. "Onlarca tablonun ortasında tokenla oturduğuna göre artık korkmuyorsun."

Adamın gözlem yeteneğine her zaman saygı duyardı Segah. Ondan bir şey saklamak neredeyse imkânsızdı. Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrılırken başını diklettirdi. "Evet. Dün gece korktuğumu fark ettim fakat sabah hepsi yok oldu. Çıkmak istediğim yolu biliyorum, Korel. Gittiğim hiçbir yol son bir aydır yaşadıklarım kadar heyecanlandırmadı beni."

"Yaşayacakların bu dünyaya fazla gelebilir, belki de seni korkutan gereken konu budur?"

"Her şey yıldır yaratılmış dünya üzerinde renklerimi ne verdim dedektif. Grileşmiş kalbim artık çizilmiş dünyamın içindeki renkleri istiyor. Sonucu ne olursa olsun..."

Segah'ın dudakları düz bir çizgi haline geldiğinde adam bir an için başını onaylarcasına aşağı yukarı salladı. "Bu durumda söylenecek çok az şey var."

Ayaktanan Segah, genç adama yaklaşıp önüne bir sandalye çekti. Hızla sandalyeye oturduğunda yırtmacının başlıklarını açıkta bıraktığını fark etmedi bile. Korel sandalyeyi ona doğru çevirdiğinde adamın ellerine uzandı. "Bekle gel Korel," dedi sesine kadar taşan heyecanıyla.

“Gel nasıl istiyorsak öyle davranalım. Elimde yüzlerce tablo var, yüzlerce farklı dünya demek...”

“Bana başka seçenek bırakmıyorsun,” dedi Korel, bakışları yoğundu fakat ne düşündüğünü anlamak zordu. “Şu hale bak, bu şekilde benimle gel dersen ne dememi bekliyorsun?”

Adamın ellerini bırakan Segah sevinçle ellerini çırttı. Adamı götürmek istediği tablo aklına geldiğinde aynı zamanda neye ihtiyacı olduğunu da hatırladı. Nerede olduğunu da...

Oturduğu yerde yavaşça arkasına dönüp hafifçe yakasını açtı. Neyse ki bileklik aşağılara gitmemişti. Çevik bir hareketle bilekliği alıp yakasını bıraktı. Ardından önüne dönüp bilekliği adama doğru gösterdi. “Ta-da!” dedi sürpriz yaparmış gibi. Bakıldığında Korel için gerçekten bir sürprizdi.

“Bir dakika,” derken gülmesini durduramadı. “Nereden çıkardın sen onu?”

“Orasını karıştırma,” dese de durumun garipliği gülünmeyecek gibi değildi.

“Hep diyorum sana içinde altmış yaşında biri var diye. Kefen paran da oradadır senin şimdi.” Adam bilekliği havada yakalayıp hızlıca koluna taktı. Takım elbisesine serseri bir hava katan bilekliği çok yakışmıştı, her zamanki gibi...

Aslında onunla güzel bir tartışmaya tutuşabilirdi fakat sabırsızlanıyordu. Cevap vermeden ayaklandı ve dedektifin elinden tuttuğu gibi onu tablonun önüne götürdü.

“*Işıklı Eyfel Gecesi,*” dedi neredeyse fısıldar gibi. “Seninle şuradaki köprüünün üzerine gideceğiz. Bizi havai fi-

şekler, ıııklı bir Eıyel manzarası ve bomboş köprüde tek başlarına çalan üç müzisyen karşılayacak.”

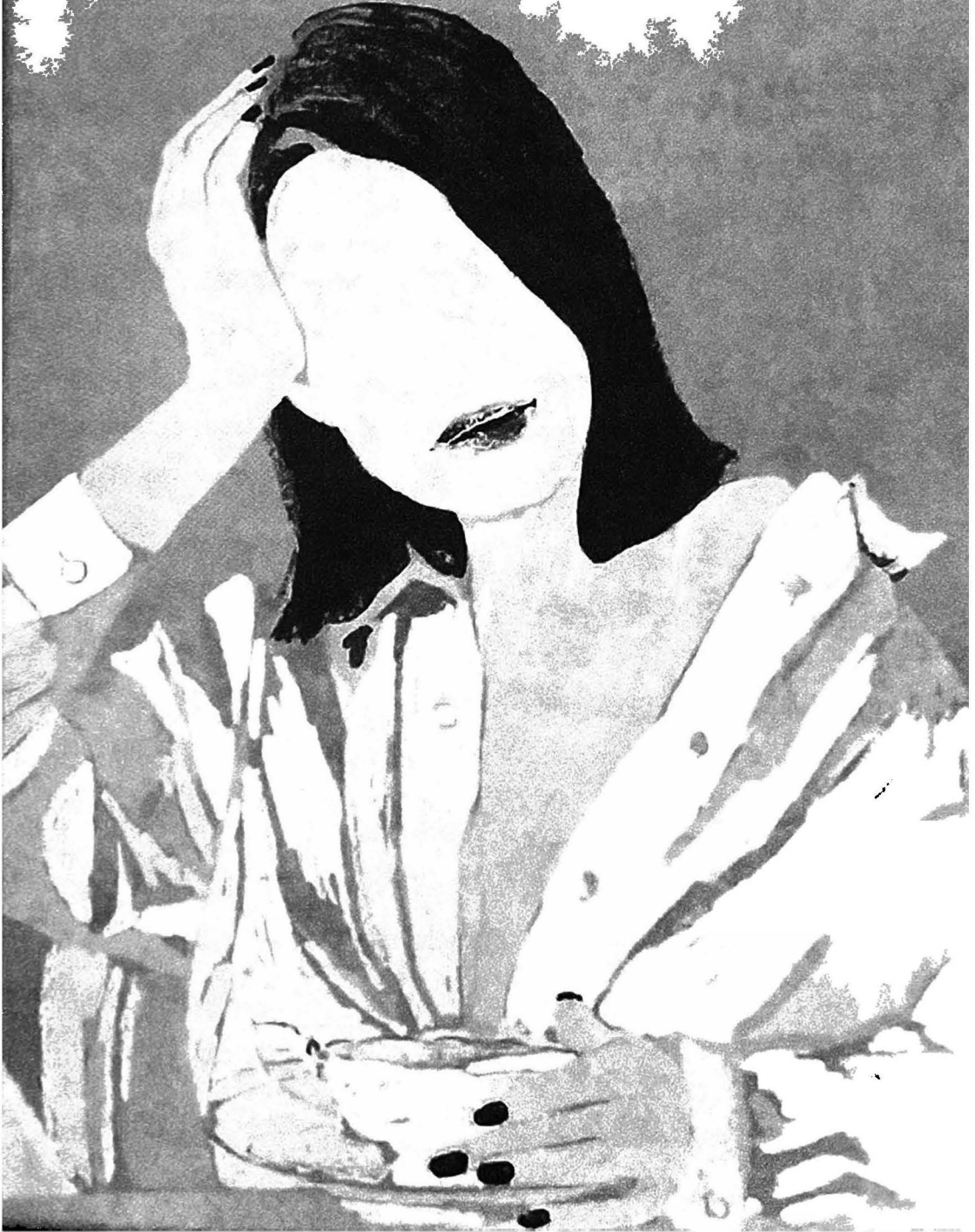
“Seni biraz tanıdıysam bunu bir süredir planladığına vemin edebilirim.”

“Doğru zamanı bekliyordum sadece.”

“İstedigin her yere seninle geleceğim,” dedi Korel yüzleri tabloya dönerken. “Zamanı geldiğinde sen de benimle geleceksin. Tek şartım bu.”

O an Segah adamın ne demek istediğini anlamasa da canlanmaya başlayan tablonun etkisine kapılıp şartını sorgusuzca kabul etti. İstedğini almış gibi hissediyordu ama uzun vadede işlerin nasıl gelişeceğinden ikisinin de haberi yoktu.

8. BÖLÜM

İlk önce Eyfel'in üzerindeki ışıklar hareketlenmeye başladı. Birbiri ardına havalanan fişekler gökyüzünü aydınlatırken turuncu ışıklar çoktan ikilinin yüzüne vurmaya başlamıştı. Kulaklarına dolan melodi tanıdık değildi belki ama çok güzel bir dans şarkısı olduğu kesindi.

Segah gözlerini kapatıp kendini âna bıraktığında Korel'in son anda elini tuttuğunu hissetti. Birkaç saniye sonra topuk sesleri taş köprü'nün üzerinde yankılandı. Ve daha ne olduğunu anlamadan dedektif tuttuğu eliyle kadını birkaç tur döndürüp zarıfçe geriye doğru yatırdı.

Genç kadın gözlerini açtığında dedektifin mavi gözlerini gördü. Tertemiz bir geceydi. Havai fişeklerin sesini bastıran keman sesi kadının içini ısıtıyordu. Dudaklarındaki gülümsemeyle birlikte doğruldu. Korel yavaşça Segah'ın belini sarıp onunla aynı kadının hayal ettiği dans etmeye başladı.

"Mutlu musun?" diye sordu.

"Dans etmek istediğimi biliyor muydun?"

"Işıklı bir Eyfel Gecesi'ne gitmek için böylesine bir hazırlık, piknik yapmak için olmasa gerek."

Dakikalarca dans ettiler. Ne kadar zamanları olduğunu bilmiyorlardı belki ama geri dönebilecekleri tablo birkaç

adım ötedeydi. Müzisyenler ikisine de aldırmadan çalmaya, Korel ve Segah dans etmeye devam etti.

Dedektif geri dönmelerine az bir süre kaldığını sesiyle geceyi aydınlatan Çello'nun grileşmeye başlamasını gördüğünde anlamıştı. Buna rağmen biraz daha zamanları olduğunu biliyordu. Şarkının yükseldiği noktada kadının kulağına doğru eğildi. Çok güzel kokuyordu.

“Buna kapılmak çok kolay Segah,” dedi hafif ciddi bir tonda. “Hayalindeki romantik adam olmadığımı unutma. Hiçbir zaman romantik bir adam olmadım. Sadece etrafta olup biten neyse... uyum sağlayacağım.”

“Sana öylece kapılacak bir kadın değilim Korel. Senin değil, kaçtığım dünyanın keyfini çıkarıyorum,” derken bile dudaklarındaki gülümsemeyi korudu.

İkisi de söylediklerinde ciddiydi ama ortak olarak düşündükleri net bir şey vardı.

Işıklı Eyfel Gecesi, unutulmaz bir geceydi.

Segah yırtmacından çıkarıp tabloda çıkarmak için kullandığı hançeri masanın üzerine koyarken saçları bir omzundan aşağı doğru dökülüyordu.

“Yine de hâlâ düşünmemiz gereken şeyler olduğunu biliyorsun, değil mi?” Korel sandalyesine oturup kadehinden bir yudum alırken nefesleri nihayet normale dönmüş gibiydi.

“Sana söylemem gereken bazı çıkarımlarım var. İçimden bir ses senin çoktan bunu bildiğini söylüyor.” İkisi de kısa süreli Gezgin macerasının ardından sakin bir ânı paylaşmaya başlamışlardı. Dakikalar önce Eyfel manzarasında bir köprüde dans etmiyorlarmış gibilerdi.

“Aklımı kurcalayan detaylar yok değil.”

“Taylan’ın Gezgin olabileceği gibi mi?”

“Olabilceği değil. Taylan’ın Gezgin olduğundan emimim.”

Özellikle o karmaşık depo gezisi aklına geldiğinde tüm bu yaşadıkları bir yapboz gibi geçiyordu birbirine. Dedektif kadının ne düşündüğünü okuyamadığı ifadesine bir süre baktı.

“Dedektif olan sensin Korel. İşine karışmayı istemiyorum ama sana uğradıktan sonra depoya gidecektim. Taylan’ın bana bu kadar değerli bir anahtar bırakması tesadüf gibi görünmüyor,” derken masanın üzerine bıraktığı tokayı işaret etti.

“Düşünmemiz ve sorgulamamız gereken çok fazla nokta var Segah. Doğrusunu söylemem gerekirse tablolarda gezinme işini bu yüzden kabul ettim.”

“Ah, tam aksine ben de dayanılmaz cazibeme karşı koyamadığını düşünmüştüm dedektif,” diye takılmadan edemedi.

“O da var tabii,” derken kadehini masaya bıraktı. Kadının esprili tavrına karşı o kadar ciddi bir tonda söylemişti ki gözleri kadının şaşkın bakışlarına kilitlenmiş gibiydi. Segah parıl parıl parlıyordu gözlerinin önünde. Akşamın başından beri dikkatini dağıtan tek şey Segah’ın değişken ifadelerinde gizliydi.

“Konuşmamız gereken konular gittikçe birikiyor ama geride kalanlardan konuşmak için fazla güzel bir gece.”

Genç kadın ise Korel’in aksine hâlâ tablo gezintisinin etkisindeydi. “Şimdiden bir sonraki tabloyu düşünüyorum.”

Dedektif ayaklanırken başını olumsuzca sağa sola salladı. "İpini koparan danalar gibi tabloda tabloya koşmayacağız herhalde," derken bile kadının dudaklarındaki muzip gülümseme aynı adamın söylediği gibi tabloda tabloya koşmaya karar veren birinin gülümsemesiydi.

"Bir süre ipimizi koparacağız Korel. Kendini hazırlasan iyi edersin."

"Sadece bu gece..." dedi genç adam ceketini çıkarırken. "Seni köşeye sıkıştıracağım ama sadece bu gece yeni hayatının keyfini çıkarman için susuyorum."

Segah gördüklerinden memnun bir şekilde önündeki tabaklardan aldığı yaban mersinini ağzına attı. Yorgun hissediyordu ama geceden kopmaya hazır değildi. "Yarın soruşturman için sana uyum sağlayacağım," diyordu ama bir yandan da kendisine doğru yürüyen adam dikkatini dağıtıyordu.

Genç adam yaklaşıkça yaklaştı, amacı masanın kadından tarafta kalan kısmındaki şişeyi almaktı ama bunu ona belli etmedi. Elini Segah'ın sandalyesine koyduktan sonra hafifçe eğildi, burnuna dolan koku sarhoş ediciydi. Yüzlerinin bu yakınlıklarında Korel, avcıyken bir anda av konumuna düştüğünü kadının kendisine bakan güzel gözlerine iyice sokulduğunda anladı.

"Yarın," dedi istemsizce yutkunurken. "Seni sorgulayacağım acemi gezgin. Konumuz epey dağıldı." Ardından şişeyi aldığı gibi yerine geçti ama Segah hâlâ bırakılmışı andaydı. Dedektifin kendisine yaklaştığı bu anlarda bambaşka birine dönüştüğünün farkındaydı. Fakat Korel daha yarım saat öncesinde tablodayken düşüncesini ciddi bir şekilde belli etmişti. Yeni ve heyecanlı hayatına kapılmak istiyordu, dedektif bir süre daha bekleyebilirdi.

“Beni defalarca sorguladın. Taylan ve tabloyla ilgili bildiğim her şeyi sana defalarca anlattım.”

“Taylan ya da tablo değil. Bana şu gezgin zimbirtısı hakkında bildiğin ne varsa anlatacaksın. Belli ki her tablodan bu kadar huzurlu dönmeyeceğiz.”

Siyah deri ceket ve koyu kot pantolonuyla kadının oturduğu koltuğun etrafında ağır adımlarla dolaşıyordu dedektif. Soracakları hazırды fakat Segah yeterince gergin görünmüyordu. En başarılı sorgulamaları en gergin anlarda çıkardı. Kadının üzerinde korkutucu bir etkisinin olmaması üzücüydü.

“Bu yaptığın rüşvete girer,” dedi Segah’ın getirdiği limonlu keki yerken. Keskin mavi gözleri ve kararlı adımlarıyla korkutucu olmaya yakındı belki ama elindeki kek dilimiyle ona baktığında gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu.

“Üzgünüm dedektif, amacım rüşvet vermek değildi. Sadece iflah olmaz iştahınıza ince bir jest yapmak istemiştim.”

Kaşları çatılsa da başıyla onayladı Korel. “Bu düşünce tarzını sevdim. Hep böyle devam edebilirsiniz.” Dedektif artık Segah’ın yanında rahatça yiyebiliyordu üstelik.

“Bana ne sormak istiyorsun?” Beyaz çiçekli günlük elbisesini düzelterip yerinde kıpırdandı genç kadın. Yanıtmasa bile adamın konuyu baştan derli toplu tutmak istediğini görebiliyordu.

“Şu çalıntı eşya meselesi ve Avcılar...” Bileklik ve toka, önlerindeki sehpanın üzerinde yan yana duruyorlardı.

“Bu konuda bildiğim her şeyi anlattım. Hatta seni gezgin bile yaptım,” dediğinde dedektif iki eliyle kadının omuzlarından hafifçe tuttu.

“Çizilmiş kadın sana bir şeyler anlatırken pencereden dışarı baktığını söyledin. Gördüklerini zihninde canlandırdı, dikkatini çeken bir görüntü oldu mu? Ya da o döneme aykırı görünen biri var mıydı?”

Genç kadın olumsuzca başını sağa sola salladı. “Bizim renklerimiz kadar canlı renkler yoktu. Herkes tek tip görünüyordu, hava gri gibiydi. Başka bir dilde konuştuğumu öğrendiğimde bir süre şaşkınlıktan hiçbir şey anlayamadım. Fakat dedektif...” dedi Segah kaşları çatık bir ifadeyle. “Köprünün üzerinde rüzgâr hissettin mi?” Korel sorusunu cevapsız bıraktığında aklına takılan her şeyi ortaya döktü genç kadın. “Şarkıyı duyabiliyordum. Nefes almamda da bir sıkıntı yoktu ama her şey hareketli olsa da ruhsuz gibiydi, sence de öyle değil mi? O an alışılmış bir şekilde gece olduğu için sıcaklığı kontrol etmedim ama esinti de yoktu, dışarıdaymış gibi bir hava akışı da...”

“Bunun üzerinde ben de çok düşündüm ama henüz cevabını bilecek kadar çok maceramız olmadı.” Segah’ın karşısındaki koltuğa oturup dirseklerini dizlerine yasladı. “Asıl mesele Avcılar, Segah. Gittiğimiz yerlerde tehlikelerle karşı karşıya olacaksak önceden hazırlıklı olmalıyız.”

“Gel, depoya tekrar gidelim, Korel. Gözden kaçırdığımız detaylar kesinlikle vardır. Sorguna orada devam edebilirsin.” Kekinden bir parça daha ağzına atan dedektif bu fikri daha şimdiden sevmiştii.

“O zaman hadi,” derken ikisi de ayaklandı ama Segah adamın gitmesine izin vermeden kolundan tutup onu kendine çevirdi.

“Bu arada,” dedi adama çekinmeden bakarken. “Ne yapmaya çalıştığını anlayabiliyorum.”

“Bir şey yapmaya çalışmıyorum,” dese de tanıştıklarından beri belki de ilk kez gözlerini kaçırdı genç adam.

“Dedektif kimliğini gözüme sokmana gerek yok. Beraber tabloları da girsek, sinir bozucu biri de olsan Korel Baysal değil, dedektifsin benim gözümde. Sana kapılmayacağım. Amacım sadece tüm bu olup biteni anlayıp sonlandırmak... Bunun için de sana ihtiyacım var.” Elini yavaşça adamın kolundan indirirken bakışlarını bir an için kaçırmadı. Genç kadının kafası karışık. Korel’in ne kadar yaklaşıp ne kadar uzak durmak istediğinden emin değildi. Bunun arkasında yatan nedeni de bilmiyordu üstelik.

“Ah Segah...” diye mırıldandı Korel. “Ah.”

İstese de kadının sözlerine cevap veremedi. Kolundan kayıp giden eli tutup evden çıkarken sıkıntılı bir nefes çekti içine. Derin bir çıkmazın içinde kadının ışıltısıyla yolunu bulduğunu söylemedi, şimdi olmazdı.

Kısa sürede vardılar özel depo şirketine. Golden Box Depolama aynı geçen geldikleri gibi modern ve bir o kadar kasvetli görünüyordu. Büyük otomatik kapıdan içeri girdikleri gibi genç bir hanımefendi tarafından karşılandılar.

“Yöneticiniz Hikmet Gönen ile görüşeceğim. Segah Kaşıkçı ve Korel Baysal,” dedi Segah ciddi bir tavırla. Buraya daha önce geldiğinde sistemin nasıl işlediğini yeterince anlamıştı.

“Hikmet Bey burada değil,” derken arkasında kalan koridordan neredeyse koşa koşa girişe gelen Hikmet Bey’i görmemişti henüz görevli.

“Segah Hanım, Korel Bey! Hoş geldiniz,” diye bağırdı orta yaşlı adam. Muhtemelen Segah, Golden Box’a en çok para yatıran müşterilerden biriydi ve gözü açık yönetici kime nasıl davranacağını iyi bilirdi. Görevli hanımefendiyi hafifçe kenara ittikten sonra durup ceketini ilikledi.

“Neredeyse burada olmadığınıza inanacaktım,” dedi Segah alay eden bir tonda. “Ne zaman gelirsek gelelim burada olacağınızı söylemiştiniz.”

“Sizin için her zaman buradayım Segah Hanım, Korel Bey. Ziyaretinizi neye borçluyuz? Kendiniz için bir kasa oluşturmak istiyor gibi bir havanız var,” diyerek şansını denese de samimiyetsiz bir şekilde gülmeden edemedi.

“Bu sefer değil. Henüz depolama şirketinizden memnun muyum değil miyim, bilmiyorum. Çok uzatmadan, depoyu göreceğiz. Anahtarı getirir misiniz?”

Derin bir nefes alan Hikmet Bey, düşündüklerini belli etmemek için öyle büyük bir performans sergiliyordu ki... “Geçen sefer sizin için bir istisna gerçekteştirdik. İstediğiniz her an kocanızın deposunu göremezsınız.”

“Dünya para ödüyorum size. Her seferinde sizden izin mi alacağım?” Geldiği her seferinde bu adamla uğraşmak istemediğinden emin olan Segah, adama cevap bile vermeden çantasından telefonunu çıkardı. Muhasebecisi Samet birkaç çevir sesinden sonra aramayı cevapladığında kendisine merakla bakan Korel’e kibarca gülümsedi.

“Samet senden bir şey rica edeceğim. Golden Box’ın bize gönderdiği listedeki en büyük depoyu alır mısın benim için? Taylan’ın deposunu içine alacak kadar büyük olduğundan emin ol.” Samet onayladıktan sonra aramayı sonlandıran Segah ifadesiz bir yüzle adama döndü. “Şimdi gidiyorum ama bir daha bana zorluk çıkarmayın.”

“Aman Segah Hanım, lütfen. Kusuruma bakmayın sizi sıkmak istemezdim. Prosedür neyse onu söylemiştim sadece. Gelin, depoya götüreceğim sizi.”

Segah bir süre adama baksa da Korel’in koluna dokunmasıyla kendine geldi. Açgözlü insanlardan nefret ederdi, kibar tavrını törpüleyen tek insan tipi idi. “Hadi, gidelim.” Dedektif kadını sakinleştirdiğinde koridorları geçip özel kapıdan yine yan yana sıralı korunaklı depolara geldiler. Hikmet Bey, *Taylan Zafer* yazılı özel anahtarı avucuna bıraktığında ise bekletmeden içeri girdi. Genç kadının tokası saçlarındaydı, dedektif ise bilekliğini daha buraya gelmeden takmıştı.

İçerisi hâlâ aynıydı, tek eşya yerinden oynamamış gibi görünüyordu. İçerideki tablolardan kulağına dolan uğultuları göz ardı etti. Tokası saçında dolaşacaksa bu uğultulara da, tablolardaki hafif kıpırtlara da alışması gerekiyordu. Göz ucuyla Korel’e baktığında sert çenesi ve agresif duruşu gerginliğini epey ele veriyordu.

Ses de duysa, tablolar da hareketlense Segah tablolarla ilgili her duruma kolaylıkla uyum sağlayabilirdi. Hayatı bu eserler arasında geçmişti fakat Korel öyle değildi. Duyduğu seslerden ürküp ürkmediğini bir an için merak etti genç kadın. Deponun ışığını yakıp halının ortasına doğru ilerleyen adama yaklaşip destek olmak istercesine elini tuttu.

Dedektif bunu beklemiyordu ama bozuntuya vermedi. Etraftaki başını ağrıtan uğultuya rağmen kafasını eğip kadının tuttuğu eline baktı.

“Uğultular çok sinir bozucu, değil mi?” dedi güzelce gülümserken. Kendisini biraz olsun iyi hissetmesini istiyordu.

“Kafamın içinde kırk atlı dolanıyor gibi. Yüzlerce insan konuşuyor ama dediklerinden hiçbir şey anlamıyorum.”

“Şöyle bir inceleyip çıkacağız,” dedikten sonra adamın elini bıraktı. Yalnız olmadığını göstermiş olduğunu umuyordu.

“Şu hale bak.” Korel eliyle dolabı işaret ederken keyfi kaçmış gibiydi. “Toplamadık eşya bırakmamış. Tarihin iligini sömürmüş resmen.”

“Bunun bir padişahın olduğuna adım kadar emimim,” derken Segah dolabın içindeki kırmızı kaftana korkarcasına dokundu. Aynı kaliteli kumaştan, parıltılarla işlenmiş göz alıcı kavuğu da hemen altındaydı. Kavuğun yanındaki kilitli ahşap kutu dikkatini çektiğinde eğilip kutuyu dışarı çekti. “Korel, bak, bunu daha önce görmüş müydük?”

“Geçen geldiğimizde gördüm ama açılmadık bir sürü kutu var burada. Hangi birine bakalım?”

“Birinden başlasak iyi olacak.”

Kilitli olduğunu görse de düşündüğü kadar sıkı ve güvenilir bir kutu değildi Segah’ın elindeki kutu. Dedektifin uyguladığı güçle ahşaba çakılmış vidalar gevşedi ve son bir baskıyla kutunun ağzı ardına kadar açıldı. “Vay şerefsiz,” diye mırıldanan Korel bile gördüklerine inanamadı.

“Bunlar burada yakalanırsa var ya... Bırak dolandırıcı diye anılmayı, sürerler bizi Korel.”

Tarih derslerinde gördükleri padişah mühürleri, el yazması sözleşmeler ve içeriğini bilmedikleri küçük defterlerle dolu kutuya dokunmaya bile korktu Segah. İnandırıcı gibi değildi. Bu odadan dışarı çıkacak herhangi bir şey ikisinin de başını belaya sokmaya yeter de artardı bile.

Korel kutunun içine yakından bakmak için eğildi ve Segah'ın elini uzattığını gördüğünde başını olumsuz anlamda sallayıp kadının dokunmasını kibar bir hareketle engelledi. Ardından cebinden çıkardığı eldiven paketlerinden birini Segah'a uzattı, birini de kendisi için açtı.

Mühürlerden birine uzanmıştı ki parmakları daha altın mührü değmeden bir ses gürledi deponun içinde. Genç kadın çıkan sesteki dolayısı deponun sallandığına yemin edebilirdi. Korel ve Segah kafasını kaldırdığı gibi devasa tablodaki padişahın yavaş yavaş ayaklandığını anbean izlediler. Tablodan kopan çatırtılar ve yanık kâğıt külleri de cabası...

“Siz! Mührüme dokunmaya nasıl cüret edersiniz!”

Küçük depo başlarına yıkılıyordu sanki. Oda gittikçe kendi içine doğru çekiliyordu, hissettikleri sarsıntı en az dört şiddetinde bir deprem yaşıyormuş gibi gerçikti. Yarım duvarı kaplayan çerçevenin dört kenarından çıkan ısırtılar durum buyken bile dikkat çekmeyi başarıyordu.

Burunlara dolan hafif bir yanık kokusu, etrafa saçılan yanık kumaş parçalarını desteklerken Korel, genç kadını hızlıca arkasına doğru çekti. Fakat Segah adamın arkasında durmaktansa dengesini korumayı başardığında kendi-

ni resmen tablonun önüne attı. Daha fazla saklanma ya da geri çekilme olmayacaktı.

Yaşlı adamın eli tablodan çıkıp Segah'a uzanmak üzereydi ki Korel son anda kadını yakalayıp birkaç adım geri çekti. "Ne yapıyorsun?" Neyse ki yavaş yavaş dinen sarsıntılarının sonunda ayakta durabilmek mümkün olabilmmişti.

"Eşyalarınızı size vereceğim padişahım," diyen genç kadına karşı tablodan uzanan el birkaç saniyeliğine duraksadı ve sonunda elini büyümlü parıltılar eşliğinde geri çekti.

"Tövbe hâşâ! Her kaftan giyeni padişahın mı sanırsın, ben vezir-i azam Ayas Süleyman Paşa! Gafil seyyahlar siz misiniz?" Sözlerinin sonuna doğru sesi iyice yükselen paşanın tekrar ayaklanmasıyla Korel öne doğru birkaç adım attı. Gergin olsa da yüzünde ne düşündüğünü belli etmeyen rahat bir ifade vardı.

"Şöyle bir araya girmek durumundayım paşam. Kabaca 1500'lerden hesaplasak aramızda 400-500 yıl var," derken genç adam sanki kısa ve olağan bir zaman aralığından bahsediyormuş gibiydi. "Demem o ki, kelleimizle falan uğraşıp zaman kaybetme. Mühürlerini biz çalmadık."

"Adamı sinirlendirme Korel," diyen kadına kıstığı gözleriyle baktı genç adam.

Hafifçe kadının kulağına doğru eğildiğinde Segah'ın düzgün düşünemediğini daha yakından hissetti. "Tablolara girmek için yanıp tutuştuğunu biliyorum ama çerçevenin hemen arkasında elinde silahlarıyla seni bekleyen avcılar olabileceğini bir düşün derim," dediğinde Segah'ın gözleri gözden kaçırdığı bir detayı hatırlamış gibi kocaman açıldı.

“Mühürlerimi verin!”

“Gelip kendin almaya ne dersin koca adam? Kaftanın ağırlık yapmıyorsa tabii,” dedikten sonra dolabın içindeki kavuğu alıp başına geçirdi. “Hem bana daha çok yakıştı sanki.” Dedektifin görmek ve deneyimlemek istediği bir şey vardı ama o an için isteğine ulaşamadı.

Adamın fırça darbelerinden oluşan ifadesi gittikçe değişirken Segah istemsizce bunun nasıl mümkün olabileceğini bir kere düşündü. Renkler hayatın en büyük değerlerinden biriyken, kendi değerlerinden kurdukları dünyada nelere sebep olabilecekleri hayallerinin ötesindeydi.

“Mühürleri biz de yeni bulduk. Sandığınız gibi kötü insanlar da değiliz,” derken Korel kendini bu sözün dışında bırakırcasına kavuğun taşlarından birini yüzündeki alaycı ifadeyle kopardı. Segah gözlerini devirmeden edemedi, ikisinin de izledikleri yol farklıydı elbette. Eğilip kutudaki mühür kalıplarından birini aldı ve paşanın uzattığı eline doğru yavaşça attı. Mührü aldığı gibi elini içeri çeken paşa şaşkınca bir mühre bir de kadına baktı. Yüzündeki öfke kırmızılıkları anbean ten renklerine döndü. “Bunları sizden çalan adamı tanıyorum, düşmanınız o. Öfkenizi ona saklayabilirsiniz.”

“Ya da o taht gibi çizilmiş şey her neyse, kıcınızı kaldırıp *self* servis mühürlerinizi alabilirsiniz.”

“Ya sabır! Asabımla oynama be adam!”

“Dedektif...” dedi Segah kısaca. Genç kadın garantici olmaya çalışıyor, dedektif ise adamın ısrarla dışarı gelmesini garip buluyor ve bu konunun üzerinde durmak istiyordu. “Taylan Zafer’i araştırın paşa. Eşyalarınızı çalan

odur. Bana bilgi verirsiniz, mühürlerinizin hepsini geri vereceğim.” dedikten sonra uzanıp tokasını seri bir hareketle kafasından çıkardı. Aynı şekilde genç adam da bilekliğinden kurtulduğunda bir süre birbirlerine baktılar.

“Hadi, gidelim.” Korel’in sesiyle bölünen garip sessizliğin ardından kutuyu güvenli bir yere kaldırıp depoyu tekrar kilitlediler. Düşündüğünden daha çabuk ayrılıyorlardı ve bütün bunlar o kadar çabuk yorgunluk veriyordu ki geri kalan detayları incelemeyi hep sonraya bırakıyorlardı.

Ana binadan çıkıp otoparka doğru ilerlerken Segah aniden durdu ve arkasından ilerleyen adama döndü. “Haklıydın. Tablolara girip çıkmak için yanıp tutuşuyorum ve evet, Avcıların orada olabileceğini düşünmedim bile. Yine de fikrim değişmedi. Her tabloda olamazlar.”

“Orasını bilemem,” dedi Korel kadına yaklaştığında. “Fakat Segah, kendi hayatından ne kadar sıkılmış olursan ol, hayatını korumak zorundasın. En ufak bir hatanda elinden alınan o sıkıldığını düşündüğün hayatın olacak. Bugünkü gibi sakın bir daha kendini öne atma.” Kadını geçip arabaya doğru yürürken Segah onun arkasından baktı bir süre. Orada pek de endişelenmiş gibi görünmese de kendisini hızlıca arkasına çektiği ânı hatırladı. Korel’in yanında olması, düşündüğünden çok daha güven vericiydi.

Sakin ve genellikle sessiz geçen bir yolculuğun ardından galeriye döndüklerinde genç kadın artık işine daha fazla odaklanması gerektiğini biliyordu. Tablolar ve Gezgin mesesi bir yana, işiyle dengede yürütebildiği takdirde bunu gerçekten yapmak istiyordu. Fakat henüz iste-

diği gibi odaklanabilmiş değildi. Sezon açılmak üzereydi ve açılış sergisini her zamanki gibi Segah yapacaktı. Gerçi henüz hiçbir işe başlamış değildi.

Dedektif her zamanki gibi kadının ofisine ilerlerken Segah onu durdurup tokasını uzattı. Muhtemelen bilekliğini küçük kasalarına koymaya gidiyordu ve genç kadın kibarca kendisi için tokayı yerine koyup koyamayacağını sordu. Korel tokasıyla birlikte ofisine ilerlerken Serdar hızlı adımlarla kadının yanına ulaştı.

“Hah Serdar, ben de seni arayacaktım. Sanatçılarımızla toplantı yapmamız gerekiyor. Sezonun açılış sergisi projesini başlatalım artık. Küratörleri bilgilendirir misin?”

“Tabii ki,” derken kadının söylediklerini not alan Serdar’ın dudaklarına heyecan dolu bir gülümseme yerleşti. “Bu sergi için üç proje oluşturmuştun Segah, izin ver hatırlatayım. Aromatik, Destansı ve Galaksi. Hangi projeyi başlatalım,” dedikten sonra kadının ana salona giden adımlarının saniyeler içinde yavaşladığını ve en sonunda durduğunu izledi.

“Hiçbiri,” dedi Segah büyük ana salonun kapısında tabloları bakarken. Gözleri her birinin üzerinde kısaca gezinse de çizilmiş kısımlara değmiyordu bakışları. Renklerin karşı konulmaz bir daveti varmış gibiydi ve genç kadın bu davet karşısında kendisini daveti kabul etmekten başka çaresi yokmuş gibi hissediyordu. “Palet projesini başlatıyoruz.”

“Palet Projesi...” diye tekrarladı Serdar keyifle. Söylemesi bile epey hoşuna gitmişti. “Dosyaları Palet Projesi olarak hazırlatıyorum ve sanatçılarımızı bilgilendiriyorum.”

“Henüz değil. Üzerinde çalışmak için birkaç güne ihtiyacım olacak. Bu arada bana, Korel’e ve kendine kahve söyler misin?” dedikten sonra ellerindeki kitaplarla ana salona giren ikiliyi gördü genç kadın. “Beril ve Uğur’a da söyle. Benimki naneli olsun.”

Notlarıyla birlikte ofise doğru ilerleyen Serdar uzaklaştığında Segah gülümseyerek salonun ortasına doğru yürümeye devam etti. “Beril, Uğur! Gelin,” diye işaret etti olduğu yeri. Gençler koşa koşa yanına geldiklerinde onları burada görmekten ne kadar keyif aldığını bir kere daha anladı Segah.

“Merhabalar Segah Hanım, nasılsınız?” Her zamanki kibarlığıyla Uğur söze girdiğinde genç kadın başıyla selamladı onu.

“Ben iyiyim, asıl sizi sormalı gençler. Siz nasılsınız?”

“Teşekkür ederiz,” diye yanıtladı Beril. “Biz de sizinle konuşmak istiyorduk.”

“Geçen gün Serdar az çok bahsetti ama üzgünüm, heykeller meseleyse hiç bahsetmeyin bile. Eserlerinizi merakla bekliyorum. Normalde sanatçıya zaman sınırlaması koymayı doğru bulmam ama az önce sergi projemizi başlattık, dolayısıyla çok fazla zamanınızın kalmadığını bilmelisiniz.” Beril ve Uğur’un gözle görülen şaşkınlıkları ve düşen omuzları Segah’ı iyiden iyiye keyiflendirdi. Gençler beshelli üretim sancısı çekiyorlardı. Bilmedikleri şey ise çekilen üretim sancısının her zaman güzel sonuçlar doğurduğuydu.

“Ama Segah Hanım...” diye şansını bir kere daha denemek istedi Uğur.

“Hayır, ama yok. Aynı zamanda bu projede benim asistanlarım olacaksınız. Demem o ki, işiniz çok. Koşun Serdar’ı takip edin, yapacaklarınızı anlatsın,” derken bir yandan da az önce ofisine doğru giden adamı işaret etti. Her ne kadar zor da gelse kadının dediğini ikiletmediler ve en nihayetinde Segah yalnız kaldığında çalışmaya başladı.

Düşündüğünden daha yoğun bir planlama gerekiyordu. Galerisindeki eserleri çok sever ve değer verirdi fakat yeni sezon için yeni eserleri gün yüzüne çıkarmalıydı. Anlaşmalı sanatçılarıyla görüşüp yeni ve insanlarla paylaşılmayı bekleyen nasıl eserler ortaya çıkardıklarını görmeliydi. Sezon ortasına kadar kaldırılıp saklanması gereken tabloları işaretledi, birebir içinde gezmek istediklerini ise kırmızı etiketle belirledi. Neredeyse iki buçuk saati geçmişti ama yine de büyük salonun devasa duvarlarını düşündüğünde daha salonun çeyreğini bile kontrol etmemişti.

İşe başlamadan gelen ve yarısını bile içemediği kahvesi soğumuş, etraf her zamankinden sessiz bir hale bürünmüştü. Hatta galeride varlığı her an hissedilen dedektiften bile uzun süredir ses soluk çıkmamıştı. Genç kadın elindeki etiket rulosunu kenara bırakıp mini merdiveni ne kolay çıkıp inebilmek için çıkardığı topuklu ayakkabılarını giydi. Ofise uğrasa fena olmayacaktı.

Yolda kendisini Serdar karşıladı. İşlerinin çoğunu bitirmiş olduğu rahat tavrından ve yavaş yürüyüşünden belli oluyordu. “İşlerini bitirdiysen erken çıkabilirsin,” dedi Segah adamı şaşırtan bir şekilde. “Git biraz ailene vakit ayır. Korel’i ben gönderirim.”

“Harikasın Segah, o zaman ben çıkayım ama Korel Bey yukarıda değil.”

Nasıl vani?" derken gözlerini kıstı genç kadın. Dedektif genç kadını görmeden ya da ona seslenmeden gitmezdi ki...

"Gerçi çıktığını da görmedim ama ofisinizde ya da galeride değil." Segah bir anda kocaman açılan gözleriyle şaşkınlığını gizleyemedi. Adama tek kelime bile edemedi ofisine doğru elinden geldiğince büyük adımlarla koşmaya başladı.

Aklına gelenlerde yanılmak istiyordu ama odasına girdiğinde onu göremedi. Üstelik siyah deri ceketi sandalyesine asılmış, kahve bardağı hâlâ masanın üzerindeydi. Nefes nefese kalmış olsa da masasının yanına gittiğinde eğilip çekmecesindeki küçük kasaya baktı. Tokanın yanında olması gereken bilekliğin orada olmaması genç kadını bir anda gergin bir ruh haline soktu. Dudakları ince bir çizgi haline alırken kaşları çatılmıştı. Seri bir hareketle tokayı alıp saçlarının yanlarından aldığı iki tutamı başının arkasında birleştirip tokayı saçında sabitledi. Bu işin en kolay kısmıydı. Küçük kasanın hemen üst çekmecesinde tuttuğu küçük hançeri de aldığı anda tamamıydı. Adamın nereye gittiğini bilmiyordu ve tablolar konusunda ne kadar bilgisiz olduğu düşünüldüğünde çok yanlış bir adım atmış olması muhtemeldi.

Odasından çıkmadan önce şöyle bir etrafına baktı, bu odada olamazdı çünkü girebileceği bir tablo bırakmamıştı Segah burada. "Ah Korel..." diye mırıldandı istemsizce. "Yüzlerce tablo var burada." Onu nasıl ve nerede bulacağını bilmiyordu.

Ana salonda kendisi çalıştığına ve adamı görmediğine göre... Davet salonlarından başlamak mantıklı olacaktı.

Yine koşar adımlarla ilk davet salonuna gitti. Ayakkabıları koşmak için yapılmamıştı besbelli ama Segah buna aldırmadan koşmaya devam ediyordu. Paniklemek istemese de çok ince bir çizgi üzerinde yürüyor gibiydi. Dedektifin kendi başına böyle bir şey yaptığına inanamıyordu. İlk davet salonunda her şey yolunda görünüyordu. Ne kadar bakınırsa bakınsın Korel'e dair bir iz bulmak epey zordu.

İkinci davet salonunda da her şey aynı gibiydi. Daha önce yemek yedikleri davet masasının kenarına yaslanıp soluklanırken hiç olmadığı kadar sinirliydi Segah.

“Şşşş,” diye bir ses duyduğunda otomatik olarak başı sesin geldiği yöne çevrildi. Yerde duran, hafif eğimli bir şekilde duvara yaslanmış bir tablodan gelmişti ses. *Beyaz Atlı'nın Laneti* tablosuydu bu, Segah'ın en sevdiği tablolardan biri daha... Şaha kalkmış beyaz bir atın sırtındaki adam kendisine bir kere daha seslendi. “Sana diyorum. Beni duyabiliyor musun?”

“E-evet, duyabiliyorum,” dedi Segah yaslandığı yerden doğrulurken. At yavaşça dört ayağının üzerinde normal bir duruşa dönerken genç adam başıyla selamladı kendisini. Genç kadın da ona aynı şekilde karşılık verdi.

“Adamı mı arıyorsun?”

“Onu gördünüz mü?” diye atıldı öne kadın. “Lütfen söyleyin, hangi tabloda?”

“Söyleyeceğim ama işin bittiğinde bana bir iyilik yapmak için geri döneceksin, söz ver.” Segah için o an hiçbir şey önemli değildi. Neyi onayladığını bilmiyor ya da adamın nasıl bir iyilik isteyeceğini düşünmek bile istemiyordu. Tek istediği Korel'in yanına gitmekti.

"Söz veriyorum, geri döneceğim. Şimdi lütfen söyle." dediğinde Atlı, belindeki kınından yavaşça çıkardığı kılıcıyla Segah'ın biraz çaprazında duran devasa tabloyu işaret etti.

"İşte orada."

"Güneş Tanesi," derken bir süre nefes alamadı genç kadın. Genellikle korkunç bir tablo olarak bilinirdi Güneş Tanesi. Karanlık bir harabenin ortasındaki minik sarı çiçeğe ithafen bu ismi almıştı tablo ama Segah'ın ne zaman baksa içini ürperten bu eserde adamın ne işi vardı? Yine de bir saniye bile tereddüt etmedi. Tablonun karşısına geçip gözlerini birkaç saniye için kapattığında değişti her şey. Gözlerini açtığında o derme çatma döküntünün içindeydi ve ayağının altındaki tahta parçalarından çatırtılar geliyordu.

Etrafa bakınmaya çalıştı fakat genç kadının görüşü, kırık pencerelerden içeri dolan ay ışığıyla sınırlıydı. "Korel!" diye seslendi çok bağırmamaya çalışarak. Tavanı tutacak odanın birkaç duvarı farklı yerlere açılan kapılara rahip ve Segah korkudan hafifçe titreyen bacaklarıyla o kapılardan neler çıkabileceğini bilmiyordu. Yine de ilerlemek zorundaydı. Sessizliği bölen birkaç adım daha attığında kapılardan kendisine en yakın olanını seçti.

"Korel, burada mısın?" Yine ses yoktu. Elindeki hançerin kabını çıkarıp kendini her türlü atağa karşı koyabilecek duruma getirmeye çalıştı. Yan yana duran üç kapıdan birine ilerleyecek ki adım attığı gibi tavandan gıyotün bıçağı gibi ince şerit bir bıçak, ayakkabısının he-men önüne indi. Hatta genç kadın sivri topuk ayakkabısının ince burnunun aruk olmadığına yemin edebilirdi.

Tam o anda diğer kapıdan bir el uzandı ve kadını seri bir hareketle karanlığa doğru çekti. Segah ise karışmış kafasına rağmen ani kararlar verdiği o an hançerini savurmaktan çekinmedi. Kısa bir inleme duyduğundan emindi ama biri tarafından sarılmıştı ve kendisini sarmış olan kişinin bir eli ağzının hemen üzerindeydi. Çırpındı, belinin hemen altından saran kola direnmeye çalıştı ama çok güçlüydü.

“Segah, lanet olsun benim, Korel. Sakin ol.” Genç kadın adamın fısıltıya benzeyen sesini işittiğinde hızla aldığı nefesleri kontrol altında tutmaya çalıştı. Korel buradaydı. Başarmıştı, onu bulmuştu. “Şimdi ağzını açıyorum, sessizce nefes al.”

Sırtı adamın göğsüne yaslanmış öylece dururken sessizce adamın dediğini yaptı. Fakat sadece birkaç saniye... dedektifin kollarında dönüp yüz yüze geldiklerinde Segah odaya sızan ay ışığına şükretti. “Burada ne işin var Korel, buraya neden geldin? Neden bana haber vermedin?”

“Şşşş,” derken genç adam gözlerini kapattı ve kafasını eğip başını Segah’ın başına yasladı. Yorulmuş bir hali vardı, belli etmese de gerginlikten ensesinden akan ter boncukları içinde bulunduğu durumun zorluğunu gösteriyor gibiydi.

“Benim için geleceğini tahmin etmemiştim Segah Kaşıkçı,” diye mırıldandı saniyelik bir gülüşün ardından. Başını kaldırdığında ise gülüşünden eser yoktu. Dudaklarından kadını biraz daha panikleten o sözler döküldü. “Avcılar burada.”

Üzerine çöken gerginlik ve belli etmek istemese de panik havası, adamın kolları tarafından çevrelenmişken daha da belirginleşiyordu. Çok hafif bir ışıpta Korel’in

dikkatlice etrafına bakındığını gördü. Sert çenesi kaskatıydı, gözleri ise keskin bakışlarla tarıyordu her yeri.

“Buralarda bir yerlerde olmalılar. W, girişleri kontrol et,” dedi güçlü bir ses. Genç kadın istemsizce Korel’e daha sıkı sarılırken elindeki hançeri tekrar savurmaya hazırды. Korel ise silahıyla iyice vaziyet aldı.

Belli belirsiz bir sesle, neredeyse bir nefes kadar sessizce “Hazır ol,” dedi genç adam. Segah başıyla onaylayıp duruşunu dikleştirdi ve korkmaktan vazgeçti. Şu an burada yaşananların hepsi bir nevi kendisinin gezgin olma isteği yüzündendi ve Korel’i tehlikeye attığı gerçeği tüm panik havasını dağıtmaya yetmişti. Sinddiği yerden ayrılıp ayakkabılarını sessizce çıkardı ve adamı korumak istercesine hafifçe önüne doğru eğildi.

“Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim dedektif.”

W birinci girişi kontrol ederken Korel kadını kibarca tutup başına küçük bir öpücük kondurdu. Tamamen köşeye sıkıştırılmış olsalar bile öyle tatlıydı ki... Elindeki ufak hançeriyle adamı koruyacağını söylerkenki ifadesi Korel’i delirtiyordu.

“Öyleyse, koru beni.” Segah adamın saçlarına değen dudakların uzaklaşmasıyla gözlerini açtı ve Avcı’yı karşılamak için daha da hazırды artık.

“Burası temiz,” dedi W. Ardından kontrol edeceği giriş Segah ve Korel’in ardına saklandığı girişti. Esneyen tahtaların çırurular her adımda daha da yaklaşırken ortam o kadar gergindi ki Segah bu karanlıktan ölesiye nefret etmişti.

En nihayetinde W ikinci girişin önünde belirdiğinde karşı karşıya kaldılar. Girişten yansıyan ışık adamın yüzünü

gözler önüne sererken Segah hançerini doğrulttu, Korel ise silahını çekti. Nefesler tutulmuş gibiyken W, çapraz askıyla boynuna astığı silah benzeri ince uçlu bir ok tutuyordu elinde. Genç kadın yakınında duran oktan burnunu yakan bir koku aldı o an. Neydi bu, tiner miydi?

Garip bir şekilde W başını hafifçe yana doğru eğip Segah'a doğru yaklaştı. Emin olmak ister gibi bir hali vardı. Her iki taraf da sessizliğini koruyordu aynı zamanda. En ufak bir çatışma sesi bile diğer Avcıları buraya toplayacaktı.

Segah kendisine yaklaşan yüzün fırça darbelerinden oluştuğunu ve yüzün farklı renklerle kaplandığını gördü. Yüzünün farklı yerleri kurumuş boyalar gibi çatlamış görünse de bazı yerler parıl parıl parlıyordu. Sadece gözlere dokunulmamıştı.

Gözlerin rengi, Tanrı'nın yaratılana hediye ettiği ilk ve en güzel renk paletiydi.

W ikiliye son bir defa daha baktıktan sonra derin bir nefes çekti içine. "Oradalar mı?" diye uzaktan gelen sesleniş burada fazlasıyla oyalandığını gösteriyordu. Okunu geri çekip bir adım geri attı. "Gidin buradan," derken bakışları net ve ne yaptığından emindi. "Hayır, burada değiller," diye bağırdı diğer Avcılara doğru. En sonunda yanlarından ayrılıp üçüncü girişe doğru gitti ve henüz bir dakika geçmemişti ki "Buradalar! Kaçıyorlar, yardıma gelin!" diyen bir bağırış duyular.

Koşan adımlar yıkılmak üzere olan evin girişindeki ahşapları yerinden sökerken sesler uzaklaştığı gibi Korel kadının elinden tutup sindikleri karanlık köşeden çıkardı. Etrafı kontrol ediyordu bir yandan ama artık buradan ayrılmaları gerektiğini biliyordu. Acele etmek çoğu zaman felaketlere yol açardı.

Kimse olmadıklarını fark ettikleri an tahtalara basmamaya dikkat ederek tabloya kadar koştular ve Segah hançeriyle tablonun ortasına derin bir yarık açtı. İlk önce Korel'in bilekliğini ardından da kendi tokasını yarıktan attıktan birkaç saniye sonra davet salonundaki masanın üzerine doğru sert bir düşüşle döndüler dünyaya.

“Şunları yavaş atmayı hâlâ öğrenemedin,” diyen Korel doğrulmaya çalışırken yüzünü buruşturdu.

“O anın heyecanıyla hızımı ayarlayamıyorum,” dese de doğrulduğu gibi aklı başına geldi genç kadının. Korel'in gömleğinin yakalarından tutup onu sarsmak istedi ama adamı yerinden oynatamadı bile. “Benden habersiz nasıl böyle bir şey yaparsın Korel! Seni göremeyince ne kadar endişelendim, biliyor musun? Her adımı beraber atacaktık! Bir daha sakın bunu yapma.”

Korel dudaklarındaki belli belirsiz gülümsemeyle izliyordu kadını. Nihayet dönmüşlerdi, şimdi endişeleneceği hiçbir şey kalmamıştı. “Seninle tablo tablo gezeceksek şu Avcı bozuntularını görmem gerekiyordu. Neyle karşı karşıya olduğumu bilmeden hazırlıklı olamam.”

“Bunu benimle paylaşman gerekiyordu!”

“Sana anlatmasam bile... benim için koşa koşa yanıma gelmen klas bir hareketti Kaşıkçı. Bunu unutmayacağım,” dedikten sonra ellerini kadının hâlâ yakasını tutmakta olan ellerinin üzerine koydu. “Hem bana zarar gelmesine izin vermeyeceğini söyledin. Bundan sonra sözünü tutmak zorundasın.”

“Tutacağım tabii ki, seni bu işe sürükleyen benim,” derken bir anda dikkati elinin üzerindeki yaralı eline çevrildi. “Korel, yaralandın mı sen?”

“Yaralanmadım, geldiğin gibi hançerledin beni. Arada fark var,” dediğinde Segah ellerini çekip şaşkınlıktan kocaman açılan ağzını kapattı.

“Ben mi yaptım?” Aklına Korel’in kendisini girişin arka kısmına doğru çekerken hançerini savurduğu ve duyduğu küçük inilti geldi. Gözleri istemsizce daha da açıldı. “Evet, ben yaptım! Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim derken ben zarar vermişim.”

“Sen de böyle bir kadınsın, ne yapalım.” Hiç yaralanmamış gibi olayın keyfini çıkaran Korel, kadını gülen gözlerle seyrediyordu.

“Hemen doktoru çağıralım, epey kanıyor.” Arkasını dönüp dışarıya doğru seslenmek üzereydi ki genç adam kadını durdurdu.

“Önce odana geçelim.”

“Ne diyorsun Korel, doktorun hemen buraya gelmesi gerekiyor.”

“Sence insanlar bu masanın üzerinde, böyle dağılmış bir vaziyette ne yaptığımızı düşünürler? Tabloya girip Avcılarla yüzleştığımızı mı, yoksa ortalığı ateşe verdiğimiz mi?”

Segah adamın dağılmış gömleğine ve saçlarına baktı. Muhtemelen kendisi de öyleydi ve ayakkabıları bile tabloda kalmıştı. Yırtmacının bir kısmı da geçişin hızıyla yırtılmış olmalıydı. Derken başını kaldırıp adama baktı. “Ne yaptıysak yaptık, kime ne? İstersek sürüsüyle tablo ziyaret eder istersek... Ortalığı ateşe veririz.”

Masadan inip çıplak ayaklarla etrafta dolaşmaya başladığında bile genç adam hâlâ kadını izliyordu. Segah

bambaşka bir kadındı, kendisini derinden etkileyen bir tarafı vardı.

Genç kadın ilk önce tokayı, ardından da bilekliği yerden alıp koşar adımlarla kapıya ilerledi. Koşsa da yere basarken hafif bir hassasiyeti vardı. Canı çok yanmıyordu, belki ayakkabısı olmadığı için dönerken ayağının altı epey çizilmişti ve yere bastığınsa sızlıyordu.

“Serdar!” diye bağırdı galerinin içine doğru. “Kimse var mı?” Seslenişini yenilerken birkaç dakika içinde ana salonun güvenlik görevlisi yanına geldi. “Revire haber verin, doktor ilk yardım çantasıyla birlikte gelsin. Acele bir şekilde,” diye ekledi. “Serdar Bey’i çağırır mısınız?”

“Hemen Segah Hanım,” deyip yanından ayrılan güvenlik görevlisinin ardından odayı toplamaya devam etti. Bu sırada Korel masanın üzerinden inip yardım etmek istedi ama kesin bir geri çevrilişle birlikte sandalyelerden birine oturup kadını izlemeye başladı.

Hançerini alıp resmen artık hançer taşımak için giydiği jartiyerine sıkıştırdı, tabloyu indirip yere koydu ve masanın hareketiyle devrilen birkaç sandalyeyi düzeltti. “İşte bu kadar.” Korel’e döndüğünde ise hâlâ kendisini izlemekte olduğunu fark etti, hâlâ biraz gergindi. “Yaran acıyor mu?”

“Pek sayılmaz. Daha büyük yaralar aldığım da olmuştu.”

“Bazen eski polis olduğunu unutuyorum,” derken başıyla onayladı Segah. “Yine de hemen tedavi ettirelim ve sana bir kahve ısmarlayayım. Konuşacaklarımız var.” Avcılarla ilgili aklındakileri unutmadan adamla paylaşmak istiyordu ama şimdi, Korel’in yarası daha önemliydi. Tam o

sırada elinde ilk yardım ve pansuman çantasıyla içeri doktor girdi. “Ah, merhabalar Sevilay Hanım, lütfen gelin.”

“Beni çağırmışsınız, önemli bir durum mu var?”

“Kolumda çok derin olmayan bir çizik var. Birkaç dikiş gerekebilir, yardımcı olabilir misiniz?” Korel’in kısa açıklaması üzerine Sevilay Hanım adamın yanına gidip gömleğinin yırtılmış kenarlarına dikkat ederek kolunu geriye sıvadı.

“Evet, çok derin görünmüyor ama uzun bir yara. İlk önce sterilize edelim, ardından dikiş atalım,” derken hemen işe koyuldu. Yaklaşık yarım saatin sonunda işini bitiren Sevilay Hanım birkaç gün sonrasında Korel’e revire gelmesini rica ettikten sonra odadan ayrıldı.

“Hadi, gel yukarı çıkalım artık. Çok yorgun hissediyorum,” diye sızlansa da kalkıp adamın koluna girdi.

“Sadece kolum bandajlı.” Adamın alaylı cümlesine aldırmadı. Bugün Korel kendisini epey korkutmuştu ve yaşadıkları tehlikeli anlardan sonra adamdan uzak kalmak içinden gelmiyordu.

“Kan kaybetmişsindir falan başın döner şimdi. Yukarı kadar eşlik edeyim.”

“Bugün sınırları epey zorluyorsun. Daha sonra olacaktan sorumlu değilim.”

Başlarında ciddi anlamda bir sürü dert ve çözülmesi gereken olaylar vardı. Sadrazamın mührü, çalınan eşyalar, gezgin macerası, Avcılar, tablo ziyaretleri, üzerlerine kalmış değerli bir tablo ve bir de üzerine kayıp bir adam ve fazladan Segah’ı yoran aile büyükleri vardı. Tüm bunları bir kenara itip dinlenme isteğiyle yanıp tutuşuyordu

genç kadın. Her ne kadar dedektif kendisine kapılmaması gerektiğini söylese de olan biten her olayın içinde günü onunla geçirebildiği için başa çıkabiliyordu Segah. Elbette sonrasında tekrar sınırlarını çekecekti ama bugün... Onun tehlikede olduğunu anladığı o andaki kaybetme korkusuyla nasıl savaşamadıysa, yakın olma arzusuyla da aynı şekilde savaşmıyordu.

Birlikte genç kadının ofisine kadar yürüdüler. Kadının çıplak ayakları galerinin soğuk zeminiyle ferahlarken adamın kolunu bir an olsun bırakmadı. Odaya girdiklerinde ise Korel'in koltuğa oturmasını sağladı ve kendisi de masasına ilerleyip nihayet koltuğuna yerleşebildi. Sırtını geriye yaslayıp kaliteli koltuğunun keyfini çıkarırken sevimlice inledi. "Bu kadar yorulduğumu fark etmemişim." Korel'in ayaklandığını da fark etmedi.

Korel masanın üzerindeki ıslak mendil paketini alıp masanın arka tarafına geçti ve Segah'ın sandalyesini kendisine doğru çevirip yere çömeldi. "Korel, ne yapıyorsun?"

"Şşş," diye mırıldandı genç adam. "Sen sadece dinlenmene bak."

"Kolun..." derken kadının sözünü yarıda kesti.

"Sadece dinlen Segah, arkana yaslan ve gözlerini kapat." Genç kadın arkasına yaslandı ama kesinlikle gözlerini kapatmadı. Korel ilk önce kadının bacağını nazikçe dizine doğru yükseltti ve hafif dokunuşlarla ayağının altını silmeye başladı. Dakikalarca, temizlenmemiş hiçbir yer kalmayana kadar devam ederken o kadar yakışıklı görünüyordu ki... Arada bir bakışlarını kadına çeviriyor, mavi gözleri ıslık ıslık parlarken dünyanın en ciddi işini yapıyormuşçasına işine geri dönüyordu.

Aynı işlemi diğer ayağı için de uyguladıktan sonra Segah'ın ayaklarının altına bir peçete serip kadının ayaklarını bıraktı ve ayaklandı. Onun ne kadar hazırlıklı olduğunu bildiğinden gizli dolabında bir ayakkabı ya da hiç olmadı bir terlik bulacağından emindi. Daha önce nasıl açıldığını gördüğü dolabı açıp içine bakmaya devam ederken bir yandan da küçük ilk yardım çantasından yara bandı çıkarmayı ihmal etmedi. Temizlerken gözüne bakan birkaç çizdiği kapatsa daha iyi olacaktı.

Aynı sırada adamı dolabının karşısında bir şeyler ararken izleyen Segah, bambaşka bir noktadaydı. Adamın dakikalardır bacaklarında gezinen elleri ve gün boyu içinde tuttuğu her hissi daha da yoğunlaşmış gibiydi. Şimdiye kadarki yaşamında genç kadının kontrolü hep elindeydi. Ne hissederse hissetsin bunları sınırlamanın ya da hisleriyle başa çıkmanın yolunu hep bulmuştu. Fakat şimdi... Tüm hücreleriyle birlikte Korel'e bir kere sarılmak istiyordu sadece.

'Bir kere kontrolümü kaybetsem ne olur sanki?' diye geçirdi içinden. Nefesleri hızlandı, farkında olmasa da kalp atışları bile ona yaklaşmak için delice hızlanırken bir an için kendini tutmaktan vazgeçti. Bir hışımla kalktığı koltuğu o hızla geriye doğru giderken önemsemedi. Adama yaklaştığı gibi kollarından tutup kendisine çevirdi ve daha doğrusu, hızını ayarlayamadan adamı dolabının kapalı olan kapağına sertçe yasladı.

"Segah..." diyen adamın dudaklarına işaret parmağının ucuyla dokundu.

"Lütfen, bir şey söyleme."

Ellerini Korel'in göğsüne koyup başını göğsüne yasladığında içi titredi istemsizce. Yıllardır başını yaslayacak hiçbir yeri olmamıştı. İçine çektiği nefes bile farklıydı sanki. Taptaze bir hava adamın omzuna yasladığı başının etrafına toplanmış gibiydi. Adamın ellerini sırtında hissettiğinde dudakları yavaşça yukarı doğru kıvrıldı.

“Geçen gün konuştuklarımız hâlâ aklımda, korkma,” diye mırıldandı başını kaldırmadan. Adamın kendisini duyduğunu biliyordu. “Fakat bugün,” derken başını kaldırıp Korel'in cam gibi parlayan mavi gözlerine baktı. “Birazdan seni öpeceğim ve sonrasında her şeyi unutacağız.”

Korel daha fazla beklemedi. Segah'ın kendisini yasladığı yerden ayrılıp kadını odasının ortasına doğru yönlendirdi. Genç kadın ikili koltuğunun yanına gelene dek gerilediğini fark etmedi bile. Dengesini kaybedip geriye doğru düştüğünde Korel yavaşça üzerine eğildi.

“Birazdan beni öpeceksin ve bu sefer bir saniyesini bile unutmayacağız,” dedikten sonra Segah uzanıp adamı kendine çekti. Dudaklarının birbirine değdiği o ilk an genç kadının aklı Korel'in onu yatak odasında ilk kez öptüğü âna gitti. Dudakları istemsizce yukarı doğru kıvrıldığında Korel geri çekildi.

“Aklıma beni üç yıl önce öptüğün o an geldi.”

“Çok değiştin. O zaman bana yaklaştırmaya korkan kadının nerede şimdi beni dolaba yaslayan kadın nerede...” derken eğilip onu bir kere daha öptü.

“Değişmedim Korel. Eski Segah geri döndü diyelim. Umarım eski Segah'ı ortaya çıkardığın için pişman olmazsın.”

Odanın loş ortamında birbirlerine baktıktan sonra genç adam yavaşça kadını kendine doğru çekti. “Kapat gözlerini Segah...” diye mırıldandı Korel. “Şimdi seni *Işıklı Eyfel Gecesi*’nden daha ışıklı bir yere götüreceğim.”

9. BÖLÜM

Ucu yanmakta olan bir ok yaydan çıktığında etrafa ateşler saçsa saçsa saplandığı kalbi bir anda yok etti. Yan yana dizilmiş Avcılar yerde sadece renklerinden ibaret kalan adama bakarken bir sonraki ok yaydan çıktı ve bir avcı daha parlak zeminde bir renk paleti oluştururcasına renklerine ayrıldı.

“Size kadını Perfair’e getirmenizi söylemiştim, ayak-kabıllarını değil,” derken kükrediğini fark etmedi bile. Binlerce tablonun yönetimi elinde değilmiş gibi bir avuç avcının kendisini aptal yerine koymasına tahammül edemiyordu. Dinmek bilmeyen öfkesini bastırmaya bile çalışmadan bir ok daha ateşleyecekti ki Beyaz Avcı öne çıktı.

“Bizi yanlış bilgilendirdin. Bir ok daha atarsan anlaşmamız burada biter.” Tüm yalıtı saran boya ve tiner kokusu bir an için herkesin dikkatini dağıtsa da birbirine kenetlenmiş bakışların umurunda bile değildi. Beyaz ve Beşinci Gezin bakışlarını bir an için birbirinden ayırmadı.

“Ne demek istiyorsun?”

“Kadının yalnız olacağını söylemiştin.”

“Yalnız olduğundan eminim.”

“Demek ki bu kadar emin olmaman gerekiyor.”

Beyaz Avcı'nın kafası karışsa da belli etmedi. "Bana geleceğinde ve benimle çalışmak istediğini söylediğinde sorgusuz sualsiz orduma dahil ettim. Bir ya da iki kişi ne fark eder? İki kişinin hakkından gelemeyecekler o kendenize Avcı demeyin. Bir de Beyaz olacaksınız."

Beyaz Avcı'nın tüm avcı renkleri arasında en güçlüleri olarak biliniyordu. Gezginin onları sorgusuz sualsiz kabul etmeminin nedeni buyken ve bu sefer kadını göreceği için umutlanırken ellerinde yine keskin bir başarısızlık vardı. Bir Gezgin, diğer Gezginin girdiği tabloları göremese de yolculuk sırasında tüm tablolar canlandığı için yolculuk yapıp yapmadığını anlayabilirdi.

"Bizi hafife alma Gezgin. Buraya gelmemizin de sana uğruna teklif etmemizin de bir nedeni vardı. Bunu benden daha iyi biliyor olmalısın," dediğinde Gezgin geri adım attı.

"Bir sonraki zamanı haber vereceğim," dedi hâlâ öfkeli bir şekilde. "Arkadaşınızı da toplayın. Bir damla renk bile birbirine karışırsa arkadaşınızı geri getiremem, ona göre."

Erittiğin arkadaşlarını geri getirmeden görev vermemiştir. "Beyaz Avcı ana salonu terk ettiğinde Gezgin dalgın adımlarla odasına yöneldi. Arkadaşlarını yerden toplamaya çalışanların trajik çaresizliğinden etkilenmemiştir bile. Şimdiye kadar hayatından çıkarmak zorunda kaldığı çok fazla insan olmuştu ve belirli bir süre herkesi de ölü saymıştı.

"Demek sonunda başardın..." diye mırıldandı kendi kendine. Geride bıraktığı ve canını dolaylı yoldan da olsa yakıştı insanlardan en az birkaç tanesinin karşısına çıkacağını biliyordu ama yaklaşmakta olanın kim olduğunu

gayet iyi biliyordu. Özellikle Segah'ın yanındaysa misilleme yapmaya gayet hazır olmalıydı.

Beşinci Gezgin odasına giderken altın koridorunu sūsleyen tablolarına baktıkça baktı. Dünyadaki en zengin insan olduğuna emindi. Bütün sanat eserleri emrinde, şimdiye kadar çaldığı eşyaları ve kurduğu imparatorluğu düşündüğünde artık keyfi bile yerine gelmiyordu. Zenginliğinin çoğunu gerçek dünyaya taşımaya başarmıştı üstelik. Fakat burada öyle çok zaman geçirmişti ki evine dönmek için evinden birine ihtiyacı vardı.

Tablolarda her çizim hem gerçek hem de bir o kadar sahteydi. Eşyaların hepsi gerçek olsa da hayat çok durmuştu. Boya ve tiner kokusu hariç hiçbir koku yoktu. Çizilmiş gökyüzü yaratılmış gökyüzünden çok farklıydı ve en önemlisi de bir süre sonra nefes bile almıyor gibi hissediliyordu.

Beşinci Gezgin artık çok sıkılmıştı çünkü burada yeterince hüküm sürmüştü. Şimdi sırada gerçek dünya vardı.

Kapının şiddetle çalınmasıyla açtı gözlerini genç kadın. Sıcacık bir pazar gününde böylesine bir uyandırılma şekli... Üzerindeki pikeyi attıktan sonra gözleri yarı açık yarı kapalı ayaklandı. Esen Hanım, pazar günleri izinli olduğu için genellikle rahat takılırdı evin içinde. En sevdiği takımlardan biri olan siyah dantelli takımını örten siyah saten bir sabahlık giydi ve kapıya doğru gözlerini ovuşturma ovuşturma ilerlemeye başladı. O sırada zil sesi tekrar ve tekrar yankılandı evin içinde.

“Görüyor musun, duvar bağırıyor sınırla. Kapının dört ayrı kilit var. Sana açtı. Dışarıdakinin kim olduğunu bildiğinden içeri girmek için bekletmek ayrıca hoşuna gidiyordu. Kapıyı araladığında masmavi parlayan gözlerle karşılaştı. Korel Baş sa, her zamankinden daha yakışıklı olmaya özen göstermişti sanki. Beyaz gömleği, kahverengi kemeri ve açık mavi kotuyla kadının sabahını güzelleştirdi.

“Nasıl bir uykuymuş bu yahu!” derken içeri girip ayakkabılarını çıkardı.

“Sana da günaydın.” Segah kapıyı kapatıp adamın arkasından salona ilerlerken kollarını yukarı kaldırmış geri niyordu. “Alacaklı gibi kapıyı çalacağına arasaydın.”

“Aradım, telefonunu sessizde bırakmışsın,” dediğinde bile genç kadın herhangi bir mahcubiyet hissetmedi. Uzun zamandır hiç bu kadar güzel bir uyku çekmemişti ve üzerindeki uyku mahmurluğunun keyfini çıkarmak niyetindeydi.

“En son ne zaman böyle güzel uyudum hatırlamıyorum” diye itiraf etti. Korel elindeki poşeti sehpa bırakıp tekli koltuğa kurulurken Segah üçlü koltuğa boylu boyunca uzandı. Saten sabahlığı pürüzsüz bacaklarından kayıp bacaklarının büyük bir kısmını açıkta bıraktığında bile umursamadı.

“Keyfinin yerinde olduğu belli oluyor,” derken genç adamın dudakları keyifle yukarı doğru kıvrıldı. “Dün geceden sonra yine bana tavır alırsın diye düşünmüştüm.”

“Dün gece beni *Işıkli Eysel Gecesi*’nden daha güzel bir yere götürdün Korel. Üzgünüm ama artık bir süre benimsesin. Orayı tekrar ziyaret etmek için sana ihtiyacım

var.” G z kırdığında adamı ne kadar keyiflendirdiğini biliyordu.

“Bak bak. Neler duyuyorum böyle.”

“Ben unutulım demiştim, sense tam aksini söyledin. Sonuçlarına katlanman gerekecek dedektif.”

“Madem  yle,” diye mırıldandı Korel sahte bir i çekişle. “Katlanacağız mecbur.”

“Yollarımız ayrıldıktan sonra beni hiç düşündün m ?” Segah bunu hep merak etmişti doğrusu. Aniden ayrılan yolları o kadar farklı yönlere gitmişti ki...

“Düşünmedim.” Genç adam net ve keskindi. “D ş nseydim eğer geri dönmek zorunda kalırdım.”

“Ben düşündüm,” derken toparlandı ve oturur pozisyona geçti Segah. “Gün geçtikçe dibe battığımı biliyordum ve eğer gitmeni istemeseydim neler olabileceğini arada bir düşündüm. Ama...”

“Ama evliydin ve kaybetmek üzere oldukların beni kaybetmenden daha önemliydi.”

Segah itiraz etmek istese de ne söyleyebilirdi ki? Dedektifle geçirdikleri üç yılın ardından bir sona karar vermesi gerekmişti ve Taylan’la olan bağını koparmaktansa hayatından Korel’i çıkarmak daha temiz bir seçim gibi gelmişti. Ayrıldıktan iki yıl sonra tekrar görüşmeleri ise tam bir muammaydı.

“Sanki araya hiç zaman girmemiş gibi...” diye mırıldandı genç kadın. “ok tehlikeli bir adamsın Korel.”

“Evet, her an kötü adama dönüşüp seni tehlikeli durumların içinde bırakabilirim.”

“Saçmalamaya başladığına göre konuşmamızın sonuna geldik demektir.” İkisi de gülümseyerek ayaklandı. Korel neyse ki eli boş gelmemiştir. Sehpanın üzerine bıraktığı poşetteki hamur işlerini tabaklara koymak için mutfığa giderken Segah giyinmek üzere odasına gitti.

Dakikalar sonra mutfak masasında buluştuklarında gündelik konuşmalar eşliğinde kahvaltılarını etmeye başladılar. Ta ki Korel esas gelme amacını anlatmaya başlana kadar... “Az önce keyfini kaçırmak istemedim ama bir ipucumuz var.”

“Nasıl yani? Neden daha önce anlatmadın? Hemen anlat.”

“Sakin ol, çok büyük bir şey değil ama en azından tabloyu evine kimin bıraktığını öğrenmek için bir şansımız olabilir.”

“Hâlâ detay vermeni bekliyorum,” diyen Segah saniyeler geçtikçe daha da sabırsızlanıyordu. Çatalını tabağının kenarına bırakıp iyice Korel’e odaklandı.

“Sokağın karşısındaki direklerden birinde evin kapısını direkt gören bir kamera var. Epey iyi bir parça ama kimin koyduğunu bilmiyorum. Çipli bir şey de değil, anlamadım.”

“Komşuları sorgulayalım?”

“Tabii. Sokağın başından başla hemen. İstersen polis ekiplerini de çağıralım, gizli soruşturmamıza dahil olsunlar.” Adamın alay ettiğini anladığı gibi masanın altından bacağına sertçe vurdu.

“Ne bileyim heyecanlanınca aklıma ilk geleni söylüyorum işte.”

“Endişelenme, aklımda birkaç plan var. Önce padişahı bir ziyaret edelim de.” Genç kadın adamın uslanmaz tav-
rı karşısında sadece başını olumsuz anlamda sallamakla
yetindi.

“Adama padişah diyerek sinirlendirip durma, Vezir-i
Azam olduğunu söyledi.”

“Tablosunu ateşe vermeme bakar, asıl o beni sinir et-
mesin.”

“Bak ne diyeceğim, tablo hep orada zaten. Bugün pa-
zar.” Korel’in keyfi epey yerindeydi ve kadına takılmaya
bayılıyordu. Mavi gözlerinden hafif bir ısıltı geçti.

“Gezginlere Pazar günü tatil mi?”

“Korel!” Adamın takılmaları kadının bile hoşuna gidi-
yordu artık. “Pazar gününü evde geçirelim bugün. Çok
eğlenceli şeyler yapabiliriz.”

Dereotlu poğaçasının kalan parçasını tek seferde ağzına
atan genç adam ellerini silkeledi. “Senin eğlence anlayışın
belli. Eminim ki gezmek istediğin en az üç tablo seçtin.”

“Aslında dört.”

“Seninle işimiz var.”

Kahvaltı faslı bittiğinde Segah dün akşam eve döner-
ken yanına aldığı küçük kasasını salonun ortasına getirdi.
İlk önce kendi tokasını çıkardı, ardından Korel’e bilek-
liğini gülümseyen bir ifadeyle uzattı. Bu ânı bir süredir
bekliyordu ama hiç doğru zamanı yakalayamamıştı.

“Dur, gideceğimiz tabloyu tahmin edeyim. Senin şu
en sevdiğin tablo neydi... Pembe Gökyüzü ve Tavşanlar.”

Segah duydukları karşısında hayatının şokunu yaşıyordu. Şimdiye kadar etrafında hep tablolar hakkında bilgi sahibi insanlar olmuştu. Bilgi sahibi olmasalar bile tablosu çok ünlü ve bilindik bir tabloydu. Derin bir nefes aldı ve adamı düzeltti.

“Eflatun Gök ve Taflarlar.”

“Aynısı işte.”

“Gözünü seveyim çıkarken şu tokayla bilekliği yavaş at. Polisken almadığım kadar çok darbe aldım tablolar-dan çıkarken.”

Evin deposundaki gizli sergiye taşıdıkları yastıkları zemine bırakırken genç adam söylenmeye devam ediyordu. Segah küçük hançerini yanına alırken adamın sargılı koluna endişeli bir bakış attı.

“Aslında düşündüm de Gezgin macerası bugün için pek iyi bir fikir sayılmaz. Film izlemeye ne dersin?”

“Neden vazgeçtin birden?” Elindeki son yastığı da yere bıraktıktan sonra doğruldu Korel.

“Kolun, daha çok yeni dikiş atıldı sayılır. Ya üzerine düşersen ya da dikişlerin açılırsa?”

“Benim için endişelenme. Hadi gidelim,” derken bilekliğini taktı. Başıyla onaylayan Segah da tokasını taktığında uğultular tekrar başlamış oldu. “Sanırım buna hiç alışamayacağım.”

“Aslına bakarsan benim hoşuma gidiyor. Yıllarca tabloları izledikten sonra bu kadar gerçek ve canlı olmaları inanılmaz.”

Segah’ın kişisel koleksiyonundaki tüm tablolar yavaş yavaş hareketlenmeye başladı. Kimi tabloda kuzular koşuşturmaya başlarken kimi tabloda ağaçlar yapraklarını döküyordu. Genç kadın içi gülen gözleriyle adama döndü ve elini uzattı. Gözlerini kapatıp açtıklarında ise kendilerini taflan tarlasının tam ortasındaki ince uzun yolda buldular. Yolun sonunda ise küçük, ahşap bir ev vardı.

“Taflanlar bir esintide sallanıyor gibi ama rüzgâr yok,” dedi Korel elini yukarı kaldırıp. “Güneş de ısıtmıyor.”

“Tabloların içinde de olsak olay sadece renklerden ibaret gibi, haklısın. Yakında çözeriz neyin ne olduğunu.”

“Burada kalsa kafayı yer insan herhalde.”

“O kadar da kötü sayılmaz. Sesler hâlâ var, ışıklar da...” Verandanın merdivenlerini dikkatlice çıktıktan sonra gıcırdayan kapı onları küçük ama sevimli bir evin içine götürdü. İçerisi her ne kadar dışarıdan çizilmemiş görünse de doluydu. Henüz kullanılmamış bir şömine, üzerinde kırmızı ekoseli battaniye bulunan bir yatak ve ahşap masa sandalyeleriyle gayet hoş görünüyordu.

“Tatlıymış,” diye mırıldandı Segah yatağa doğru ilerlerken. Oturdu ve birkaç kez zıpladı. “Gayet sağlam,” derken adama kısa bir bakış atmayı ihmal etmedi.

Korel ise sinyali hemen aldı. Ellerini kotunun ceplerine sokup evin içinde yavaş adımlarla gezinirken bir yandan kadına bakıyor bir yandan da çaktırmadan gülüyordu. “Burayı seçmenin bir nedeni var mı, yoksa öylesine mi geldik? Baktıysan diğer tabloya da gidebiliriz?”

“Burası benim en sevdiğim tablonun içi ve burada bizden başka kimse yok.”

“İşte bir aydınlatıcı açıklama daha...”

“Alay etme,” derken ayaklanıp adamın hemen karşısında durdu. “Şu an bambaşka bir dünyadayız ve Korel, burada olan biteni sadece biz hatırlayacağız.” Yaklaşıp ellerini adamın beline yerleştirdiğinde genç adam kadını kendine doğru çekti.

“Burada ne olsun istiyorsunuz Segah Hanım?” Mavi gözlerinin içi gülüyordu ve Segah adamın yüzünü izlerken hayran oldu ona. Gözleri... Derin mavileri, şimdiye kadar gördüğü tüm mavi tonlarından daha güzel parlıyordu.

“Bilmem,” diye mırıldanırken bile ellerini adamdan uzak tutamıyordu. “İster şöyle bir dolanıp döneriz ister ortalığı ateşe veririz.” Bir önceki konuşmalarına atıfta bulunduğunu anladığında Korel yüksek bir kahkaha attı. Hemen ardından kadının güzel yüzünü avuçlarının arasına alıp dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu.

“Sen çoktan ortalığı ateşe verdin Segah Kaşıkçı. Çoktan...”

“Hazineyi geri vermeye hazırız fakat önce senden duyacaklarımızın hoşumuza gitmesi gerekiyor.”

Başındaki kavukla tablonun hemen karşısına koyduğu sandalyede oturan Korel öyle komik görünüyordu ki... Segah dikkatini dağıtan görüntüye bir daha baktı. Deri ceket ve Padişah Kavuşu kombini her yerde görebileceği

bir kombin değildi. Genç adam izlendiğini hissetmiş olacak ki kadına dönüp güzelce gülümsedi ama tabloya tekrar döndüğünde yüzündeki gülümsemeden eser yoktu.

“Ne bilmek istiyorsunuz?” Vezir-i Azam Ayas Süleyman Paşa’nın fırça darbeleri hareketlendiğinde Segah dikkatini tekrar ona verdi.

“Taylan Zafer,” dedi güçlü bir sesle. “Taylan Zafer hakkında bilgi istemiştik.”

“Aradığınız kişi buralarda o isimle bilinmez. Siz Beşinci Gezgin Perfair’i arıyorsunuz. Perfair tehlikeli. Avcılar ve Gezginlerin birlikte çalıştığı tek yer.”

Mühürlerden bir tanesini tablodan içeri doğru atan Korel adamın gözlerinin içine baktı. “Nasıl gideriz bu Perfair’e?”

“Gidemezsiniz, zinhar gitmeyin. Fakat Avcılar sizi oraya götürebilir.”

“Renkler,” dedi Segah tabloya doğru bir mühür daha atarken. “Şimdiye kadar öğrendiklerim bana buranın asıl hâkiminin renkler olduğunu söylüyor. Renkler üzerine bir dünya mı orası?”

“Burada doğum da renklerden ibarettir, ölüm de.”

Vezir-i Azam’ın istediği tüm hazinesini geri verdiklerinde çatırdayan tablodan uzanan el bu sefer onlara bir tehdit unsuru olarak değil bir barış eli gibi uzandı. Ayas Süleyman Paşa büyük eline sığdırdığı cam şişeleri halı kaplı zemine bıraktı.

“Şişelerin kapaklarını açmak nasip olmasın,” dediği gibi yavaşça geri çekildi ve tüm sarsıntılar eşliğinde tablo eski

halini aldı. Çalınan eşyalar üzerlerinde olmalarına rağmen tablonun hareketini göremeyen ikili yaklaşıp tabloya baktı. Gerçekten de tablodaki tüm hareket sona ermişti.

“Ne dedi de gitti o öyle?”

“Ben de anlamadım,” derken Segah ne işe yaradıklarını anlamasa da şişeleri yerden toplayıp çantasına koydu. “Korel, sen de çıkar şu kavuğu. Yapılacak daha çok iş var.”

Yoğun bir Pazartesi gününün erken saatlerindeydiler. Galeride yapılacak sürüsüyle iş, Korel’in de araştırması gereken bir güvenlik kamerası vardı. Segah evinin uzun zamandan beri izleniyor olmasından tedirgin olmuştu olmasına ama tablolara girip çıktıklarından beri artık çoğu şeye şaşırıyordu bile.

Düzenleyecekleri sergi şimdiye kadar yaptığı en büyük işlerden biri sayılırdı ve insanlarla buluşturması gereken bir sürü yeni tablosu vardı. Bir yandan da Korel’le olan ilişkisi kadının uzun zamandır yanına yaklaşıp yaklaşmadığı huzuru veriyordu kendisine. Komik bir adamdı dedektif, tutkuluydu da aynı zamanda... Kadına olan ilgisini belli etmek konusunda epey cömertti. Onun tarafından beğenilmek ve istenmek en az tablolarda dolaşmak kadar keyifliydi Segah için.

“Haklısın, yapacak çok şey var ama önce,” Bilekliğini çıkaran Korel yaklaşıp kadının saçlarındaki tokayı çıkardı. “Gel buraya. Sana doyamıyorum.” Segah’ın yakası açık beyaz gömleğinin yakalarından tutup kendisine çekti. Kadının dolgun kırmızı dudaklarına eğilirken gülümsüyordu Segah. İşte tam olarak bundan bahsediyordu. Uzanıp onu yarı yolda karşılarken ellerini adamın ensesinde birleştirdi ve dudaklarını onun için araladı. Ta ki deponun kapısı,

tablolardan daha arsız Hikmet Bey tarafından tıklatılana kadar...

“Segah Hanım her şey yolunda mı?”

“Mmm,” diye mırıldandı genç kadın Korel’den ayrılırken. “Az önceye kadar yolundaydı.” Aynı anda çalan telefonu her türlü bölüneceklerini gösterirken Hikmet Bey’i Korel’e devretti. “Serdar, bir şey mi oldu?” Acil bir durum yoksa aramaz, genellikle Segah ofise dönene kadar beklerdi Serdar.

“Walker Bey geldi. Ne zaman geleceğini söyleyeyim?”

“Walker mı?” dediğinde Korel, Hikmet Bey’i yeni göndermişti. “Amerika’ya gitmeyecek miydi o yahu? Ne işi varmış galeride?”

“Vallahi bilmiyorum. Ne diyeyim?”

“Geleceğim tabii ki. Yalnız bizim yolumuz bir saat sürer. Sen Murat’ı ofisimde misafir et, Türk kahvesi çok sever, bir de kahve ikram et biz geliyoruz.” Telefonu kapattıktan sonra hemen Korel’e döndü.

“Kimmiş bu Türk kahvesi seven arkadaşın?”

“Tanışmıştınız bir defasında. Walker Murat Aksan, hatırlıyor musun? Galerideymiş, şimdi hatırlamıyorsan görünce hatırlarsın sen görsel hafızan kuvvetlidir.”

“O zaman gidelim.”

Depo şehir dışında kaldığı için bir süre trafik olmadan güzelce yol aldılar fakat tam işe gidiş saatine denk geldikleri için trafik zulmünden kaçamadılar. Bir saate geleceğini söyleyen Segah neredeyse iki saat olmak üzereyken vardı galeriye. Trajik İstanbul karmaşası ve yolda geçen

ömürler zinciri... Arabadan indikten sonra parıltılı ince cıgılları bulunan lacivert pantolonunu ve beyaz gömleğinin kırıkmış yerlerini düzeltti. Ayakkabılarına diyecek söz yoktu. Her zamanki stiletto'larının lacivert rengi parıl parıl parlarken ilerlemeye başladı asansöre doğru. Korel de hemen arkasındaydı.

Asansörle üçüncü kata çıktıklarında ise Segah sakın adımlarla odasına girdi. Bir tarafı her zamanki gibi onu göreceği için çok heyecanlı, bir tarafı ise açıklayamadığı bir nisle garip hissediyordu. Özellikle Walker'la göz göze geldiklerinde Segah bir an için gerildi. Yine de bunu belli etmeye niyeti yoktu tabii. "Kimleri görüyorum böyle!" diye sakadı resmen. Hızlı adımlarla adamın yanına gittiğinde Walker kadını kucaklayıp etrafında döndürdü. İkiside bir an için keyifle gülmeye başladı. "Nereden çıktın sen?"

"Aşk olsun. Ta nerelerden geldim," derken içeri Korel girdi. Segah, Korel'in geldiğini gördüğünde adamın kollarında ona dönüp ikisini güzelce tanıştırdı.

"Aclında daha önce de tanıştınız ama üzerinden dört yıl geçti. Korel Baysal," derken Korel'i, "Walker Murat Aksan," derken de Walker'ı işaret ettiği. Walker kadının belindeki bir kolunu ayırıp adama elini uzattı.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Segah'ın çok yakın arkadaşayım."

"Memnun oldum," diyordu ki Korel bakışlarını genç kadına çevirdi. Kendini duruma uygun bir şekilde tanışacaksa ilk önce kadının iznini alması gerekiyor. Segah kendisine neden baktığını hemen anladı ve dudaklarının bir kenarı yukarı doğru kıvrılırken adamı belli belirsiz bir baş onayıyla onayladı. "Erkek arkadaşayım."

“Vay canına.” Walker ciddi bir şaşkınlıkla Segah’a döndü. Ayıp olmasa gerçek olup olmadığını soracaktı ama kadına döndüğünde Korel’e olan bakışlarını gördü. İstemsizce yutkunurken kadının belindeki eli gevşedi ve yüzü düşmesin diye gülümseme maskesini saniyeler içinde yüzüne yerleştirdi. “Tebrik ederim, haberim yoktu.”

Segah genç adamın tutuşundaki gerginlikten bile düşündüklerini anlayabilirdi. Bu yüzden zarıf bir hareketle kollarından sıyrılıp ona tekrar oturmasını işaret etti. “Asıl benim geleceğinden haberim yoktu. Bu ne güzel bir sürpriz.”

“Senin olması gerektiğini düşündüğüm bir tablo çıktı karşıma. Alıp sana getirmeden yoluma devam etmek istemedim.”

Şaşkınlıktan açılan ağzını iki eliyle kapattı genç kadın. Uzun zamandır hediye almamıştı ve bir tabloda daha güzel bir hediye olabilir miydi? “Çok incessin Murat. Gerçi hep böyleydin. Çok teşekkür ederim.”

“İlk önce gör, öyle teşekkür et. Bayılacaksın. İnsanın içine giresi geliyor,” dediğinde ofiste herkesin farkında olduğu ama belli etmediği bir gerginlik oluştu. Özellikle Korel, belli belirsiz zamanlarda Murat’ı gözlemliyordu ve bunu söylediğinde kaşlarından biri hafifçe yukarı kalktı. Segah bir an için adamın ne düşündüğünü merak etti.

İkili koltuğa yasladığı kocaman tablonun parşömen paketini yırtıp tabloyu tam kadının karşısına koydu. “Muazzam...” diye mırıldandı Segah istemsizce. Tablonun içinde kaç tane minik tablo olduğunu saymaya çalışırken buldu kendini.

“Adı *Tablo Pazarı*. Eski dönem koleksiyonerler tasvir edilmiş. Bizim pazardan mal alır gibi tablo seçtiğimizi düşünen bir ressam tarafından ele alınmış fakat benim için güzel tarafı ele alınış şekli değil. Ressamın bu tabloyu bitirmesi tam sekiz yıl sürmüştü. Uzun ve rahat bir süre.”

“Haklısın,” dese de bakışları ve tüm dikkati hâlâ tablodaydı. Neyse ki Korel adamı can kulağıyla dinlemişti. “Walker nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Şu an sana verebileceğim bir şey yok ama kesinlikle yakın zamanda benden bir hediye alacaksın. *Işıklı Eyfel Gecesi’ni* unutmadım. Hazır konusu açılmışken, neden kandırdın beni?”

“Öylesi daha zevkli.”

İki arkadaş konuşurken Korel ayaklandı ve aklında kırk tilki dolanadursun birinin kuyruğunu yakalamayı başarmıştı. Çaktırmadan ceketini çıkardı ve Walker’ın tarafındaki portmantoya ilerlerken bile isteye sert bir şekilde adamın ayağına çarptı. Tek istediği adamın bağırışını duymaktı ama Walker istediği gibi bağırmadı. Acıyla eğilip bileğini tutarken dudaklarını ısırды ve başını kaldırıp Korel’e baktığında ne yapmaya çalıştığını biliyor gibiydi.

“Üzgünüm, şu sıra biraz sakarım,” derken tatlı bir ifade takındı ama o kadar samimiyetsiz bir ifadeydi ki...

“Önemli değil, olur böyle şeyler.”

“Çok sert mi çarptı? Buz getirmemizi ister misin?” diye sordu Segah endişeli bir şekilde. Korel’in bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordu ve hatta bir fikri bile vardı ama yolu bu değildi.

“Yok yok, belli ki dedektif düşündüğü kadar sert çarpmamış,” dedikten hemen sonra ayaklandı. “Artık

gitmeliyim,” diye tamamladı sözlerini ikisine doğru. Şimdi hepsi ofisin ortasında ayakta durmuş, birbirlerine bakıyorlardı.

“Kalsaydın Murat, sergi çalışmalarına katılabilirsin ya da biraz beklersen hep birlikte öğle yemeği yeriz. Samet’i de görmüş olursun hem.”

“Bir sonraki sefere sözüm olsun diyelim. Sana tabloyu vermek için geldim. Hem ikinizin konuşması gereken şeyler vardır.” Renkli bir kişilikti Walker. Geçen seferki mürdüm rengi takımının güzelliğini henüz unutamamışken şimdi de koyu yeşil takımının ceketini, bıraktığı koltuğun üzerinden aldı.

Adam ceketini giyerken kapıdaki tıkırtılar herkesin dikkatini çekti. Tabii Segah anında anladı sebebini çünkü Walker buradayken ofis katına çıkabilecek sadece iki kişi vardı. “İki dakikan var mı? Seninle tanışmak için sabırsızlanan iki stajyerim var.” Başıyla onaylayan Murat’ı gördüğünde birkaç adımda kapıya ulaştı ve kapıyı açtığı gibi Beril ve Uğur herkesin görüş alanına girdi.

“Çok özür dileriz. Kapıyı dinlemedik, delikten Walker Bey’i görmeye çalışıyorduk ama tek görebildiğimiz Korel abi oldu.”

“Beğenemedin mi kızım?” diye sordu Korel alıngan bir tavırla.

“Seni çok seviyorum Korel abi ama Walker Aksan...” Korel bu kadar yeter dercesine elini kaldırıp kendini Segah’ın ofis koltuğuna bırakırken Segah gençleri içeri davet etti.

“Gelin bakalım. Sizi arkadaşım ile tanıştırayım. Gerçi ona daha çok hayranlık beslemeniz kalbimi kırmıyor değil ama neyse...”

Walker gençlerin çekingenliğini fark ettiğinde birkaç adımda onlara yaklaştı ve sırasıyla elini uzattı. “Merhaba gençler, Murat ben. Walker benim Amerika’da kullandığım adım. Bana Murat abi diyebilirsiniz,” dediğinde Korel istemsizce gözlerini devirdi.

“Ben Beril, şimdiye kadar yaptığınız tüm işleri takip ettim. Sergilerinize, vizyonunuza hayranım. Sizinle tanışmak benim için büyük bir mutluluk,” dediğinde Beril’in ıslıl ıslıl parlayan gözleri ona olan hayranlığını anlatmaya yeter de artardı bile.

Elini çektiğinde bu sefer sıra Beril’e göre daha ağırbaşlı olan Uğur’a geldi. “Uğur ben, Murat Bey. Ben de Beril’le aynı fikirdeyim. Sizinle tanışmak bizim için çok değerli. Okulda sizinle tanışmayı hayal bile edemeyecek arkadaşlarımız var. Kendimi çok şanslı hissediyorum.”

“Beş yıl gençleştirdiniz beni gençler,” dedikten sonra gülümseyerek Segah’a döndü Murat. “Segah, bayıldım stajyerlerinin enerjisine. Işıldıyorlar resmen.”

“Ben de onları çok seviyorum. Buradaki her detayla ilgileniyorlar. Yeni sergimde asistanlarım olacaklar. Bildiklerimi zaman içinde onlara aktarmak çok keyifli olacak. Ve çok çalışkanlar.” Öğrencilerini övmekten geçmedi.

“Ve beni çok seviyorlar,” diye ekledi Korel döner sandalyede hafif hafif dönerken. Neredeyse Murat hariç herkesi güldürmeyi başarmıştı.

“Şimdi izninizle ben kaçayım ama sizinle tanıştığım için gerçekten çok mutlu oldum. Bir sonraki sergim için özel davetlimsiniz. Hatta Segah bir proje içinde olmazsa benim projemde de yer alabilirsiniz.” Sektördeki iki büyük ismin ortasında böyle fırsatlar yakalayabileceklerini bilmek bile Beril ve Uğur’a motivasyon oldu ve heykelleriyle ilgilenmek üzere izin istediler. Ardından da Murat izin istedi.

“Senden tek bir ricam var Segah,” diye mırıldandı Murat kadının ellerini avuçlarının içine alıp. “Lütfen çok ama çok dikkatli ol.” Segah arkadaşının neden bu kadar içten bir şekilde dikkat etmesini rica ediyordu bilmiyordu ama Korel’in dinlediğini fark ettiğinde, “Elindeki tablo çok değerli. Bu yüzden dikkatli olmanı rica ediyorum,” diyerek tamamladı sözlerini. Ve ardından gitti...

“Güne hızlı başladık ha, ne dersin?” Korel genç adam gittikten hemen sonra ayaklandı ve arka cebinden bileklik ve tokayı çıkardı. “Gününün daha hızlı geçeceğini bildirmek isterim hayatım. Bu adamda bir iş var.”

“Ben de seninle aynı fikirdeyim dedektif fakat biraz dinlenmeden şuradan şuraya gitmem. Sergi ayarlamaları da var... Hem adam gitsin, uzaklaşsın öyle girelim tabloya.”

Korel başıyla onayladıktan sonra kadının karşısındaki boş yere oturdu. “Tahminin var mı?”

“Gözleri... Arkadaşımın gözlerini hep çok beğenirdim ama bu sefer daha önce hissetmediğim bir şey hissettim gözlerine bakarken. Gergindim, yakalanmış gibi hissettim.”

“Doğru yoldasın hayatım.”

“Sen nereden anladın bir gariplik olduğunu?”

“Kimse iki Gezginin bulunduğu bir odada hediye ettiği tablonun içine girmenin güzel olacağından bahsedemez. Tabii içine girmemizi bilhassa istemiyorsa...” Genç kadın başıyla onayladı adamı.

“Peki sence gerçekten girmeli miyiz? Seni tehlikeye atmak istemiyorum.”

“Taylan’ın Beşinci Gezgin olduğunu nasıl biliyorsak artık Walker’ın Avcı olduğunu biliyoruz. Fakat ufak bir detay adam sana yanık. Hayatını riske atarak kurtardığın birini kendi elinle tehlikeye atmak aptallıktır. Bana rağmen buraya geldiyse içeride bir şeyler var demektir.”

“Fena halde sabırsız görünüyorsun ama bekle en azından Serdar’a biraz iş paslayayım,” dedikten sonra ofise Serdar’ı çağırdı ve yeni projenin dosyalarını istedi. İşi muhtemelen tahmin ettiğinden daha uzun sürecekti ama tablolar ve gerçek hayatı arasındaki dengeyi korumalıydı. Bocaladığı doğruydu, yapması gereken çoğu işi sürekli rteliyordu ama hayatında kaç kere tablolara girebildiği fırsatlar yakalamıştı?

Hayatının bir çıkmaza doğru srklendiğinin de farkındaydı stelik. Boşanma işlemleri henüz tamamlanmamıştı, Korel’le birlikteydi, etrafındaki birçok kişi tanıdığı kişiden daha farklı insanlar olarak karşısına çıkıyordu ve artık bu o kadar fazla oluyordu ki şaşırmıyordu bile. Tek istediği bu Gezgin macerasını kendisi için de Korel için de güvenli sınırlarda tutmaktır. Bunun günden güne zorlaştığı düşünülürse güvenliği sağlamak da henüz o kadar kolay değildi.

Serdar’ın iki kahveyle birlikte getirdiği dosyaları inceleyip işlerini sıraya koymasını abartısız saatler sürdü. İşinin

saatler süreceğini anlayan Korel kendi işini halletmeye çıkıp döndüğünde bile genç kadın çalışmaya devam ediyordu ki bu tam ihtiyacı olan şeydi.

Sergisi için birbirinden başarılı on üç tane sanatçı seçmişti ve her zamanki gibi özel sergi olarak Kaşıkçı Sergisi'nin detayları belirlenmeliydi. Palet projesi yaptığı en özel ve anlamlı sergi olacaktı ama öncelikle insanlara ne anlatmak istediğine karar vermesi gerekiyordu. Bu noktada aklına *Tablo Pazarı* geldi. Hiç kimsede olmayan tabloları erişebilir, sergisinin adını düşündüğünden daha fazla duyurabilirdi.

Tahmin ettiği üzere her Gezginin kendine has bir amacı olmalıydı. Segah'ın amacı, her kesimin ve her yaştan insanın kendini bulabileceği tablolar ortaya çıkarmaktı. Herkesin içinde bir sanatçı yatardı en nihayetinde. Kimi insan renklerin büyüüne kapılırken kimi insan yaklaşıp fırça darbelerinin yönüne kendini bırakırdı. Kimisi çizilmiş hikâyenin ezgisinde dans ederken kimisinin de gözleri en karanlık köşelere daldı.

Olay sadece tablolardan da ibaret değildi üstelik. Ressamlar her tabloya ruhlarından bir parça bıraktıklarında her ziyaretçi o ruhu selamlardı. Segah bunu herkesin hissetmesini istiyordu. Her sanatçı ruh karşılaşmalı ve birbirlerini selamlamalıydı.

Genişçe esnedi ve kollarını iki yana açıp gerinmeye çalıştı. O sırada kendi işlerini toparlayan genç adam kadının yorgunluğunu gördükten sonra ayaklandı ve hâlâ tekli koltukta oturan kadının omuzlarına nazikçe masaj yapmaya başladı. Yorgunluktan ve yanlış duruştan gerim gerim gerilmiş omuzlar her saniye daha da rahatlarırken Segah gözlerini kapattı.

“Buna alışabilirim. Ellerin... öyle güzel ki.”

“Şşş. Keyfini çıkar,” dedikten sonraki dakikalar boyunca kadının omuzlarını, sırtını sihirli dokunuşlarıyla rahatlattı. Yerine oturmadan önce ise saçlarına sevgi dolu bir öpücük kondurdu.

“Teşekkür ederim.” Pamuk gibi olmuştu genç kadın. Geçen günkü güzel uykusundan sonra böylesine bir rahatlama hissi her zaman bulabileceği bir his değildi.

“Sana bir şey sormam gerekiyor.” Korel’in değişen ses tonu ve ciddiyeti, önemli bir soru soracağını belli ettiği için Segah yaslandığı yerden doğruldu. “Taylan’ı neden arıyorsun?”

Genç kadın derin bir nefes aldı soruyu yanıtlamadan önce. Bunları konuşmak için fazla güzel bir akşamdı ama yine de konuşmak istiyorsa onu engellemeyecekti. “Taylan...” diye mırıldandı gözlerini kapatırken. “Taylan dediğimde aklıma gelen tek şey büsbütün bir hayal kırıklığı ve mutlak bir başarısızlık.”

“Seni bıraktıktan sonra nasıl olduğunu mu görmek istiyorsun?”

“Hayır,” dedi Segah net bir şekilde. “Taylan benim sahip olmayı düşlediğim düzenli hayattı. Düzenimi bozmayacak ve buna uyum sağlayacak birine ihtiyacım olduğunu düşünürdüm hep. Aslında kimseye ihtiyacım yoktu ve bu hata, hayatımdan tamı tamına altı yıl götürdü. Kimseye ihtiyacım olmamasına karşın istediğim kişinin de nasıl biri olduğunu tekrar düşünmeme neden oldu bu süreç. Bu yüzden yaşadıklarımın pişman değilim ama hayatımın onunla olan dönemini kapatmam için bunu

kendim yapmalıyım. Kayıplar her zaman yarım kalmışlıkları besler. Yarım kalsın değil, bitsin istiyorum.”

“Anlıyorum,” derken genç adam biraz daha rahatlamış görünüyordu.

“Seni de anlamak istiyorum. İlk başta sana kapılırim diye korkarken, sana çekildiğimde bile her şeyi unutmaya hazırken bir anda kendini tutmayı bıraktın ve birlikte olmaya başladık. Şimdi de sana karşı hislerimi mi ölçmeye çalışıyorsun?”

“Her zaman kendinden emin ve hislerinde çok samimiydin. Bana karşı hislerini ölçmeye hiçbir zaman ihtiyacım olmadı. Kendimi geri çekmeyi bıraktım çünkü artık eskisi kadar güçlü değilim. Ama endişelerim yok değil. Geçmişlerimizi konuşmayı sürekli erteliyoruz ve düşündüğün kadar temiz bir geçmişim yok.”

“Bu beni üzebileceğin anlamına geliyorsa... Aynı hatayı ikinci defa yapmayacağım Korel. Birini âşık olmadığım halde yıllarca bekledim ama bundan sonra kim olursa olsun...” dedi duraklamadan önce. “Ya da ne kadar seversem seveyim beklemem. Beni üzeceğini anladığım an seni bırakmam için onlarca nedenim olacak.”

Segah ayaklanıp adamın oturmadan önce sehpaye bıraktığı bilekliğini alıp sehpanın üzerine, adamın tam karşısına oturdu. İki bacağının arasında öylece adama bakarken bir yanı endişeli olsa da güzelce gülümsemeyi ihmal etmedi. Adamın bileğini dizine koyduktan sonra dikkatlice bilekliği bileğine taktı. Ardından elini tutarken hâlâ gülümsüyordu.

“*Işıklı Eyfel Gecesi*’nde sana kapılmayacağımı söylediğimi biliyorum,” diye mırıldandı kendinden beklenme-

dik utangaç bir tavırla. “Üzgünüm Korel, sana fena kapıldım. Lütfen... lütfen beni üzme. Daha fazla üzölmek istemiyorum.” Adamın cevap vermesine izin vermeden ayaklandı ve kendi tokasını da taktıktan sonra tablonun karşısına geçti.

“Tablodan dönünce sana söyleyeceklerim var. Böyle kaçamayacaksın,” derken gözleri kadının güzel yüzündeydi. Her zamanki gibi ne asil bir kadındı... Hislerinden ve kendinden eminken öyle güzel görünüyordu ki.

Tablonun karşısına geçtikten saniyeler sonra loş ofis ortamı bir anda kalabalık bir Pazar’ın arka sokağına dönüştü ve ikili kendilerini şen şakrak bir ortamın içinde buldular. Sesler çok netti. Şarkılar ortamı daha keyifli hale getirirken dönme korkusu da yoktu üstelik. Yapımı çok uzun süren bir tablo olduğu için rahat rahat gezebilirlerdi. Üstelik burası fazlaca kalabalık olmasına rağmen kimse farklılıklarına laf etmiyordu üstelik.

Tam olarak hangi ülkenin çiziminde olduklarını bilmeseler de yöresel kıyafetler olduğu kadar modern parçalar da vardı insanların üzerinde. Rengarenk tablolar her yeri süslüyor, pazardan çok uzun bir panayırı andıran bu yer tam bir tablo cenneti gibi görünüyordu.

“Bütün tabloları almak istiyorum ama hiç paramız yok.”

“Sence düşünmemiz gereken konu bu mu şu an?” Korel hâlâ tetikte olsa da aklını kurcalayan bir sürü şey vardı. Pazarı dolaşmaya başlamışlardı ve hâlâ kimse tarafından durdurulup uyarılmamışlardı. Bunun yanı sıra herhangi bir tehlikeli durum var gibi de görünmüyordu.

“Değil ama kendimi kaybetmek üzereyim,” dedikten bir süre sonra tezgâhları dolanmaya başladılar. “Sahi, neden kimse kovalamıyor bizi?”

“Şaşıрма Gezgin,” diye seslendi önünden geçmekte olduğu tezgâhın sahibi yaşlı adam. “Biz burada Gezginleri severiz, kimseye de hesap vermeyiz.”

“Çünkü,” dedi Korel olayı anladığını belirten bir bakışla. “Gelir kaynağınız Gezginler. Tablolarınızı burada onlardan başka kimse almaz.”

Yaşlı adam başıyla onayladıktan sonra tezgahını işaret etti. “Güzel parçalarım var.” Korel adamın doğruyu söyleyip söylemediğini anlayabilecek kadar hâkim değildi konuya ama Segah ilgilendiğine göre gerçekten güzel parçalara sahip olmalıydı.

“Buranın para birimi nedir?” Yaşlı adam genç kadının sorusu üzerine afalladı. Pek anladığı söylenemezdi. “Yani diyorum ki bu pazardan tablo almak istesem karşılığında ne vermeliyim?”

“Sizin hiçbir şeyden haberiniz yok...” diyen yaşlı adam vaktini buna harcamazdı ama uzun zamandır yeni Gezgin görmediği için de heyecanlıydı. Belki onlardan faydalanmayı deneyebilirdi.

“Renkler Gezgin, renkler... Tablolarda hayatta kalmanın tek yolu renklere sahip olmaktır.” En çok aranan rengin gerçek ten rengi olduğunu söylemedi elbette. “Kolunu uzatırsan sana gösterebilirim,” dediğinde Korel ve Segah birbirlerine baktılar. En fazla ne olabilirdi ki? Adam da iyi birine benziyordu üstelik.

Tam kolunu uzatmak üzereydi ki başka biri tarafından durduruldu. “Gezginden elini uzak tut yoksa seni renkle-

rine ayırırım,” diyen adamı gördüğünde Segah neredeyse bayılacaktı. Şaşkınlıktan tabii.

“Baba?” dedi tüm şaşkınlığıyla. Hemen arkasında annesini gördüğünde ise şaşkınlığı iyice arttı. İkisi de buranın yerlisi gibi görünüyordu ama babasının parmağında dikkat çeken zümrüt bir yüzük, annesinin başında da kendisinin tokasına benzer bir toka dikkatini çekti. “Siz, nasıl?”

“Böyle bir yere geliyorsan uyanık olacaksın. Kimseye elini kolunu verme. Burada gördüğün herkes bir şeylerin peşinde.”

“Bir dakika, lütfen sadece bir dakika! Kanada’da olduğunuzu sanıyordum.”

Serhat Kaşıkçı geriye doğru taradığı saçlarını elleriyle düzelterip etrafta kimse olup olmadığına baktı. Ardından vakit kaybetmeden kızına sımsıkı sarıldı. Onu ne zamandır görmemişti. “Kanada’dayız zaten. Bu tablo anahtar tablolarından biri. Birkaç tane var.”

“Seni bu işe kim bulaştırdı?” Yasemin Kaşıkçı ise kocasından hemen sonra kızına sarıldığında arkasındaki adamı gördü. “Bu adam mı yoksa?” Sırtında gizlediği oklarından birini çıkarmak üzereydi ki Segah’ın gülümsemişliğini gördü.

“Korel Baysal, dedektif. Hatırladınız mı? Tanışmıştınız.” Neden kimse Korel’i hatırlamıyordu?

“Çok tatlı bir ailesiniz fakat şu an bir tablonun içindeyiz ve bu çok normalmiş gibi davranıyorsunuz.” Nihayet Korel konuşmaya başladığında Serhat’ın bakışları onu buldu.

“Kızımı bu işe sen mi bulaştırdın?”

“Tam tersi. Kızınız beni Gezgin yaptı.” Derken bilekliği yukarı kaldırdı. “Segah’ın çaldığı ilk eşya.”

“Korel haklı anne, baba. Neden bana anlatmadınız? Neden buradasınız?”

“O nadir tabloları neden bulduğumuzu sanıyordun? Bizi diğerlerinden ayıran hep nadide parçalarımızın olmasıydı ve bunu devam ettirdik sadece. Baş Gezgin biz değiliz.”

“Size soracağım çok şey var ama önce renginiz var mı? Baba, bir tablo gördüm onu burada bırakamam.” Herkes Segah’ın hâlâ tabloları düşünmesine gülerken Korel bir an için etrafına bakındı. Gördükleri karşısında ne düşüneceğini bilemese de dudaklarındaki gülüş saniye saniye solmaya devam etti.

Segah’ın babası Serhat Bey’in söylediği gibi buradaki herkesin bir amacı vardı. Korel’in de öyle... Korel beş yıldır görmediği kadını gördüğünde ilk başta bocaladı fakat Segah ve ailesi tablolara dalmışken tamamen ona döndü.

Saklamaya çalışsa da gördüğü kadarıyla yüzü hâlâ aynıydı. Sadece biraz daha olgunlaşmış sayılırdı. Kızıl saçları ise artık beline dökülmüyor, omuz hizasına belli belirsiz dalgalarla savruluyordu. Kadın da onu gördü. İkisi de bir an oldukları yerde kalakalsalar da ilk toparlayan Korel, ardından da kadın oldu.

Genç adam ona doğru bir adım atsa da kadın başını olumsuz anlamda salladı. Kırmızı dudaklarını oynattığında Korel kendisine “Gelme,” dediğini net olarak okuyabilmişti. Bunca zaman ve bir sürü ihanetin ardından

adamin hiçbir şey umurunda olmamalıydı belki ama kimseyi tehlikeye atmak istemedi. Özellikle beş yıl önceki gibi... Segah'ın aksine intikam almak isteyen tarafı bütün kalbini kaplamış, başka hiçbir şey hissedemeyecek hale gelmişti.

Yumuşacık bir el koluna dokunduğunda kendine geldi ve Segah'a döndüğünde bir an için onu gördü. Kendine gelmesi için biraz zamana ihtiyacı vardı. Tekrar ve tekrar her şeyi yabancıladığı ve amacını derinden hatırladığı bir anın içindeydi. "Korel, iyi misin?"

"İyiyim," diye mırıldandı soğuk bir sesle. Yaşadıkları aklına geldiğinden midir bilinmez, Segah'a soğuk davranmak istemese de davranışlarını kontrol edemedi.

Babası şişesindeki rengi satıcının şişesine doldururken genç kadın afallamış bir şekilde tablosunu aldı ve gitmek için hazırlandı. Cebine sıkıştırdığı hançerini çıkardığında anne ve babasının da kendisiyle geleceğinden neredeyse emindi. "Hadi, gidelim."

"Bizim daha işimiz var."

"Benimle gelmek zorundasınız. Bana hiçbir şey anlatmadınız."

"Gitmemiz gerekiyor, sonra Segah. Ayrıca sizin de gitmeniz gerekiyor. Renginiz yokken buraya gelmenizin bir anlamı yok."

"Beni arayın," diye arkalarından seslense de herhangi bir onay alamadı. Aylardır annesini ve babasını görememişti. Bu ayaküstü görüşme her şeyi daha da karmaşık hale getirmişti. "Hadi, gidelim."

Korel etrafa bakınmayı bırakıp Segah'ı takip ettiğinde dalgın görünüyordu. Tablodan çıkıp ofise resmen çarpa çarpa döndüklerinde genç adam sinirlerine hâkim olamadı. Yuvarlanarak düştüğü köşeden hızlıca doğruldu. İşin kötü yanı Segah bileklik ve tokayı yanlışlıkla elinden düşürmüştü. Genç kadın tam olarak sehpanın sivri kenarlarına çarpmıştı. Genç adam kadının nefesinin kesildiğini anlamadı bile. “Sana defalarca şu lanet olasıca toka ve bilekliği yavaş at dedim. Kendi bildiğini okumaktan başka hiçbir şey yaptığın yok.”

Segah bir yandan yattığı yerde iki büküm nefes almaya çalışırken bir yandan duyduklarının doğru olup olmadığını düşünüyordu. Kaotik bir anın içindeydiler.

Genç kadının konuşmadığı saniyeler içinde Korel kendine geldi ve kadının doğrulamadığını fark etti. “Segah, iyi misin?”

“Nefes almakta zorlanıyorum. Sehpaya çarptım,” dediğinde Korel koştuğu gibi dikkatlice kadını yerden kaldırıp koltuğa yatırdı.

“Doktora gidelim mi? Ne kadar sert çarptın?”

“Tabloda ne gördün Korel? Ya da kimi gördün diye sormalıyım? Açık ol bana.”

Genç adam derin bir nefes aldı ve koltuğun önündeki boşluğa oturup ayaklarını uzattı. Segah'ın nefes alabildiğinden emin olduktan sonra önüne döndü. Mavi gözleri hüzünlü ve hareketleri bitkindi. “Eski bir tanıdık,” diye tanıttı en büyük yarasını. Kapandığını düşündüğü, hatta Segah'la birlikte neredeyse kapandığından emin olduğu ama dakikalar önce sizi sızım sızlayan yarasını...

“Çok özür dilerim Segah. Sana bağırarak istemedim. Bir daha olmayacak.”

“Seni ilk defa bu kadar sinirli gördüm Korel. Sinirini benden çıkarmak yerine yaşadıklarını benimle paylaşabilirsin.”

Yüz yüze bakmasalar bile genç kadın onun başını olumsuz anlamda salladığını net bir şekilde görebiliyordu. Anlatmak istemiyorsa onu zorlamayacaktı. “Tablodan döndüğümüzde bana bir şey söyleyecektin.”

Korel derin bir nefes alarak ayaklandı. Segah’ın kendisine kapıldığını söyledikten sonra döndüklerinde kalbini ona açmaya karar vermişti. Kalbindeki yerini kadına göstermeye kararlıydı, ta ki kızıl saçların değdiği kalbi tekrar cayır cayır yanana kadar. Segah’ı seviyordu fakat genç adamın da kapanmamış bir davası vardı.

“Şimdi zamanı değil belli ki,” dedi ciddi bir tonda. Segah bu tonu hiç sevmeydi. “İyi geceler Segah.”

Ve gitti.

Genç kadının aldığı tabloya bakmadı bile. Atlara düşkün olduğunu bildiği Korel için aynı kendisine benzeyen bir tablo bulmuştu. Simsiyah tüyleri ıslıl ıslıl parlayan ve türünün tek örneğiyle gözleri masmavi çizilen bir atın koşarken resmedilen bir tablosuydu. Tabloyu gördüğü an onun çok seveceğinden emindi ama orada her ne oluyorsa birden her şey değişmiş gibiydi.

Sonraki günler durağandı.

Korel’e hiçbir şekilde ulaşamıyordu Segah. Genç adam telefonlara çıkmadığı gibi mesajlara cevap vermiyordu. Segah onu bulmak için daha önce birlikte gittikleri her

yere gitmişti. Evinde zaten yoktu ya da kapıyı açmıyordu. Depoda, galeride ve hatta bilekliği yerinde olmadığı için birkaç tabloda bile onu aradığında herhangi bir ize rastlamadı. Dedektif hiç dönmemiş gibi ortadan kaybolduğu için genç kadın öfkeliydi.

Günler birbirini kovalarken neredeyse iki haftadır ortada olmayan Korel, Segah'ı nasıl tükettiğini bilmiyordu. Kadının öfkesi endişeye dönüşmüş, ondan sadece ufak bir haber alabilse yaşantısına devam edebilecek noktadaydı. Kendisini tekrar bu hale düşürdüğü için nefret ediyordu ondan. Ah onu bir bulabilse... Öyle özlemişti ki...

Taylan gittiğinde, sevdiği biri gitmişti sadece.

Korel gittiğinde ise kadının bir parçasını kendiyle birlikte götürmüştü. Segah bir daha aynı hataya düşmeyeceğini söylemişti belki ama daha önce hiç böyle hissetmemişti. Korel'in yokluğu içini solduruyordu resmen.

İşlerini sakın kafayla halledip eve döndüğünde kendini uzun zaman sonra ilk defa boydan boya yalnızlığa batmış gibi hissetti. Kendi yatağında yatmak istemiyordu. Koskoca salon ise iyiden iyiye boş geldi gözüne. Ayakkabılarını çıkarıp çantasını portmantoya bıraktı. Evinin kapısını kilitledikten sonra ise gitmek istediği yeri biliyordu. Çıplak ayaklarıyla kişisel deposuna kadar inip şifresini girdi ve içeri girdiğinde cebinden çıkardığı tokasını saçlarına takıp tablosunun karşısına geçti.

Saniyeler sonra Eflatun Gök ve Taflanlar'ın içinde, kendini uzun topraklı yolda hissiz bir şekilde eve doğru yürürken buldu. Verandada durup etrafı izlemeyi niyeti aslında ama evin kapısının aralık olması dikkatini tamamen dağıttı. Bir önceki ziyaretlerinde çıkarken kapıyı

dikkatlice kapattıklarından emindi. Rüzgâr hissedilebilir olmadığından kapıyı açması da imkânsızdı.

Hançerini almak için elbisesinin altından jartiyerini yokladı. “Kahretsin,” diye fısıldadı, hançerini almayı da unutmuştu. Nasıl olsa korunaklı bir yerde olduğunu bildiği için rahat davranmıştı ama belli ki hiçbir zaman tedbiri elden bırakmamalıydı. Düşünmeye zamanı bile olmadan kapının açıldığı fark ettiğinde her şey kontrolden çıktı. Kapı açıldığı gibi yumruğunu savurduğunda, tam isabet yumruk attığı kişinin Korel olduğunu adam burnunu tutarak eğildiğinde anladı.

“Korel!” diye atıldı öne doğru. Eğilip adamla göz hizasına geldiğinde onu gördüğü için öyle mutluydu ki... Bu yine de öfkelenmemesi için yeterli değildi. Tüm öfkesi geri geldiğinde yumruğu kadar sert olmasa da bir kere daha vurdu ona. “Aptal herifin tekisin. Senden nefret ediyorum.”

Onu oracıkta bırakıp yerden bir taş aldı ve taşın sivri kenarıyla tablonun kenarından ufak bir çizik atıp tokasını yavaşça delikten dışarı bıraktı. Kendisine seslenen Korel’i duymamaya kararlıydı. Tam iki hafta... İki haftadır evinin bir kat altındaki tabloda yaşadığını bilse en azından gece gözüne birkaç saat uyku girerdi.

“Segah, bekle!”

“Ne halin varsa gör Korel!”

Tablodan çıktığında koşarcasına odasına gitti ve kapısını çarparak kapattı. Adamın arkasından koştuğunu biliyordu ki tam düşündüğü gibi yaklaşık bir dakika sonra odanın kapısı açıldı. Kapı açıldığı gibi Segah yastıklardan birini sertçe ona fırlattı. “Git buradan.”

“Neden bu kadar sinirlisin?”

Genç kadının ağzı resmen şaşkınlıktan açık kaldı. Bunu nasıl sorabilirdi? “Seni ne kadar merak ettiğimden haberin var mı? Bana hiçbir şey söylemeden nasıl gider-sin?” Bir yastık daha fırlattığında Korel havada yakaladı.

“Beni beklemeyeceğini söylemiştin. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.”

“Bu nasıl bir mantık?” derken Segah yatağın üzerinde dizlerinin üstünde yükselmiş, kendisine hakim olmaya çalışıyordu. Bir yanı koşup ona sarılmak ve bir daha bırakmamak istiyordu. Bir yanı ise onu ne kadar tokatlarsa tokatlasın hıncını alamayacağını biliyordu. “İki haftadır yoksun, tamı tamına iki hafta!”

“Abartma Segah, toplasan iki gün olmuştur.”

“Salak salak konuşma Korel, tam on dört gündür yoksun diyorum sana.”

Korel bir an için kadının ciddi olup olmadığına baktı. Gayet ciddi görünüyordu ama yine de kadının yatağın üzerine bıraktığı telefonunu alıp kilit ekranındaki tarihe baktı. “Siktir.” Bir yandan Segah’ın yumruğuyla kanattığı burnunu elinin tersiyle silerken bir yandan da zamanın nasıl böylesine hızlı geçtiğini çözmeye çalışıyordu.

“Ne demek bu?”

“Diyorum sana, tabloda uyuduğum zamanlarda zaman çok hızlı geçmiş olmalı. Emin değilim ama şu an önemli olan bu değil. Bunu sonra düşüneceğim,” derken kadının çatılmış kaşlarının altında, ağlamamak için direnen ama bir yandan da yaşlarla parlayan gözlerine baktı. “Niyetim seni bu kadar uzun süre yalnız bırakmak değildi.”

“Ama bıraktın. Hem de bu konuda ne kadar hassas olduğumu bildiğin halde.”

“Kaçmaya çalıştığım sen değil, geçmişimden bir parçaydı. Bana kapıldığını söyleyip o güzel gözleriyle bana böyle bakarken seni nasıl bırakabilirim?”

Segah onu iyi gördüğü için ne kadar minnettar olduğunu saklamak istiyordu belki ama bakışlarının kendisini ele verdiğini biliyordu. Tüm bu Gezgin olaylarında onu riske attığı için zaten suçluyordu kendini. Bir tabloda avcılara yakalandığından tutun, bir yerde hapsediğine kadar neler neler hayal etmişti. Yataktan indiği gibi koşup atıldı adamın boynuna. Korel onu sıkıca sarıp bastırdı kendisine doğru. Segah’ı böylesine korkutabileceğini tahmin bile edememişti.

“Özür dilerim.”

“Sus Korel, sana hâlâ çok kızgıyım,” dese de adamın kollarından ayrılmaya niyeti yok gibi görünüyordu.

“Fark ettim. Burnumu kırdın. Yumruğun ne kuvvetliymiş öyle.”

“Sen olduğunu sonradan anladım. Başka biri var sandım.”

“Yok yok, iyiydi. Herhangi bir Avcı olsaydı en azından bir süre sersemletmiştin.”

“Bütün bunları yarın konuşacağız seninle. Şimdi lütfen uyuyalım. Daha fazla aksiyon istemiyorum. Bütün bu olup bitenlerden çok sıkıldım artık.” Segah tokasını komodinin üzerine bırakırken bir eli hâlâ adamın tişörtünü tutuyordu. Doktora gitmeyi teklif etse de Korel kabul etmedi, kısa bir duş aldı ve dönerken onu yatağın

köşesinde oturmuş bekleyen Segah'ı bir süre izledi. Kadının gözlerindeki endişeli ve tedirgin bakışa alışkın değildi.

“Sen gerçekten endişelenmişsin.” Onu böylesine korkuttuğu için kızdı kendine. Yerdeki yastıkları teker teker alıp yerine koyduktan sonra yerine doğru uzanan kadının arkasına geçip ona sarıldı. Düşünmesi gereken o kadar çok şey vardı ki... Bütün bu olanların içinde kadının güçlü duruşu, gidişinden etkilenmeyeceğini düşündürmüştü.

Korel'in gözden kaçırdığı nokta, güçlü bir kadının kalbini harekete geçiren her bir duygunun kendisi gibi güçlü olduğuydu.

10. BÖLÜM

Segah, Belgin Hanımlar geldiler. Toplantı salonuna mı alayım, yoksa buraya mı?”

Genç kadın başını gömüldüğü dosyalardan kaldırıp araladığı kapıdan yarısını gördüğü Serdar’a baktı. İşlerine o kadar odaklanmıştı ki çok sevdiği büyüğüyle görüşmesini unutalı çok olmuştu. Elleriyle başının iki yanını ovuşturdu.

“Belgin abla bizim aile dostumuz. Toplantı salonuna almak ayıp olur. Tabii ki buraya davet et. Ardından da bize reyhan şerbeti söyle olur mu? Çok sever.” Serdar aldığı notlarla tam gidiyordu ki söylemeyi unuttuğu bir detay aklına geldi.

“Korel Bey de yarım saate burada olacakmış. Aslında gelmişti de limonlu dondurma almayı unutmuş, alıp gelecekmış.” Segah sadece başıyla onayladığında Serdar dayanamayıp sordu. “Hâlâ limoni misiniz?”

“Korel’le limoni kalmak pek mümkün değil.” diye itiraf etti. “Sadece biraz temkinli davranmaya karar verdim Serdar. Başımda elli bin türlü dert var zaten.”

“Destekliyorum,” dediğinde iyice gülümsedi genç kadın.

“Yıldızınız bir türlü barışmadı gitti.”

“Bana takılıp duruyor. Sinir bozucu bir adam.” Segah gülerek bunu da onayladı.

“Bence de ama Korel sadece sevdiği insanlara takılır. Ona yumuşak davranmaya çalış, ben yokken galeride gezmesine izin vermediğini biliyorum.” Serdar kadının kibar isteğini geri çevirecek değildi ama dedektiften hâlâ hazzetmiyordu.

“Belgin Hanım’ın yanında bir hanımefendi daha var, bilgin olsun.”

Serdar gittikten birkaç dakika sonra kapı tıklatıldığında Segah zarifçe ayaklanıp elbisesini düzeltti. Krem rengi, belinde incecik siyah şeridi olan askılı elbisesi siyah saçlarıyla kontrast bir görüntü oluşturmuydu. Tek bant krem rengi ayakkabıları ve küçük parıltılı küpeleriyle fazlasıyla göz alıcı görünüyordu.

İçeri giren iki kadını da sevgiyle selamladı. “Belgin abla!” diye şakıdı kadına doğru resmen koşarken. Onu en son aylar önce görmüştü. İçindeki tüm özlem açığa çıkarken kocaman sarıldı kadına.

Belgin Hanım güzelce gülümserken çocuğu gibi gördüğü Segah’ı sıkı sıkı sardı. “Ah, kızım benim. Hayatım. Bu ne güzellik böyle?”

“Çok özlemişim seni,” derken geri çekildi genç kadın. Aslında daha fazla sarılmak ve özlem gidermek istiyordu ama Belgin Hanım’la birlikte gelen kadına ayıp olmasını istemezdi. Göz göze geldiklerinde etkilenmeden edemedi. Çok güzel bir kadın olmasının yanında öyle güzel bir enerjisi vardı ki... Elini uzattığında kadın tuttuğu tabloyu yere bırakıp karşılık verdi. “Hera Koçoğlu.”³

³ Yazarın *Çemberin Altında* romanındaki ‘geleceği görebilen’ karakteri.

“Segah, seni Hera’yla tanıştırayım. Fatih ve ben kızımız kadar severiz. Bugün benimle gelmesini özellikle rica ettim.”

“Segah Kaşıkçı ben de, memnun oldum Hera. İyi ki geldin.”

“Belgin abla senden o kadar çok bahsetti ki... Bahsettiği kadar... hayır, hatta bahsettiğinden daha da güzelsin.” Bir eliyle de koltukları işaret etti. Belgin Hanım hemen bir koltuğa kurulurken Hera ilk önce teşekkür etti sonra da elindeki tabloyu işaret etti.

“Bak, sana ne getirdik!” derken heyecanlı olduğu sesinden bile belli oluyordu. Segah yeni bir tabloya asla hayır demezdi. Özellikle bu tablo sevdiği insanlar tarafından geliyorsa... Belgin Hanım’ın zevkine her zaman güvenmişti.

“Lütfen hemen gösterin, çok heyecanlandım.”

Hera paketi çok fazla dağıtmamaya özen göstererek tabloyu ortaya çıkardığında Segah istemsizce nefesini tuttu. “Fotoğraf sergim için muazzam bir parça. Bir dakika, Hera bu sen misin?”

“Evet, Çağlar ve benim sevenlerimiz tarafından en çok sevilen fotoğrafımız.” Fotoğrafta birbirine aşkla bakan çift öyle güzel ışıldıyordu ki insanın dakikalarca sevedesi geliyordu.

“Parlıyorsunuz Hera,” dedikten sonra zor da olsa başkılarını tablodan ayırdı. Segah içten içe kendisinin de böyle bir fotoğrafı olmasını istedi ve böyle düşündüğü için kendi bile şaşırdı bir an için. “Sergilemekten zevk duyacağım,” derken kadınla göz göze geldiler. Bu kısa göz

teması kimse fark etmese bile Hera için farklı bir andı. Bakışları bir an için ortamdan koptu, boşluğa bakar gibi kaldığında Segah bir gariplik olduğunun farkındaydı.

Belgin Hanım ise Segah'ın aksine epey rahat ve sakin görünüyordu. Saniyeler içinde her şey normale dönmüş gibi devam ettiler. Fakat Hera ilk enerjisini kaybetmiş gibiydi.

“Hera, iyi misin?” dediği sırada görevli bir hanımefendi ve Serdar odaya reyhan şerbeti ve makaronları getirdi. Segah ve aromatik makaronları...

“Şekerim düşmüş olmalı. Birazdan kendime gelirim.” Biraz duraksadıktan sonra eklemeyi edemedi. “Çok sık mı seyahat ediyorsun?”

Eğer tablolar ziyaretten sayılacaksa evet, Segah epey sık seyahat ediyor sayılırdı. Tabii insanlara bu şekilde cevap veremezdi. “Aslına bakarsan işler şu sıra çok yoğun bir tempoda ilerliyor. Bütün vaktim burada geçiyor diyebilirim.”

“Segah çok çalışkandır Hera, bilmezsin sen. Tam bir işkolik.” Belgin Hanım kadının bu huyundan şikayetçi olsa da onu övmeyi geçmedi.

“Anlıyorum.” Kahverengi saçlarını geriye doğru attığında Segah kadının boynundaki morarmayı gördü. Az önce orada olmadığına yemin edebilirdi. “Bak ne diyeceğim sana. Yeni tanıştığımızı biliyorum, beni yanlış anlamayı da istemem. Altıncı hissim kuvvetlidir diyelim, garip olduğunun farkındayım ama seni bir konuda uyarmak zorundayım. Seni gerçekten çok sevdim, başına kötü bir şey gelmesini istemem.”

“Böyle düşünme. Belgin abla seni kızı gibi seviyorsa seninle iyi anlaşacağımıza eminim. Elbette biraz garip ama söyleyeceklerini dinlemek isterim.”

Segah böyle konularda esnek olması gerektiğini çok önce öğrenmişti. Biri bir gün gelip bir toka sayesinde tablolar girip çıkabileceğini ve hatta etrafındaki insanların da bunu yapabileceğini söylese gülmeye tenezzül bile etmeden oradan ayrılabilirdi. Fakat hayatta özel anlar olduğu gibi özel insanlar da vardı. Altıncı hissi kuvvetliyse ve bunu genç kadının yararına kullanmak istiyorsa, dinlememesi için hiçbir sebep yoktu.

“*Sedefli Saray*,” diye başladı söze Hera vakit kaybetmeden. “Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama bunun hakkında dikkatli olmalısın. ‘*Sedefli sarayın parıltısı gözleri kamaştırdığında şeffaf şişeleri dolduracak renkler boyayacak duvarları.*’ Bu iyi bir şey mi kötü bir şey mi emin değilim ama pek iyi hissettiğim söylenemez.”

Genç kadın şokta olduğunu belli etmedi fakat öyle etkilenmişti ki ne diyeceğini bilemedi. Bir an Hera’nın da Gezgini olabileceğinden şüphelendi ama hayır, kadının ne dediği hakkında hiçbir fikri yoktu. *Sedefli Saray* galerisinin deposunda yıllardır duran ve babası özellikle istemediği için bir türlü sergileyemediği bir tabloydu.

“Bahsettiğin tablo çok eski ve henüz gün yüzüne çıkmayan tablolarından bir tanesi. Biraz şaşırdığımı itiraf etmem gerek ama çok teşekkür ederim” dedi içtenlikle. “Dikkatli olacağım.”

Sonrasında iki genç kadının da aklı başka yerlerde olsa da sohbetin sonu tatlıya ve güzel kaynasmalara bağlandı. Belgin Hanım’ın en iyi fikirlerinden biriydi Segah ve

Hera'yı bir araya getirmek. Segah genellikle yalnız bir kadındı. Arkadaş ortamına işlerinden dolayı bir türlü adapte olamasa da Hera'yı seveceğinden adı gibi emindi ki öyle de olmuştu.

Ofisten ayrılmadan önce Segah tablo için kibarca teşekkür etti. "Sergimize çok az kaldı. Size de davetiye göndereceğim. Lütfen gelin ve tablounuzu bir de sergide insanların tepkileriyle birlikte izleyin. Daha önce böyle bir deneyim yaşamadığınızdan eminim, sizin için çok etkileyici olacak." Kısa bir vedalaşmanın ayrından kadınları uğurladığında Segah ofisinin ortasında kalakaldı. Hera'nın söyledikleri kulaklarında tekrar tekrar yankılanıyordu.

'Sedefli sarayın parıltısı gözleri kamaştırdığında şeffaf şişeleri dolduracak renkler boyayacak duvarları.'

Ardından Ayas Süleyman Paşa'nın söylediklerini hatırladı. *'Burada doğum da renklerden ibarettir, ölüm de.'*

Gezgin macerasının başında her şey ne kadar da masum görünmüştü gözüne. Son zamanlarda yeterince tehlikede olduklarını hissediyordu ama şimdi, doğumun da ölümün de renklerle ilgili olduğu yerlerde ne yapacağını ya da ne yapmak istediğini bilmiyordu.

Üstelik tek başına da değildi. İlk çaldığı eşyayı Korel'e verişçi çoğu zaman gözünün önünden gitmiyordu. İçinde bir yer bu yaptığına pişman olacağını fısıldayıp dururken şimdiye kadar gelebilmişti. Artık korkusu tek kişilik değildi. Geçen günlerde Korel yalnız kalmak istediğinde bile günlerce acı çekmiş, yokluğunda nasıl devam edebileceğini düşünüp durmuştu.

Daha fazla yalan söylemenin kimseye yararı yoktu. Ona karşı temkinli olmakta kararlı olsa da ona çekilen söz dinlemez tarafına ne diyebilirdi? Uslanmaz bir ruhu vardı. Uslanmaz ruhu adamı sürekli yanında isteyen birine dönüşmesine neden oluyor, bu Gezgın macerasında onunla geçirdiği her andan keyif alıyordu.

Sırlarla kaplı olduğuna da kabul etmeliydi. Hakkında bildiklerini sıralasa Serdar hakkında bildiklerinden biraz fazla olurdu sadece. Kişisel olarak onu çok iyi tanıyordu tabii. Kendisini kollarında tutmaktan ne kadar hoşlandığından tam bir obur olmasına, limonlu hiçbir şeyi geri çeviremediğinden dünyanın en komik dedektifi olmasına kadar onunla ilgili her gözlemine kapılmıştı Segah.

Genç kadın hâlâ ofisinin orta yerinde kapıya bakarken elindeki iki kap limonlu dondurmayla girdi içeri Korel. Arkasındaki güvenlik görevlisinin de elinde iki kap dondurma vardı. “Aa, misafirlerin gitti mi? Onlara da dondurma almıştım. Neyse onları da biz yeriz.”

“Güvenlik görevlimiz dondurma mı taşıyor, yoksa ben mi yanlış görüyorum?” dediğinde genç adam görevliye teşekkür etti.

“Sağ ol Timuçin. Seninkini masana bıraktım. Afiyet olsun.”

“Ne demek Korel abi.” Görevli gittikten sonra Korel en sevdiği yere, masanın kenarına oturdu. Segah da yerine oturduğunda birlikte limonlu dondurmalarını yemeye başladılar.

“Sana çok önemli bir şey söylemem lazım. dedi dedektif genç kadının dikkatini çekmek için. Geldiğinden beri epey dalgın görünüyordu.

“Güvenlik kamerası hakkında bir gelişme mi var yoksa?”

“Hayır, daha da önemli,” derken kadını daha da meraklandırıldığını biliyordu.

“Söylesene Korel.”

Genç adam dondurmasını kenara bıraktı ve zarif bir hareketle kadının sandalyesini kendine çekti. Segah’ı iyice kendine çektiğinde çenesini işaret parmağının sırtıyla yukarı doğru kaldırıp dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Ardından bir kere daha, bir kere daha öptü.

“Seni çok özledim bugün.” Az önce küçük ama seri öpücüklerle sevilen dudaklar sevimli bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. “Ve bugün, can yakacak kadar güzel olmuşsun. Niyetin sana dokunamadığım için canımı acıtmaksa, zafer senin.”

“Bu dokunmadığın halin mi?” derken Korel’in gözlerinden ayıramadı gözlerini. Mavinin bu tonunu başka nerede bu kadar güzel görebilirdi, bilmiyordu.

“Bunun dokunmadığım halim olduğunu gayet iyi biliyorsun,” dedikten sonra onu bir kere daha öptü ve geri çekildi. “Önemli bir konu daha var.”

“Yine ne oldu?”

“Limonlu dondurmam eriyecek.” Kadının sandalyesini hafifçe itip eline tekrar dondurma kabını aldığı anda Segah’ın kahkahası tüm ofiste yankılandı. Adamın bacağına vurduktan sonra o da dondurmasını yemeye devam etti. Dondurmalar yenilip işlere geri dönme zamanı geldiğinde genç kadın saatine baktı. Düşündüğünden daha çok zaman kaybetmişti. Endişeyle başını kaşıyıp ne yapacağına karar vermek için işlerini kafasında sıralamaya çalıştı.

“Çalışmak için kıvranan Segah’ın halleri bunlar.”

“İnan çalışmaktansa seninle vakit geçirmeyi tercih ederim ama henüz iletişime geçmediğimiz sanatçılarımız bile var ve bizzat benimle görüşmek istiyorlar.”

“Aslına bakarsan benim de yapmam gereken işler var ama dondurma yeme zamanımı seninle geçirmek istedim.”

“Dondurma yeme zamanın mı var?”

“Herkesin vardır.” Korel ve doyumsuz yeme aşkı...
“Şimdi iş zamanı.”

“Burada mı olacaksın, yoksa dışarıda mı? Akşam yemek yeriz belki.” Genç kadın bilgisayarını açarken adamın ceketini koltuktan almasını keyifle izledi. Bugün yine harika giyinmişti.

“Dışarıda olacağım ama akşama doğru gelirim. İşin bitmemiş olursa karşı koyamayacağın oyunlarla seni işten koparmanın bir yolunu bulacağım, aklında olsun.”

“Sabırsızlanıyorum dedektif.”

Korel gittikten sonra Segah kendini iyice vermeye hazır bir şekilde dosyalarına gömüldü. Yapması gereken işlerin en önemli iki maddesi, birincisi sanatçılarla anlaşmak ikincisi de eserleri koordine etmekti. Genç kadın hiçbir sanatçıyla anlaşmasa bile harika bir sergi çıkaracak envantere sahipti ama ülkenin sanatçılarını öne çıkarmayı görev edinmişti kendine yıllar içinde. Sergiler arasındaki denge çok önemliydi. Elbette değerli ve görülmesi gereken her eseri sergilemek istiyordu ama doğru zaman burada da kendini gösteriyordu.

Tablolara girmek yepyeni bir pencere açmıştı kadına. Her tablonun bir hikâyesi ve çizilirken yaşanan anlar vardı. Renklerin bu kadar önemli olmasının nedeni bu olmalıydı.

Ressamların hisleri renklere dönüşüp fırça darbeleriyle ortaya bir eser çıkarken, resmin hikâyesini fırçalarıyla anlatıyorlardı. Bu sebeptendir ki Gezgin macerasında bir tabloda kalma süresi, ressamın resmi tamamlama süresiyle eşitti. Resmin yapılması bittiğinde hikâye de orada sonlanıyordu.

Tabii bunlar sadece kendi çıkarımları değildi. Annesi ve babasıyla, karşılaştıkları tablodan sonra uzun bir telefon görüşmesi gerçekleştirmişlerdi. Henüz Kore'le paylaşmaya fırsatı olmamış olsa da babasının anlatımdan epey ilginçti.

Segah babasının kendisiyle her bilgiyi paylaşmadığından neredeyse emindi. Bir sır küpü Kore'ye bir diğeri de babasıydı. Öğrendikleri zaten en başından beri tablonun etüğü noktalardı. Yanılmadığına sevinse de yeni bilgiler edinmeyi çok isterdi. Özellikle sormasına rağmen Avolarla ilgili hiçbir şey öğrenememişti. Babasının tek söylediği şey dikkatli olması ve yakalanmamasıydı. 'Teşekkür ederim baba,' demişti genç kadın. 'O kadarını ben de biliyorum.'

Bunun yanı sıra nasıl dünyaca ünlü koleksiyonerler arasında olduklarının cevabı da ortaya çıkmıştı. Babası yıllardır *Table Pazarı*'ndan dünyanın ilgisini çekerek parçaları buluyor ve bu tarafa geçiriyordu. Depoda duran birçok tablonun, başka bir tablonun içinden getirildiğini bilmek genç kadına garip hissettiriyordu.

Tüm bu düşünceler esliğinde çalışabildiği kadar çalıştı ve ardından yetemeyeceğini düşündüğü dosyaları

elbise dağıtmak için masasından kalktı. Koltuğunun altında birkaç dosya sıkıptırdıktan sonra ilk önce koridorda gördüğü Serdar'ı yakaladı.

"Al bakalım. Sana nur topu gibi bir dosya getirdim." Serdar'ın sahte gülümsemesi dudaklarına yayıldığında Segah keyifle gülümsedi. "Hiç yalandan gülme."

"Mutluluğumu nasıl tarif edeyim, bilemedim," dedi Serdar bu sefer gerçekten gülerken.

"Ne yapayım, eğer böyle giderse yetişmeyecek. Ben de bu harika dosyaları ekibime dağıtmaya karar verdim. Merak etme büyük pay bende."

"Halledeceğiz, merak etme. Anlat bakalım şimdi, bu dosya için ne yapmam gerekiyor?"

"Bu dosyada binanın ana taslağı var. Kullanacağınız salonları ve büyük holleri haritadan işaretledim. Senden ricam her zamanki boyacımızı ve ışıkçımızı çağırıp işaretlediğim yerlerdeki boya ve ışık durumlarını kontrol etmen. Her sanatçı ve eserlerinin renk yoğunluğuna özen göstereyim. Koyu renk kullanacaksak muhakkak ek ışıklandırma lar yerleşirelim. Dosyaya her salon için üçer plan örneği hazırlarsanız son toplantıda karar verir tadilata başlarız."

Segah konuşukça not alan Serdar başarıyla onayladıktan sonra aklına takılan birkaç soruyu sordu. "Dekorasyon konusunda ne diyorsun?"

"O konuda başka planlarım var. Senin işin zaten çok fazla. Toplantıya kadar bunları halletsen yeter. Sana güvanyorum."

Direktiflerini alan Serdar gittikten sonra Segah diğer gerekli kişileri dosyalarıyla buluşturmak için ana salondan

atölyeye doğru ilerlemeye başladı. Saçında tokası olmayınca tabloların önünden böyle sessizce geçmek entere-
san gelmeye başlamıştı. Tam atölyeye gidecekti ki bir tab-
loyla karşılaştı. Daha önce Korel'in yerini söyleyen ve geri
dönmesini isteyen Atlı tablosuydu bu. Dosyaları verdik-
ten sonra bu meseleyi de aradan çıkarmaya karar verdi.

Atölye yine epey yorgun bir çiftin çalışma alanına dö-
nüştü. Gençler daha şimdiden o kadar yorgun görü-
nüyorlardı ki Segah heykelleri gördüğünde neden yorgun
olduklarını anladı ve şaşkınlığını gizleyemedi. "Vay ca-
nına!" diye seslenerek girdi bahçedeki atölyeye. "Yepyeni
canavar yorumları diyebilir miyiz bu heykeller için?"

"Segah Hanım..." derken sızlanmasını gizleyemedi
Beril. "O kadar mı kötü?"

"Sanatta iyi ya da kötü yoktur güzelim. Sen eserine
güzel diyorsan bana laf düşmez," dedikten sonra gülme-
den edemedi. "Ama epey komikler. Güzel bir başlangıç.
Uğur, o şey bir bedenin kafası mı, yoksa bana mı öyle
geliyor?"

"Büst demeye diliniz varmadı, değil mi?"

"Artık beni tanıyorsunuz, eskiden sizinle uğraşmak
daha kolaydı."

"Ama yine de bizi seviyorsunuz." Beril tüm yorgunlu-
ğuyla ustaca bir tatlılık yapmaya çalıştı. Günlerdir uyu-
muyorlardı ve ortada doğru dürüst hiçbir şey olmadığı
gerçeği kovulma gerçeklerini daha çok destekliyordu.

"Ben seviyorum da acaba sergide eserlerinizi gördük-
ten sonra insanlar sevecek mi emin değilim." Segah gülü-
yordu gülmesine ama karşısındaki ikili yıkılmıştı. "Öyle

hemen üzölmeyin. Eseriniz için haftalardır uğraşıyorsunuz ve unutmayın, güzel bir hikâyeniz var. Estetiğe değil sağlam bir hikâyeye ihtiyacınız var. Kendinize gelin ve eserinizin arkasında durun.”

“Haklısınız Segah Hanım. Ve bence yeniden düşünölmüş bir canavar yorumu gayet güzel bir hikâyeye. Ya da kafası kendinden küçük bir büst...”

“İşte bu,” dedikten sonra yanında getirdiğı dosyaları gösterdi genç kadın. “Kafanızı dağıtacak başka bir iş getirdim size. Hem biraz gezmiş olursunuz hem de farklı bir iş yapmak ufkunuzu genişletir.” Beril ve Uğur önlüklerini çıkarıp yanına geldiklerinde yakından daha da yorgun göründüklerini fark etti. “Tabii önce bir gün dinlenin, dosyaları aldıktan sonra ikiniz de uyumaya gidiyorsunuz.” Karşı çıkamayacak kadar yorgun oldukları için bu sefer diretmediler. Segah’ın uzattığı dosyaları alıp açtıktan sonra bir süre incelediler.

“Anladım sanırım. Serginin dekorasyon tekliflerini biz mi hazırlayacağız?” diyen Uğur, Segah tarafından onaylandı.

“Tam olarak öyle. Sizden istediğim dosyada adresini verdiğim dekorasyon mağazalarına gidip sergimizin ana temasına uygun ürünlerin listesini çıkarmak. Nasıl parçalar istediğimi de birkaç paragrafta yazdım. Eğer dikkatli araştırırsanız çok güzel parçalar bulacağınıza eminim. Pek sanmıyorum ama eğer fotoğraflamanıza izin vermeyenler olursa kartvizitimi verin. Sorun kalmayacaktır.”

“Merak etmeyin, dosyaları birçok alternatifle doldurup getireceğiz Segah Hanım. Süremiz de yeterli.”

“Fihliyetiniz var mı?”

“Evet,” diye yanıtladı ikisi de.

“Harika. Çıkmadan Serdar’a uğrayın, size şirket arabalarından birini versin. Gününüzü de güzel geçirin. Mola verin, yemek yiyin ve biliyorsunuz, bizim iş kahvesiz gitmiyor,” derken güzelce gülümsedi genç kadın.

Beril ve Uğur’un kendisini ne kadar çok sevdiğinden habersiz odasına doğru ilerlediğinde yaptığı ve yapacağı işleri düşünmeden edemedi. Hayalleri arkasından adım adım gelirken ana salonun ortasında kendini küçük hissetti. Bambaşka dünyalara karışmıştı ruhu, belirsizliklerle çevrelenmiş hayatında en sevdiği yerdeydi ve etrafında en sevdiği insanlar vardı. Fazlasını hiçbir zaman istemese de hayalleri konusunda her zaman daha fazlasını isterdi.

Dünya üzerindeki her sanatçının sergisinde resimlerini sergilemek istediği bir koleksiyoner olana kadar durmak istemiyordu. Limitleri çok üst bir noktaya taşıyabileceğini artık biliyordu. Walker Avcıyken bunu yapabildiyse Segah Gezginken dünyaya oynayabilirdi.

Odasına çıktığında ilk işi küçük kasasından tokasını çıkarmak oldu. Korel’in bilekliğini düzeltirken gülümsüyordu. Adamla ilgili gördüğü ufak bir eşya bile yüzünü gülümsetmeye yetiyorsa Segah şimdiden onu özlemiş olmalıydı. “Önce iş,” diye uyardı kendini. Yoksa iyiden iyiye kapılacaktı. Hançerini de elbisesinin altından jartierine sıkıştırdığında tamamdı.

Siyah saçlarını tokasıyla başının arkasında tutturduktan sonra daha odasından çıkmadan uğultular gelmeye başladı. Hedefi belliydi, daha önceden verdiği bir sözü çok uzun zaman unutmuştu ama şimdi bunu düzeltebilirdi.

Beril ve Uğur çoktan çıkmış, Serdar'ın işi başından aşkındı. Tablo Gezginliği için en ideal zamanlardan biriydi. Ana salonda yere dayalı tabloyu alıp toplantı odasına götürdü. Karşısında birkaç saniye durması yeterliydi.

Şaha kalkmış at yavaşça normal duruşa geçtiğinde üzerindeki şövalye gülümsedi. Sade ve şık tablolardan biriydi. Lacivert bir arka plan önünde, atıyla poz veren bir şövalye, kırmızı kadife binici kıyafeti ve sarı saçlarıyla tam seyirlik bir görüntü oluşturuyordu. Segah derin bir nefes alıp tablonun içine girdiğinde her şey daha da canlıydı.

“Hoş geldiniz hanımefendi,” diye centilmen bir tavırla karşıladı adam onu. Atından inip pelerinini savurduğunda Segah gülümsemeden edemedi. Epey havalı bir görüntüyle karşı karşıyaydı. “Kaç kere önümden geçip gittiniz, benim için geleceğiniz günü bekliyordum.”

“Merhaba,” dedi Segah. “Sizin için geleceğimi nereden biliyordunuz? Belki de sizi hiç hatırlamayacaktım.”

“Buradaki tüm tablolar sizi tanır ve ne kadar iyi olduğunuzu bilir. Ben de biliyordum.” Belli başlı şüpheleri vardı ama şimdi, nedense kendini güvende hissetti Segah. Ona güvenmek için hiçbir sebebi yoktu üstelik.

“Teşekkür ederim ama şaşırdığımı itiraf etmem gerek. Burayı sadece düz bir arka plan sanıyordum. Meğerse kocaman bir evmiş burası.” Etrafına bakınmaktan adama odaklanamıyordu. Lacivert perdeyi kaldırdığında bir pencere ve pencereden görünen bir köy manzarası vardı.

“Beğendiniz mi? Burası benim evim.”

“Nasıl yani?”

“Ben Pedro. Bu tablonun ressamı benim. Kendimi çizerken evimi hayal etmiş olmalıyım. Kendimi burada bulduğumda farklı bir yerde olduğumu anladım.”

“Kendi kendini resmeden ressamların tablolarında yaşayabileceklerini hayal edemezdim,” diye samimi bir itirafta bulundu Segah. Bu, hayallerinin ötesindeydi.

“Bana bir söz verdin.”

“Bu yüzden buradayım Pedro. Senin için ne yapabiliyim? Benden ne istiyorsun?”

“Bu tabloyla birlikte on iki tane daha tablom var. Hiçbir zaman keşfedilmedim. Yaşadığım dönemde kimse eserlerime ve bana değer vermedi. Renklerimle yansıttığım dünyadansa gerçek hayatın kör boşluğunda yaşamayı tercih ettiler,” derken Segah biliyordu ki eğer adamın gözleri parlayabilseydi, ancak bu kadar tutkulu görünebilirdi. “Tablolarımın hepsi İspanya’da bir köy evinin gizli bodrumunda. *Palacio Real de Olite*. Yakılmasınlar diye oraya gizledim. Bul onları. Lütfen.”

“Hemen olmaz ama söz veriyorum tablolarını gün yüzüne çıkaracağım. Ülken onları almama izin vermeyebilir ama en güzel yerlerde sergilenmelerini sağlayacağım.”

“Teşekkür ed–” Pedro cümlesini henüz bitirmemişti ki lacivert perdeyi delip geçen ateşli bir ok adamı sırtından vurdu. Etrafa yayılan tiner kokusu Segah için bir uyarı sayılırdı. Tamamen afallamış sayılırdı ama afallamanın hiç sırası değildi. Yavaşça eriyip renklerine ayrılmaya devam ederken son kelimeleri, “Git buradan.” oldu. Renkler yerde öbekler halinde dağılırken Segah kendisine geldi. Jartiyerinden çıkardığı hançeriyle tabloyu çizip tokasını

dışarı attığında saniyeler sonra kendini toplantı odasının duvarına sinmiş bir şekilde buldu.

Çıktığı tablo birden alev alıp kendini yok etmeye başladığında bile müdahale edemedi. Çünkü biliyordu ki bu eserin sahibi Pedro'ydu ve tablonun içindeki ikinci ölümü, ona en azından bu tablo için net bir ebediyet sunmuştu. Segah yerden tokasını alıp toplantı odasından çıkmıştı ki henüz gördüklerini sindiremeden daha şok edici bir görüntüyle karşılaştı.

Davet salonunun aralık kapısından görünmemeye dikkat ederek baktığında tablodan uzanan bir el, ardından saniyeler sonra tablodan arkası dönük bir şekilde çıkan Korel'i gördü. "İmkânsız," diye mırıldandı içinden. Hemen geri çekilip duvara yaslandı ve ses çıkarmamaya dikkat ederek ayakkabılarını çıkardı. Korel'e yakalanmadan odasına dönmek istiyorsa topuklularla yapabileceği bir iş değildi bu. Eğilip stiletto'larını yerden aldıktan sonra nefes nefese kendini yangın merdivenlerine attı. Normal merdivenler için fazla uzun bir yolu vardı.

Bir yandan merdivenleri koşarcasına çıkıyordu fakat bir yandan da nefes almak o kadar zordu ki... Korel odasına çıkmadan önce kontrol etmesi gereken bir kasa vardı. İkinci kata geldiğinde kestirmeden odasına giden koridora geldi, ayakkabılarını giydikten sonra ise bu sefer koşarak odasına ilerledi. Tahmin ettiği gibi Korel henüz gelmemişti ve zamanı varken hemen kasasının başına geçti.

Tam da tahmin ettiği gibi genç adamın bilekliği oradaydı. Nefes alması daha da zorlaştı, göğsünün üzerine binen ağırlığı tarif bile edemiyordu. Bilekliği yerinde olduğuna göre bu Korel'in ilk çalınmış eşyası değildi. Ve tablolarla girebildiğine göre bu ilk seferi de değildi.

Korel..." diye mırıldandı olduğu yere çökerken Adam muhtemelen dakikalar içerisinde yanında olacaktı ama gözlerinin dolmasına engel olamadı Segah. Az önce tabloda sadece birkaç dakikadır tanıdığı birinin avcılarının yemi olmasına şahit olduğu yetmiyormuş gibi bir de sevdiği adamın şimdiye kadar göz göre göre söylediğı yalanlar aklına bir bulmaca çözülmüş gibi düşünüyordu sırasıyla.

Kasayı kapatıp koltuğuna oturdu ama sakin olma için yapabileceğı hiçbir şey yoktu. Yıllar sonra mutlu olduğunu düşünmüş, güvenebileceğı biri ve yaslanabileceğı bir omuz bulduğunu hissetmişti. Adamın dokunuşları altında erimiş, her defasında bir oka gerek kalmadan farklı renklerine ayrılmıştı onun için hissettikleriyle. Gözlerinden kurtulan bir damla yaş çenesine doğru akarken genç kadının çenesi titriyordu.

Saçlarını geriye atıp elleriyle gözlerini yelledi. Biraz daha yukarı bakarsa ağladığı belli olmazdı belki ama önce sakinleşmesi gerektiğini biliyordu. "Aylarca kendimi suçladım." Bunu kendisine neden yaptığını bilmiyordu ve şu an öğrenmek bile istemiyordu. Sadece Korel'in bu zalim oyunu neden oynadığını ve nereye kadar oynayacağını görmek istiyordu.

Tam olarak olmasa da kendini toparlamayı biraz olsun başardığı sırada genç adam girdi ofise. "Ben geldim."

Segah adamı ve kendisine sevgiyle bakan gözlerini gördüğünde daha çok ağlamak istedi fakat bunun yerine gülümsemeyi başarabildi. "Hoş geldin." Yine de Korel ona şöyle bir baktığı gibi bir terslik olduğunu anlamıştı.

"Ne oldu sana? Neden ağladın hayatım?"

“Çok fazla iş birikmiş, tablolara girip çıkacağız derken kendi hayatımı çok fazla arka plana atmışım. Başa çıkabileceğimi sanmıyorum, her şey üst üste geldi sanırım,” derken o kadar samimiydi ki genç adam hemen inandı ona. Hafifçe gülümseyerek kollarını açtı ona doğru. Yana gittiğinde ise sıkı sıkı sarıldı.

Bu Segah'ın geldiği son noktaydı. Etrafındaki herkes bu şeylerin peşindeyken hepsini öyle çok seviyordu ki hayatından çıkarmayı deneyemiyordu bile. Annesi ve babası. Walker ve şimdi de Korel...

Adamın gömleğini tutarken gözyaşlarının akmasına izin verdi. En son ne zaman bu kadar yıkıldığını bile hatırlamazken bu halde olmaktan nefret ediyordu ama güçlüğü olmak zorundaydı. Herkes kartlarını bu kadar kapalı tutarken kendisi böyle yapamazdı.

“Sen hayatımda gördüğüm en güçlü kadınsın Segah Kasıkçı. Artığın her adım, gitmek istediğin yolları sunacak sana. Yanlış ya da kapalı bir yola denk gelersen bile ben burada olacağım. Gölge etmeden, sana zarar vermeden... Hep yanında olacağını bildiğin dedeküfin olacağım.”

“Yalan söylüyorsun,” dediğinde Korel onun mız mızlandığını düşünüyordu ama aslında genç kadın gerçek düşüncelerini paylaşıyordu.

“Sana bunları söyleyebilmek için çok yollardan geçtim. Ve inan, geçtiğim her yol birbirinden rezildi. Yine de yolda kimle karşılaşırsam karşılaştığım yola çıktığım kadın en güzeliydi.” Korel gömleğinin iyiden iyiye ıslandığını fark ettiğinde hafifçe geri çekildi. “Hey, bana bak lütfen.” Segah başını kaldırıp ona baktığında ise ekledi. “Senin için ne yapabilirim?”

“Sadece uyumak istiyorum Korel. Çok yorgunum.”

Tabloda çok kısa bir süre kaldığını düşünse de tablodan çıktığında çoktan akşam olduğunu yeni yeni anlıyordu genç kadın. Gerçekten de tek istediği uyumak ve bugün yaşadıklarını sindirmekti. Korel gizli dolaptan Segah'ın çantasını aldı ve kadının elini tutup onu ofisinden dışarı çıkardı.

Segah ne kadar itiraz etse de eve gidince bir şey yemeden direkt uyuyacağını bildiğinden öncesinde onu güzel bir yemeğe götürdü. Çok yiyebildiği söylenemezdi ama birkaç tatlılık ve ısrar, rahat bir uyku çekebilecek kadar yemesini sağlamıştı.

Kısa bir süre sonra Korel onu eve bıraktığında yalnız kalmak istediğini bildiği için içeri girmede. Böyle zamanlarda Segah kendisini muhakkak eve davet ederdi. Herhangi bir davet almadığına göre genç kadın gerçekten de yalnız kalmak istiyor olmalıydı. Zaten son bir ışı daha vardı. Böylesi en azından bu gece için daha iyi olacak gibi görünüyordu.

Adamın kendisini kapıya kadar bırakmasına izin verdi Segah. Bakışları donuk ve yüzünde herhangi bir mimik oynamasa da Korel'le ilk karşılaştığı âna göre daha iyi sayılırdı. Bir tarafı ona sarılıp uyumak istiyor, bir tarafı ise sarıldığı şeyin Korel değil yalanları olacağını gayet iyi biliyordu. “İyi geceler Korel.”

Anahtarını deliğe sokup çevirmişti ki genç adam tarafından sarmalandı. Arkasından sarılıp kadını kolları arasına hapseden Korel, Segah'ın saçlarına güzel bir öpücük kondurdu. Ardından güzel kokuların yayıldığı başını dudaklarındaki gülümsemeyle kokladı.

Segah ise bir an için gözlerini kapatıp âna bıraktı kendini. Ellerini kendisini saran kolların üzerine sarıp başını geriye yasladı. Başındaki tarif edilemez ağrı saniyeler içinde geçmiş gibiydi. Kalbi tekrar onun için atıyor, hapsoldüğü kollarda ve bu an içinde saatlerce kalmak istiyordu.

“Seni böyle üzgün görmek canımı sıkıyor. İstersen kalabilirim.”

“Düşünmem gereken şeyler var. Normalde kal derdim ama böyleyken çekilmez bir insan olabiliyorum.”

“Telefonum açık. Saat kaç olursa olsun, ne zaman istersen ara beni.”

Mantığı ağır bastığında adamın kolları arasından ayrılıp evine girdi ve ona bakmadan kapıyı kapattı. Nedenini bilmesine de içinden bir ses gitmesine izin vermemesini söylüyordu ama yapmadı. Sonradan pişman olacağını bilse onu durdurabilirdi belki...

Sabaha kadar düşüncelerinin içinde boğuldu Segah. Düşündükleri onu hiçbir yere götürmedi, aksine kafası ıyiden iyiye karışmış sayılırdı. Korel'in kendisine böyle yalanlar söylemesi için nasıl bir sebebi olabilirdi ki? Segah ondan önce de kendi halinde yaşadığı hayatını sınırlandırmış genç bir kadındı. Kendinden başka hiç kimseye bir zarar dokunmamıştı.

Gün doğarken üst kattaki penceresinin hemen önünde kollarını göğsünde birleştirmiş günün en temiz havasını içine çekerken çoktan ağlamayı ve düşünmeyi bırakmıştı. Hafifçe esen rüzgâr saçlarını havalandırırken gözlerini kapattı. Böyle olacak gibi değildi. Ne konuşulacaksa konuşulsun ve ne yaşanacaksa yaşansın istiyordu.

Segah hiçbir zaman bekleyen taraf olmamıştı. Bıraksa Korel belki bir süre daha bu oyununa devam edebilirdi ama Segah için bu onca uykusuz gece ve onca sahte an demektir. Karşı taraf için durum farklı olsa da genç kadın için onunla geçirdiği her an gerçektir.

Bir an gözlerinin önünde adamın beş yıl önce uzak-
tan ona doğru gelişi canlandı. Henüz kalbinde değilken
üstelik... Etrafındaki herkesin önünde saygıyla eğildiği
Korel Baysal'ı ilk gördüğünde hayatının bir daha eskisi
gibi olmayacağını hissetmişti.

Sonrasında her şey bir hız trenine binmişçesine dur-
durulamaz bir şekilde yaşanmıştı. Bu beş sene içerisinde
onunla olduğu her an ya ona doğru çekilmiş ya da ço-
ğunlukla gülmüştü. Korel'in en sevdiği şey kadınla uğraş-
maktı ve durum buyken eğlenmemek imkânsızdı.

"Ah Korel..." diye iç çekti istemsizce. "Bir nedenin ol-
duğuna eminim ama yine de..." kırılmadan edemiyordu.
Kendisiyle paylaşmış olsaydı eğer durumlar daha farklı
olurdu. Her ne olursa olsun onunla göğüslemeye hazırды
Segah. Daha fazla yalan ve daha fazla gizli saklı olay iste-
miyordu hayatında. Bu kişi çok sevdiği dedektif olsa bile.

Kendini bu Gezgin olayına o kadar kaptırmıştı ki
adamın hiçbir şeyi çözmeye çalışmadığını fark etmemişti
bile. Halbuki ilk tanıştığı zamanlar öyle miydi? Korel'in
boş kaldığı zamanlar yok denecek kadar azdı.

Şimdi ise ellerinde ne bir rapor, ne bir rota ne de so-
nuca doğru atılmış bir adım vardı. Çok bahsettiği güven-
lik kameralarından bile herhangi bir sonuç getirmemişti
önüne. Evine ilk geldiğinde aldığı parmak izlerinin de
sonucu ortalıkta yoktu.

Bunları düşüncelerin üzerine doğan güneş yeni bir gününü önüne serdiğinde Segah kararından emindi. Taylan'a ortalıkta yokken ve ona bu kadar âşık değilken bile kos-koca üç yıl zaman tanımıştı. Korel'le konuşup ona bütün bu olanları açıklaması için şans verdikten sonra olanlar önemliydi Segah için. Bir şekilde orta yolu bulmalıydılar. En azından genç kadın böyle olacağını umuyordu.

En güçlü görünmek istediği zaman giydiği elbisesini giydi. Hatta sabah hatırladıklarına göre Korel'in ilk geldiğinde giymiş olduğu siyah elbiseye öyle çok benziyordu ki... Aynada kendisine bakarken bir yandan da inci küpelerini taktı. Saç ve makyaj hazırlıkları da bittiğinde işe her zamankinden daha geç gittiğini fark etti. Normalde ~~ola~~ kendine sinirleneceği bir durumdu ama şu an umurunda bile değildi.

Önce Korel'in evine uğradı. Arabasını adamın evinin hemen önüne park edip birkaç defa kornaya bastı. Dakikalar geçse de adamdan ses soluk çıkmadı. "Yine mi uyuyakaldın? Tabii artık gece kendi başına neler yaptırıyor... " Kendi kendine söylenerek araçtan indi ve kapıya ulaştuğunda zili çaldı. Bir daha ve bir daha çaldıktan sonra kapıya vurdu. Yine ses gelmediğinde içeride hareketlilik olup olmadığını anlamak için kulağını kapıya dayadı. Herhangi bir hareket belirtisi yoktu. "Korel!"

Segah adamın telefonunu çaldırmak için onu aradı ama içeriden ses de gelmiyordu. Korel'in telefonu hiçbir zaman sessizde olmazdı. En azından bu şekilde evde olmadığını anlamış oldu.

"Belki de galeridedir." Galerinin anahtarı adamda vardı ve bazen çalışması gerektiği zaman uğrayıp Segah'ın ofisini kullandığı oluyordu.

Bu sefer sessiz ama aceleci adımlarla galeriye sürdü genç kadın. Yaklaşık yirmi dakikalık bir yolculuğun ardından galeride aracını güvenliğe verdi ve geniş merdivenleri çıkıp ana kapıdan galeriye girdi. İçeride herkes işinin başında görünüyordu. Hatta birkaç ziyaretçi bile vardı. Göz göze geldiği ziyaretçileri sıcak bir gülümsemeyle karşıladıktan sonra odasına giden merdivenlere yöneldi. Yüzünde o sıcak gülümsemeden eser yoktu şimdi.

Neyse ki odasına giderken Serdar'la karşılaştı. "Günaydın Segah," diye karşıladı onu ama kadının gergin ve uykusuz olduğu o kadar belli oluyordu ki.

"Korel'i gördün mü?" dedi kısaca. Kaba davrandığını bilse de bunlara zamanı yoktu ve daha sonra gönlünü almak için söz verdi kendine.

"Evet, sabah buralarda dolanıyordum ama sonrasında görmedim," dediğinde Segah hemen odasına koştu. İlk işi kasasını kontrol etmek oldu. Gerçi artık bilekliğe ihtiyacı olup olmadığını bile bilmiyordu ama kasayı açtığı anda tokenin yanındaki boşluk Korel'in çoktan bir şeyleri planlamaya başladığını gösteriyordu.

Tokasını alıp alıştığı gibi hızlıca topladı saçlarını. Bugünün tempolu geçeceğini bildiğinden rugan düz taban ayakkabılarından giymişti. Saat öğle saatlerine gelmek üzereydi ve şimdiden hafta başından beri koşturduğundan daha çok koşturmuştu.

Odasından çıkıp galeriyi turlamaya başladı. Ana salonda, toplantı ve davet salonlarında yoktu. Geniş hollerde ya da galerinin bahçelerinde de yoktu. Işıklandırmalar ve boyalar için araştırmalar yapıldığı için galerinin kalabalık olduğu günlerden biri sayılırdı. Bir yandan da hâlâ

adamın telefonunu aramaya devam ediyordu ama cevap verilmediği gibi mesajlar da iletilmiyordu.

Genç kadın nefes nefese kaldığı sırada durup biraz soluklandı. Aşağı kata giden merdivenleri gördüğünde yandı zihnindeki ampul. “Depo!”

Merdivenlerden hızlıca inip dünyanın en temiz deposu olduğunu savunduğu deposuna indiğinde ışıklar yanıyordu ama her şey yerli yerindeydi. Birisinin arkasını toplayıp toplamadığından şüphelendi çünkü eğer bir tabloya girdiyse dönüp tablonun örtüsünü örtebileceği bir durum söz konusu değildi.

Bütün tablolar nizami dizilmiş, üzerlerindeki tozdan korunmaları için serilmiş özel örtü hiç kırıkmamış gibiydi. Bunun bir yanılsama olabileceğinden şüphelendi Segah. Artık bütün gemileri yaktığı ve hiçbir şey umurunda olmadığı için bütün örtüleri uçlarından tuttuğu gibi kaldırıp bir kenara attı. Yan yana dizilmiş yedi sıranın her sırasında on tablo vardı. Eğilip yakından baktığında bir sırada yatay olarak yere konulmuş, diğer tablonun da üzerine dik olarak konularak gizlenmeye çalışılmış bir tablo olduğunu gördü. Örtüler kapalıyken fark edilmesi imkânsızdı. Örtü kalktığında bile sondaki sırada olduğu için ilk bakışta hiçbir şekilde fark edilmiyordu.

Son sıradaki tabloları dikkatli bir şekilde başka tarafa çıkardıktan sonra tüm uğultular ve sesler eşliğinde saklanmış olan tabloyu gördü. “Ee, bu benim pazardan aldığım tablo?” dedi.

Korel’in bir önceki kayboluş hikayesinde günlerce dönmediği için depoya kaldırdığı tabloydu bu. Aynı adama benzettiği için aldığı tablo... “Neyse, bir bakalım şuna,”

derken tabloyu duvara yaslayıp söylenmekte olan tabloları yerlerine dizdi. İşi bittiğinde ellerini çırpıp hiçbir toz çıkmadığını gördüğüne bu durumda bile sevinecek kadar seviyordu tablolarını.

Bir yandan da bu işin içinde başka bir iş daha olduğunu çoktan anlamıştı. Tedbirli olmayı her zaman severdi. Tablolara girip bu tarafla iletişimini tamamen kesmeden önce bir arama yaptı. Neyse ki araması olumlu sonuçlanmıştı.

Birkaç saniye içinde atlı tabloya girdiğinde kendini simsiyah bir arka planda değil, gerçekten de karanlık, sadece atın aydınlatıldığı bir alanda buldu. Nereye giderse orada kaybolacak gibiydi bu yüzden olduğu yerden ayrılmamayı seçti. Sakince duran ve kendisine bakan atın yanına gidip siyah tüylerini nazik hareketlerle okşadı genç kadın.

“Burada çok yalnız olmalısın,” diye mırıldandı istemsizce. Dışarıdan görenin asi bir ruh sanacağı at, masmavi resmedilen gözlerini kadına dikmiş öylece bakarken başını eğip kadının sevmesi için uzattı. “Çok güzelsin,” derken atı sevmeye devam etti. Ta ki odanın belli olan tek duvarına yaslanmış tabloyu görene kadar...

Tabloya doğru bir adım atmıştı ki çok içsel bir an yaşadı. Tam olarak bir ses duyduğunu söyleyemezdi ama Korel’in kendisine ‘*Buraya gelme,*’ dediğini hissetti. İçeride neler olduğunu bilmiyordu ama Korel burada olduğunu bir şekilde anlamış olmalıydı. Atı geçip tabloya doğru bir adım daha attı.

‘*Segah, gelme.*’

Genç kadın zihninde yankılanan ses üzerine başını olumsuzca iki yana salladı. O kadar acele davranmıştı ki yanında hançeri bile yoktu. Gerçi içeride olacaklar için hançerinin yeterli olmayacağını biliyordu.

'Bu işte birlikteyiz, unuttun mu? Ne olursa olsun... Bana gelme deme. Tehlikede miyiz?'

İçinden geçirdiği cümlelerin ona ulaşmasını umduğu sırada tabloya daha çok yaklaştı. Birkaç adım sonra hayatının bir daha eskisi gibi olmayacağını farkındaydı.

'Göğüslediğim en büyük tehlike seni sevmekti Segah Kaşıkçı. Ne derlerse desinler sana olan sevgimden şüphe etme. 2306.'

Ve sesler kesildi.

Segah'ın nefesi de öyle... Korel'i görmek istiyordu, hem de hemen! O bunları öylesine bir zamanda söyleyecek bir adam değildi. Bir saniye bile düşünmedi. Koşar adımlarla tablodan içeri girdiğinde ünlü *Sedefli Saray*'ın kapıları Segah için aralandı.

Gördükleri karşısında ne düşüneceğini bilmiyordu. Derin nefesler alıp vermekten başka hiçbir şey yapamadı bir süre. Bir kalabalığın tam ortasına düşmüştü. Ellerinde ucu yanmakta olan oklar tutan avcılar bir yanda, Korel'i iki kolundan yakalamış birkaç adam ve sarayın balkonundan olanları izleyen Beşinci Gezgin Taylan Zafer daha da öfkelenmesine neden olmuştu. Bunca zamandan, bunca yaşananandan sonra...

Saniyeler içinde kendini toparladı ve siyah saçlarını zarif bir hareketle geriye doğru atıp sarayın mermer zemininde topuklarının çıkardığı sesle yürümeye başladı.

Avcılar kendisine doğru gelirken Taylan'ın kaldırdığı eli üzerine Segah'a yaklaşan kim varsa bir bir geri çekildiler.

Adını parlayan sütunlarından alan görkemli Sedefli Saray daha önce böylesi bir âna şahit olmamıştı. Altın varaklı eşyalar ve o eşyaları kaplayan elmasların ışıltısı her yere dağılırken Segah sadece bir yere odaklanmıştı. Her ne kadar akli her şekilde engellenmiş Korel'de olsa da odağını dağıtmadan balkona çıkan merdivenleri acele etmeden adımladı. Balkona geldiğinde ise Taylan onu yüzünde gülümseyen bir ifadeyle karşıladı.

“Yüzündeki o ifadeyi sil. Buraya senin için gelmedim.”

Taylan üzerindeki ağır işlemeli kaftanı çıkarıp kadının karşısında takım elbisesiyle durmaya devam etti. Kadının en sevdiği takımıydı bu. “Korel için geldiğini biliyorum ama duyduklarından sonra bana bir şans tanıyacağından eminim.”

“Taylan!” diye bağırdı genç kadın. “Senden hiçbir şey duymak istemiyorum. Bugünü hatırladın mı?”

“Bugün tam altı yıl oldu.”

Genç kadın onu başıyla onayladı. “Altı yıl...”

“Segah...” derken adamın sözünü kesti.

“Bu altı yıl boyunca, seni bir kere daha görürsem soracağım bir sürü sorum vardı. Neden gittiğin, nasıl gittiğin... Hatta beni bırakıp gittiğine değip değmediğini bile merak ediyordum ama az önce seni gördüğümde hiçbir sorunun cevabını merak etmediğimi fark ettim. Sen ve seninle ilgili hiçbir şeyle artık ilgilenmiyorum. Şimdi Korel'i bırak ki gidelim.”

“Bunu yapmayacağımı çok iyi biliyorsun.”

“Tek bildiğim, senin adi bir adam olduğun. Senin derdin ne?”

“Beni öldürmek için gelen bir adamı kendi ellerimle bırakacak kadar aptal değilim.”

“Tablolardaki kalıntıları parazit gibi toplamak için hayatını riske atıyorsun ama? Etrafına bak Taylan! Burayı kurmak için mi vazgeçtin her şeyden?” Genç kadın etrafı işaret ederken Taylan’ın bakışlarından bile artık tanıdığı adam olmadığını anlayabiliyordu. Arkasını dönüp gitmeye kalkmıştı ki duyduklarıyla yerinde kaldı.

“Buraya gelen adama da söyledin mi bunları? Kendisini bırakan eski karısından ve benden intikam almak için seni Gezgin yapan bir adam da parazit sayılır mı?”

“Ne saçmalıyorsun sen?”

“Segah, sana söylediklerimi unutma!” diye bağırarak Korel, karın boşluğuna yediği bir yumrukla iki büklüm olurken genç kadın balkonun tırabzanlarına yapıştı.

“Söyle adamlarına ona zarar vermesinler.” Dişlerinin arasından resmen tıslar gibi konuştuğunda Taylan bakışlarını ondan ayırmadan bir baş onayı verdi. Ona uzun uzun bakmak, özlediği tüm zamanların acısını çıkarmak istiyordu sadece. Ne kurduğu krallık ne de sahip olduğu variyet umurundaydı.

“Hırslı bir adamdım, sahip olduğun tablolardan yepyeni bir zenginlik yaratmak istedim kendim için. Gerçek hazinemim yanımda olduğunu anlayamayacak kadar da bencildim.”

“Sana merak etmiyorum dedim,” dediğinde Taylan kadının koluna yapıştı.

“Ona dokunma!” Ve birkaç yumruk daha... Korel aşağıda acı çekerken Segah kolunu kurtarmaya çalıştı. Ona iyi olduğunu ya da iyi olacağını gösterse Korel biraz daha rahatlayabilirdi belki.

“Dinle beni.” Segah kolunu kurtardığı gibi adama güçlü bir tokat attı.

“Bir daha bana asla dokunma!” O anda oldu ne olursa. “Walker!” diye bağırdı tüm gücüyle. Sedefli Saray, Segah’ın sesiyle yankılanırken o koşar adımlarla balkonun merdiveninden aşağı inmeye başladı. Anlamıştı ki Taylan’la konuşmanın hiçbir yararı olmayacaktı. Üstelik zaman geçtikçe agresifleşen yapısı burada çok da fazla zaman geçirmemeleri gerektiğinin bir işareti gibiydi.

Şimdi, B planını uygulama zamanıydı.

Tabloya girmeden önce Walker’ı aramış, ne yapacağını ve muhtemelen neyle karşılaşacağını anlatmıştı. Plan basit sayılırdı aslında. Bir Gezgin ve Avcılara karşı, iki Gezgin ve Avcılar vardı. Öyle ya da böyle burada işler karışacaksa, suyu bulandıran taraf olmayı tercih ederdi.

Segah’ın işaretiyle anlaştığı Avcıları tablodan bir bir içeri alan Walker, ucu cayır cayır yanan okların havada uçuşacağını bildiğinden acele ediyordu. Bir an önce girip kadını oradan çıkarmalıydı. En son görmek istediği renk, onun ayrıışmış renkleri olacaktı.

Neredeyse bir Avcı sürüsü saraya akın ederken Segah adamların, Korel’i tutan Avcıları bir bir vurmasını izledi.

Kaotik bir ortamdı. Korel'in uzattığı eli tutarken, elinin sıcaklığını hissetmek bile güç verdi Segah'a. Bir an önce buradan çıkmak istiyordu. Sesler, bağırışlar, tiner kokuları ve saldırılar birbirine girmiş gibiydi. Genç kadın başını kaldırıp balkona baktığında Taylan'ı göremedi. Çünkü hemen arkasındaydı.

Korel genç kadını arkasına alırken Taylan'dan sert bir yumruk yedi. "Buraya geldiğinde işlerin karışacağını biliyordun. Seni değil, sadece Segah'ı istedim."

"Segah'ı benden almana izin vereceğimi mi sandın?" dediğinde Korel'in mavi gözlerinde alevli okların ışıkları parlıyordu.

"Tek istediğin benden intikam almak. Karımı ve sahip olduklarımı almak istedin."

"Evet, başta öyleydi," diye itiraf ettiğinde Segah kalbinde ufak bir sızı hissetti. Elini çekmek istese de Korel izin vermedi. "Sonra ne senin bu boktan krallığının ne de bana yaptıklarının hiçbir önemi kalmadı. Segah'la geçirdiğim zamanlar tüm çektiğim acıların mükâfatı gibiydi." Kadının elini bırakıp ileri atıldığında boğuşmaya başladılar.

"Kalbini bir kere kazandıysam, bir daha kazanabilirim," derken yediği yumrukla başı yana savruldu. Bunun üzerine Taylan ona bir daha saldırdı.

"İzin vermem!"

Etrafta ikiye bölünmüş Avcılar birbirini öldürürken tam önünde iki gezginin birbirini boğazlaması karşısında ortada öylece kalakalmıştı Segah.

"Gidelim!" dedi Walker yanına gelip kadını kolundan tutarken.

“Korel olmadan asla bir yere gitmem.” O an yanında kalbine ok saplanan bir avcı patlayarak yok olurken etrafı saçılan renkler kadının siyah elbisesinde belli olmasa da açıkta kalan her yerine bulaşmıştı. Bir an için midesi bulanır gibi oldu.

Sedefli Saray’ın beyaz mermerleri ve parlayan sütunları renklere boyanmıştı. Etraftaki avcı sayısı azaldıkça hangi grubun kazandığını bilmedikleri için daha da tehlike altında hissediyorlardı.

“Seni daha fazla koruyamam,” dediğinde Walker’ın sesini duyan Taylan kafasını kaldırdı. Kendisine nasıl ihanet ederdi! Bir yandan Korel’i alt etmeye çalışırken bir yandan da ona bağırdı.

“Benim tarafımdaydın!”

“Bu, Segah’ı tehlikeye atmadan önceydi Gezgin.” Walker aldığı işaretle Segah’ı göğsüne yaslayıp eğildiğinde Serdar tablodan elinde girdiği okla ilk atışını yaptı. Alevli ok Korel’in kolunu teğet geçip Taylan’ın koluna isabet ettiğinde genç adam düşmanının elinden kurtulup onlarla birkaç adım geri çekildi.

Serdar bir ok daha atmak için arkasına doğru uzandığında Taylan’ın Avcılarından biri ona doğru koşmaya başladı. Korel bunu tam zamanında görüp bağırdı. “Serdar, dikkat et!” Genç adam Taylan’ı vurmak için kullanacağı oku ve süreyi Avcıya kullandığı için planlar yine değişmişti.

Kolunu tutup dizini koyduğu yerden kalkın Taylan’ın bakışları kararmış, kolunu sardığı parmakları arasından kan değil, civa grisi bir renk akıyordu.

“Grileşmeye başlamış,” dedi Walker şok içinde bir ifadeyle. Segah ne olduğunu anlamasa bile arkadaşının ses tonundan bunun çok da iyi bir şey olmadığını anlayabiliyordu. “Gitmemiz gerekiyor. Buradan çıkmak için bize ihtiyacı var.”

Her ne kadar hazırlıklı gelseler de Beşinci Gezginin de kendine göre tedbirleri ve planları vardı elbette. Hâlâ son kozunu oynamış değildi. “Şimdi!” diye bağırdığında en yetenekli Beyaz Avcı çıktı ortaya. Balkonda oklarıyla dikilmeye başladığında Segah, Korel’in bir an oraya bakakaldığını gördü. Gördüğü gibi Beyaz Avcının kim olduğunu anlamıştı. Kızıl saçları başına attığı siyah tülün kenarlarından bile belli oluyordu. Rahat ve kendine güvenen bir duruşu vardı.

“Vur dediğin an vuracağım,” dediği sırada okun tiner kokak okun hedefi Korel’di.

“Vur dediğin an ben de seni vuracağım,” diye bağırarak Serdar, Korel’i korumaya devam ederken, Walker okunu Segah’ı korumak için hazır tutuyordu. Zincir koptuğu an olabilecekleri düşündüğünde Segah bir karar vermek zorunda olduğunu biliyordu. Ve fazla zamanının olmadığını da...

Şimdiye kadar çıktığı hiçbir yolda geride duran kişi olmamıştı. Hayatı başarılarına ve düzenine odaklandığı bu süreçte savrulup dururken çok şey başarmış, başardığı kadar da kaybetmişti.

En büyük kaybı ise Taylan’ın elinden aldığını düşündüğü ama aslında elleriyle ona kendisinin verdiği zamandı. Geçmişteki zamanları düşündüğünde dudaklarına buruk bir gülümseme yerleşti. Felaketle sonuçlanan

evliliği, hayatından çıkmasına izin verdiği ilk aşkı ve onu tekrar hayatına aldıktan sonraki mutluluklarının tek bir ortak noktası vardı. Hepsi Segah'ın kararıydı. Ve bu kararların hiçbirinden pişman değildi.

İlk olarak yere eğildi ve saniyeler sonra parmaklarının ucunda hafifçe yükseldiğinde Walker'ın kulağına, "İşaretimi alınca gidin, arkanızdan geleceğim," dedi ve adamın itiraz etmesine izin vermeden arkasından ayrıldı.

"Segah, ne yapıyorsun!" diyen Korel'e çevirdi başını. Ah gözleri... Dünya üzerinde gördüğü en güzel mavi-lerin gerginliğini biraz olsun azaltmak için güzelce gülümsedi. Onu sevdiğini söylemedi fakat Korel akıllı bir adamdı, onu sevdiğini gözlerinden anladığını biliyordu.

Ardından derin bir nefes alıp Taylan'a doğru yürümeye devam etti. Yaralı bir kaplan gibi saldırı pozisyonunda olsa da ona yaklaştıkça yaklaştı.

Taylan bu bakışı biliyordu. Onu özlemek kendisini tükettiğinde bile bu bakışı bir kere daha görmeyi o kadar çok istemişti ki... "Seni incitmeyeceğim," dedi Segah aralarında birkaç adım varken.

"Seni incitmeyi hiç istemedim," diye mırıldandı Taylan buruk bir sesle. Parmaklarının arasından akmaya devam eden gri boya nedendir ki durmuyordu. "Görürsün ya, burada tüm renklerimi kaybettim. Kazandıklarımı sana verdiğimi hiç fark etmedin. Sana en sevdiğin tabloyu, izlerken mutlu olman için vermiştim."

"Eflatun Gök ve Taflanlar."

"Sen ise orada âşığıyla sevişmeyi tercih ettin." Yüzündeki acı dolu ifadeden genç kadın, Taylan'ın tüm tablo ziyaretlerini bildiğini anladı.

“Bana ne dediğini hatırlıyor musun?” derken birkaç adımda yaklaşıp adamın titremekte olan bedenine dikkatlice sarıldı.

Uzun kahverengi saçlarını geriye attı, elindekileri bir kenara bıraktı ve koşa koşa onu ayakta karşılayan kocasına sarıldı.

“Ben yokken dikkatli ol ve kimseye güvenme.” Geri çekilip kadının küçük yüzünü avuçlarının arasına aldı ve dudaklarına kısa bir öpücük kondurdu. “Geri dönüp sana her gece seslendiğim gibi seslenmeden bana bile güvenme.”

“Bana dedin ki, ‘Geri dönüp sana her gece seslendiğim gibi seslenmeden bana bile güvenme.’ Seni üç yıl bekledim. Gelmeyeceğini bile bile, beni gerçekten sevseydin gitmeyeceğini bile bile seni tam üç yıl bekledim. Gelmediğin gibi kayıplar vermeye devam ettim. İtibarım zedelendi, yalnız kaldım... Çok yalnız kaldım Taylan,” derken ona daha sıkı sarıldı. Taylan kadını tek koluyla sarmıştı ama bu bile o kadar iyileştiriyordu ki onu. “Bana her gece seslendiğin gibi seslenmeden sana nasıl güvenebilirim? O eski Taylan olduğunu nereden bilebilirim?”

“Her gece... Odanın kapısında durup bana öylece baktığında sana ‘Eflatun’um’ diye seslenirdim. Eflatun demek, sen demektir. Kırmızının en şiddetli, mavinin ise en durgun tonuydun. Bu yüzden *Eflatun Gök ve Taflanlar*’ı bu kadar sevmiyor muydun?”

“Haklısın,” diyerek onayladı onu. Geri çekilirken adamın kendisini sarmasına hâlâ izin veriyordu. Kollarını omuzlarına yükseltti ve Taylan’a güzelce gülümsedi. “Yine de gözden kaçırdığın bir nokta var. Kırmızının en şiddetli tonu her zaman bendim ama mavi hiçbir zaman

değildim. Bir gün karşıma öyle bir mavi çıktı ki Taylan, dünya üzerindeki tüm tonları unuttum. İşte bu yüzden, bu bir devrin kapanışıdır.”

Walker’a fısıldamadan önce yerden aldığı okun ucundaki tinerli kumaşı avucunun içinde iyice sıktı. Hâlâ yeterince ıslak olduğunu hissetmek bir nebze rahatlamasına neden olduğunda derin bir nefes aldı ve siyah kuşağının hakkını vermek için harekete geçti. İlk olarak adamın boynunu kilitledi ve ayaklarını yerden kestiğinde onunla birlikte yere düştü.

“Şimdi!” diye bağırdığında bir yandan avucuyla adamın ağzıyla burnunu kapattı, bir yandan da onu yerde kalmaya zorluyordu. Taylan tiner kokusuyla kendinden geçtiğinde ayağa fırladı ve kendisine uzanan eli, Korel’in elini tereddüt etmeden tuttu.

Adamlarının çoğu renklerine ayrılmış olsa da arkalarından gelen birkaç kişi olduğunu biliyordu. Koşarken “Bilekliğini çıkar!” diye bağırdı Korel’e doğru. Kaybedecek bir an bile yoktu. Koşmaya başlamadan önce Beyaz Avcının merdivenlerden indiğini görmüştü. Sedefli Saray’dan çıktıklarında atı göremese de o an için önemsemedi. Serdar ve Walker hemen önlerinde koşup diğer tablodan geçtiklerinde güvendelerdi. Segah da birkaç saniye sonra depoya doğru yuvarlandı ama Korel için aynı şeyi söyleyemezdi.

“Korel!” diye bağırdı biri ama bu kendisi değildi. Genç adam tablodan çıktı çıkmasına ama alev alev yanan bir ok, tablo kapanmadan hemen önce onunla birlikte geldi.

Sırtından kalbine kadar saplanan ok, adamın hafifçe öne doğru sendelemesine neden oldu. İlk olarak dizlerinin üzerine çöktü, ardından saniye saniye erimeye başladı.

Segah öne doğru atılacaktı ki Walker tüm gücüyle sardı kadını. “Dokunma, düzgün ayrılmazsa hiçbir şansı kalmaz,” dese de Segah’ın onu ne duyacak hali vardı ne de anlayacak...

“Korel, hayır! Ah hayır!” diye yankılanan sesi galerinin deposunda feryat figan yankılanıyordu. “Eriyor, Walker yardım edin! Serdar!”

“Bana bak,” diye seslendi Korel son kez. Segah başını sağa sola sallarken gözlerinden akan yaşları kontrol edemiyordu. Gidip ona sarılmak ve dokunmak istiyordu ama Walker’ın onu sıkıca tutan kollarından bir türlü kurtulamıyordu. “Tabloları seven kadını için renklere dönüşmek de benim zaferim.”

“Hayır, lütfen,” derken sevdiği adamın tüm renklerini saniye saniye görmekten ölesiye nefret etti Segah. “Bir yolu olmalı! Bir çözümü olmalı.” Sesi yavaşça azalırken olup bitti her şey. Renkler deponun mermer zemininde öbek öbek ayrılırken Korel Baysal’dan geriye sadece ona özel tonları kaldı.

Walker en nihayetinde kollarını çözdüğünde bacakları kadını taşımadı ve çöktüğü yerde haykırarak ağlamaya devam etti.

“Biliyorum, şu an olup bitenleri anlayamıyorsun ama zamanımız çok az, bana temiz cam şişeler gerekiyor,” dediğinde bile genç kadının algısına ulaşmanın imkânı yok gibi görünüyordu.

Serdar bir köşeye sinmiş, sırtını duvara yasladığı yerden olanları hissizce izliyordu. Serdar’ın aksine olanları dehşetle izleyen bir ikili vardı elbette. Beril ve Uğur yaşananları uzaktan izlerken gördüklerine inanamıyorlardı.

Segah'ın ise hiçbir şey umurunda değildi. Dünyası başına yıkılıyor, nefes almakta bile zorlanıyordu. Tiner kokan elleriyle boğazını sardı, nefes almak o kadar zordu ki... Birkaç adım ötesinde sevdiği adamdan eser kalmamıştı ve her şey çok ani yaşandığı için hâlâ idrak edemediği noktalar vardı. Korel gitmiş olamazdı. Bunu kabullenebilmesi mümkün değildi.

Neredeyse emekleyerek renklerine kadar ilerlerdi. Bir eli kalbindeki ağrıyı dindirmek istercesine orayı tutarken bir eli de ona dokunmak istercesine havada kaldı. Böyle olsun istememişti. Böyle bitmesini kabullenemezdi.

Gezgin efsanesi şöyledir:

Sedefli sarayın parıltısı gözleri kamaştırdığında şeffaf şişeleri dolduracak renkler boyayacak duvarları.

Kalbinde patlayan alevli ok orada kül olursa geçmişe dönmenin anahtarları parlayan sütunlardadır.

Ve unutmayın ki, burada küllerinden değil, renklerinden doğmak esastır...

DEVAM
EDECEK...

Tablo Gerginleri

kitabında

sizi en çok etkileyen tablo sahnesini

tablogezginleri@gmail.com

adresinden benimle paylaşabilirsiniz.

Hayatınızın en masum ve içten tablosu.
kalbiniz ve sevdikleriniz olsun.
Rengârenk boylarla...

Sevgiler

GAMZE AYDENİZ

*"Keyfe keder olsaydı dertlerim, ne sana içerler
ne de hasretini çekerdim. Cümlelerimde bul kendini,
kendimi harflere gizledim."*

